

Ако Твоето слово е загубило силата си, тогава върху какво друго може да се основава вярата ми? И хиляди светове не означават нищо за мен, а единствено Твоето Слово!

Н.Л. Граф фон Цинцендорф

* * *

*Второ преработено издание
на българския превод*

1992 © автор и издател Евалд Франк
Freie Volksmission Krefeld e. V.

ЕВАЛД ФРАНК

ТРАДИЦИОННОТО ХРИСТИЯНСТВО

ИСТИНА, ИЛИ ЛЪЖА?

Съдържание:

Предговор

Увод

1 глава

ПРОВЕРКАТА – АКТУАЛНО ДУХОВНО ИСЛЕДВАНЕ

2 глава

РАННОТО ХРИСТИЯНСТВО И СЛЕДВАЩИТЕ ПЕРИОДИ ВЪВ ВРЕМЕТО

3 глава

ТРАГИЧНОТО ОТКЛОНЕНИЕ - НАЧАЛО НА ИСТОРИЯТА НА УНИЩОЖЕНИЕТО

4 глава

НЕСЪСТОЯТЕЛНИТЕ ПРЕТЕНЦИИ НА ПАПАТА

5 глава

КОЯ Е МАРИЯ

6 глава

КАКВО Е КУЛТА НА МАРИЯ

7 глава

РЕФОРМАЦИЯТА – НОВОТО НАЧАЛО

8 глава	БОЖЕСТВОТО
9 глава	ЛИЧНОТО СВИДЕТЕЛСТВО НА БОГА
10 глава	ДУХОВНОТО ТЯЛО НА БОГА
11 глава	ГОСПОДНАТА СЛАВА
12 глава	...ОТ БОГА ИЗЛЯЗЪЛ
13 глава	ГОСПОДНОТО ИМЕ
14 глава	ПОЛЕЗНИ СРАВНЕНИЯ
15 глава	ИСУС Е ГОСПОД
16 глава	Който изповяда Исус... ПРАВИЛНА ИЛИ ФАЛШИВА ИЗПОВЕД?
17 глава	ЧОВЕКЪТ ИСУС ХРИСТОС
18 глава	КРЪЩЕНИЕ
19 глава	ГОСПОДНА ВЕЧЕРЯ
20 глава	ПАДЕНИЕТО В ГРЯХ
21 глава	ОПРАВДАНИЕ
22 глава	ОБНОВЛЕНИЕ И НОВОРОЖДЕНИЕ
23 глава	ОСВЕЩЕНИЕ
24 глава	КРЪЩЕНИЕ СЪС СВЯТИЯ ДУХ
25 глава	ИЗБРАНИ – ПРЕДОПРЕДЕЛЕНИ
26 глава	ЕДИН БОЖИ ДЕН – ХИЛЯДА ГОДИНИ
27 глава	РИМСКАТА СВЕТОВНА ИМПЕРИЯ И НЕЙНОТО ЗНАЧЕНИЕ В ПОСЛЕДНОТО ВРЕМЕ
28 глава	ОКОНЧАТЕЛНИ ИЗВОДИ и ТАЙНСТВЕНОТО ЧИСЛО 666
Послеслов	
Библиография	

ПРЕДГОВОР

Съвременната взаимнопреливаща се религиозна и политическа ситуация в Европа взема световни размери, и затова считам за необходимо да пиша на тази тема, за да може тя да бъде представена на хората.

А за да можем да стигнем до ядрото на тези проблеми, ние трябва да сме запознати с всяка отделна тема, основавайки се на историческите факти. Необходимо е да проследим развитието на християнството от самото му начало. И аз съм на мнение, че точно сега е

момента широката общественост да бъде запозната с това. Постарах се да пиша по един по-опростен начин, който да е разбираем за всички, като съзнателно избягвах да използвам теологични и философски термини.

Тъй като тази книга ще бъде издавана на различни езици, бих искал да подчертая следното: признавам всички религии и световни мнения, независимо от убеждението си. Това съм го доказвал винаги във всички мои мисийни пътувания по света – в повече от 100 държави. Уважението към всички хора би трябвало да бъде нещо естествено, дори и в случаите, когато тяхната вяра и начина им на действие са чужди за нас, или ни се струват странни.

Ако за 800 милиона вайшнави кравата е свято животно, ние трябва да го приемем. Ако ортодоксалните вайшнави сутрин си натриват челото с пепел от осветения краварник, никой не може да им го забрани. Ако религията на сикхите изисква всеки, който влиза в Златния храм на Амритсар да си събуе обувките и да си измие краката, всеки е длъжен да го направи. В мюсюлманските джамии, както и в храмовете на други религии, винаги съм се съобразявал с правилата им.

Почти винаги съм имал отворени врати в християнските кръгове и съм говорил на различни места, а също така и на надденоминационни конференции по целия свят, и съм имал покани от най-различни църкви и общества. И в римскокатолическата църква в Южна Африка, в която проповядвах, се подчиних на предшестващия ход на богослужението. Принципно уважавам всяко мнение и признавам правото на всеки човек самостоятелно да взема решение на какво ще вярва и как ще постъпва.

Много пъти съм бил свидетел как хората в притеснението на душите си съвсем излишно целуват крака на статуята на Петър в храма на св. Петър в Рим. Там, както и на много други места съм виждал най-различни неща. И винаги съм изпитвал огромно съжаление към тези хора.

В тази книга ще разгледаме това, което е правилно от библейска гледна точка и ще го съпоставим с това, което е неправилно, като оставяме на всеки читател да си създаде собствено мнение за всичко.

Преди всичко на основание на Божието Слово – Библията – аз съм длъжен да дам обяснение относно римскокатолическата „световна институция” и да я конфронтирам със Светото Писание, защото ние ще бъдем способни да видим истината единствено в светлината на Божието откровение, и едва тогава ще можем да разпознаем кое е истина и кое е заблуда.

Претенцията на римскокатолическата църква, че тя е единствено спасителната, повече или по-малко, гласно или негласно, беше възприета от всички останали деноминации. Всички искат да спасяват по свой собствен начин, а точно това е невъзможното. Църква, която претендира за правото да е основана върху Христос, Петър и апостолите, трябва да бъде изпитана на основата на Писанието.

Пожелавам на всички читатели благословение от Всемогъщия Бог.

УВОД

Във времето, в което живеем, никак не е лесно да се говори на хората за Бог и за вяра. Някои го считат за преживелица и за старомодно, други търсят божественото в себе си и в

природата, а трети изобщо отричат съществуването на Бога. А има и такива, които говорят за „висша енергия“.

Но в случай на бедствия, дори и тези, които твърдят, че не вярват, задават въпроса: ”Защо Бог го е допуснал?”

От момента, в който започна да става достояние на обществото какво е правено в името на Бога под покривалото на религията, все повече хора губят доверие в справедливостта, защото отъждествяват Бога с религиозната институция. През всички векове историците са документирали в множество книги най-различните злодеяния, но това, което в последно време ни откриват някои смели автори, е потресаващо.

Във всички религии има хора, които са убедени, че съществува както естествена, така и свръхестествена сфера. Знаем, че човек не се ражда, за да умре, а за да живее.

Всъщност броя на тези, които смятат, че със смъртта свършва всичко, е много малък; но дори и те, най-късно в часа на смъртта си ще разберат, че са се заблуждавали.

Всеки човек се ражда в определена държава с определена религия, философия, или идеология, за които е прието, че те са правилните.

Почти невероятния прогрес – от конския впряг до ракетите, от кочияша до космонавта – потвърждава това, което Бог е казал за хората преди 6 хиляди години: **„...и няма да има нищо невъзможно за тях, каквото и да било нещо, което биха намислили да направят”** (Бит. 11:6).

А резултата от всичко това е, че човека все повече започва да вярва на себе си и на способностите си, и все повече загубва вяра в Бога и в Неговото Слово. Дори нещо повече: той ги отхвърля. Божият противник още в Едемската градина е успял да посее съмнение спрямо Словото на Създателя с въпроса: „Наистина ли каза Бог...” Но трябва да отбележим, че не е отрекъл съществуването Му. Днес същия този противник води хората към бунт срещу Сътворителя, като ги вдъхновява посредством техните интелектуални и научни расъждения. Много хора започват да се съмняват в Божието Слово, виждайки какво правят някои, които твърдят, че са представители на Бога.

Тези, които са убедени в това, че цялото сътворение се е появило без Сътворител чрез някакъв голям взрив, би трябвало да отидат и видят мястото, където е станала тази експлозия. А този, който вярва, че всички живи същества са се появили от една клетка, би трябвало да може да обясни кой е дал живот на тази първоначална клетка. Привържениците на еволюцията би трябвало да дадат обяснение защо все още съществуват нисши форми на живот, щом всичко се е развило.

Сътворителя е казал: **„Всичко да ражда според вида си”**, и това важи до ден днешен. Всеки ежедневно идващ на света живот, е само милионово повторение на сътворителското чудо. Всички твърдения, които са се отклонили от този доказан факт, произхождат от един и същи източник и имат една цел: да направят библейското описание на сътворението неправдоподобно и да бъде отречен Сътворителят.

Трябва да отбележим и следващия факт: нито един пророк, който е бил изпратен от Бога, не е основал никаква религия, нито е запомнен в историята като основоположник на религиозно течение. Нито Енох, нито Ной, нито Авраам, или Мойсей, Илия, или Исая – нито един от тези, които са били изпратени от Бога, не е основавал никаква религия. Този факт е от огромно значение. Всички те са предавали на хората само това, което са получавали от Бога. Именно затова целия Стар завет е едно хармонично цяло. Да говори и да действа има правото само на Един – Бог, Който е споделял Своя план с онези, които Той

Сам е призовавал. Тези мъже са били само Негови посланници, живяли са в различни епохи, като всеки един, според мярката на това, което Бог му е давал, е допълвал пророчествата за предсказания спасителен план. И независимо от това, че са живяли в различни векове и в различни хилядолетия, ние няма да намерим в посланията им никакви противоречия, а само пълна хармония.

Апостолите, които са били избрани от Бога, също не са основали никаква религия. Те само смирено са доказвали, че старозаветните пророчества се изпълняват абсолютно точно. А що се е отнасяло до основаването и изграждането на църквата, това те изцяло са го поверили на Господа на славата, Който е казал: „**Аз Сам ще изградя Своята църква...**” Той не е дал поверение за това нито на апостол Петър, нито на Павел, нито на който и да било друг, но е дал в църквата различни служения (Ефес. 4:11; 1 Кор. 14:28). Библейската църква не е институция, организирана от хората; тя е жив организъм. Църквата е единственото от Бога духовно учреждение на земята, и в нея влизат изкупените и получили милост хора. Тя е наречена още храм Божи (Ефес. 2:21) и дом Божи (Евр. 3:6). Бог не живее в някаква сграда, построена от хората, колкото и сакрална да е тя (Ис. 66:1-2; Деян. 7:48-49). Той пребивава в сърцата на тези, които са Негови.

Именно затова е необходимо да се върнем към самото начало, за да разберем какво е всъщност Божиата църква (1 Тим. 3:15) – на какво вярва, какво поучава, как кръщава. Отговорите на всичко това се намират единствено в Книгата на истината – Божието Слово.

Тази книга е написана на основата на Библията с голяма отговорност пред Бога. Има много преводи на Библията, и те всички имат своите предимства, но аз реших да използвам превода на д-р Херман Менге.

1 ГЛАВА

ПРОВЕРКАТА – АКТУАЛНО ДУХОВНО ИСЛЕДВАНЕ

Към това откровено изявление бях подтикнат от факта, че в днешно време нищо не се приема като нещо естествено. Много сполучлив пример за това е действието на медиите през 1988 г., когато ставаше въпрос за така наречената „Туринска плащеница”. Цели столетия тя е била приемана като абсолютен оригинал и е била почитана като реликва. За да се установи истинността ѝ, тя е била изследвана едновременно в Англия, в Америка и в Швейцария. И целият свят беше изненадан, когато независимо едно от друго, и на трите места стигнаха до едно и също заключение. Произхода на платното е от Средновековието, и в никакъв случай не е погребалното платно на Исус Христос. Но въпреки това е било издадено нареждане и занапред това платно да бъде считано за реликва, и да му се отдава съответната почит. Така заблудата, която беше официално изявена, продължи да съществува.

През октомври 1988 г. д-р Ян Пейсли от Северна Ирландия, посланик на Европейския парламент в Страсбург, направи нещо, което от времето на Реформацията нито един протестант не се е осмелявал да направи. Той издигна един плакат, на който пишеше: „Йоан-Павел II – Антихрист”, и даде повод за големи вълнения около изявата на папата. Пресата даде подробна информация за това. Повечето ежедневници поместиха известието и фотографиите на първите си страници. На следващия ден вече много малко хора говореха за това, а на третия всичко се върна в рамките на ежедневието. Та нали всеки ден идват нови известия.

За съжаление както учените, така и лаиците не правят никаква разлика между Бога и църквата. По тази причина разочарованието от приписваната на Бога институция – църквата – е толкова голямо, че много хора се отказват и от двете – от църквата и от Бога. И за съжаление много хора стават жертва на това трагично и неправилно заключение.

Няма да забравя една вечер в един кибуц на 15 км от Ерусалим. След вечеря събрах групата, на която бях водач, за кратко богослужение. Към нас се присъединиха и други хора, всред тях и някои евреи, което аз приветствах. Прочетох няколко места от Стария завет и посочих тяхното изпълнение в Новия завет. Изведнъж една еврейка от Варшава развълнувано каза: „Чела съм Новия завет и бих повярвала, че Христос е Месия, ако не беше католик. Защото поляците, които са силни католици, са ни причинявали много злини”.

Ние бяхме потресени. Обясних ѝ, че Месията не е бил католик. Той е Спасител, Който е дошъл в човешко тяло; Мария също не е била католичка. Тази жена не можеше да го проумее.

Невежеството в религията е потресаващо. Християнството, лишено от личната и жива връзка с Христос се е превърнало в религия, която е, както се твърди, опиум за човечеството. Целта на тази книга е да разобличи всичко, което не е библейско, а също и онова, което се определя като „християнско”, за да стане ясно, че религиозните легенди си остават само легенди, каквито всъщност и са, независимо от това кога са се появили.

Когато става въпрос за вяра в Бога и Неговия план с човечеството, ние трябва да се обърнем към Книгата на всички книги. Онова изявление „не вярвам на никого и на нищо” може да бъде валидно единствено когато се отнася за хората. Но в никакъв случай не може да се отнася за Всемогъщия Бог и за Неговото Слово. Той ще остане Единственият, Който е достоен за доверие. Неговото Слово е изпълнената и потвърдена истина, която е нашето абсолютно убеждение, стоящо над всякакво съмнение. Той не е мъртъв, както някои твърдят. Той е жив и всичко, в което има живот, живее от Него. Словото Му днес, както и в миналото, е жива реалност.

През всички векове е имало хора, които са имали специално послание. Поети и композитори, императори и царе, войници и политици, държавници и изследователи. Те са се откроявали през вековете, открояват се и днес. Ние бихме могли да посочим цял списък от известни имена на откриватели, без които днешния свят нямаше да бъде такъв, какъвто е.

Така, и във времето на Стария, и в началото на Новия завет, са живели Божии мъже, които са изпълнявали специална задача в историческо-спасителното развитие.

И във времето след апостолите, и до времето на събора в Ницея в 325 г. сл. Хр., е имало известни хора, а също така и в Средновековието са живели личности, които са изиграли важна роля в историята на Църквата. Най-известните са от времето на Реформацията. Тези мъже са получили особена милост от Бога, като са били опълномоощавани от Него да говорят на всички хора, и това пълномощно е преминавало всички църковни и религиозни граници, основавайки се на последната мисийна заповед: „Идете по целия свят...”

Всеки, който наистина е бил изпратен от Бога, проповядва Божието Слово, и то е в съгласие с всички пророци и апостоли. Но хора, които идват с някакви нови учения, основани на така наречени "откровения", които не са според на Писанието, сами са се дисквалифицирали. Бог никога не си противоречи, нито променя Своите решения. Затова за всяко нещо, което се поучава или се практикува, е необходимо да си зададем въпроса: „Това наистина ли е така? Така ли е писано? Какво казва Писанието за това?”

Ние не се интересуваме от представите на хората, а ни интересува това, което Бог е казал чрез някои мъжете, които са били призвани от Него, и на които Той е говорил с глас, лично чул от тях.

Задачата на старозаветните пророци е била да информират хората за хода на историята на спасението. А апостолите са обяснявали, че пророчествата, дадени в Стария завет, се изпълняват. Така че всички те чрез служението си и призванието, което всеки един от тях е получил, са ни обяснявали Божието намерение и Неговия план за спасение. Всичко това е записано в Светото Писание, и именно затова и днес живото Слово звучи към всички, които позволяват на Святия Дух да им говори. Не е необходимо хората да обясняват нещата един на друг; достатъчно е човек да вярва от цялото си сърце в това, което казва Писанието. И тогава всеки ще може да бъде поучаван от Бога посредством Неговото Слово (Ис. 54:13; Йоан 6:45).

Тук не става въпрос за учението на дадена деноминация, или на отделна църква, да не говорим за секта, а само за становището на Бог така, както то ни е дадено в Неговото слово.

Всеки, който е изследвал историята на Църквата знае по колко различни начини историците са описвали едни и същи периоди, а също и отделните личности и събития. Но това, което е болезнено за библейски вярващия християнин, е факта, че има съмнения относно Новия завет. Защото изобщо не е от решаващо значение това, дали части от Новия завет – евангелията и посланията – са били написани първоначално на арамейски, или на гръцки език, и дали впоследствие целият канон е бил преписан на гръцки; важното и решаващото е, че Бог признава евреите като Свой народ. Мойсей и Аарон е трябвало да кажат на фараона: „*Бога на Евреите, Който ни се яви...*” (Исх. 3:18). Известно е, че Исус Христос не е говорил на гръцки, а на арамейски, т.е. на наречие на еврейския език; а учените нека да си спорят по въпроса дали е било образовано, или необразовано. За нас е важно, че възкръсналия Господ е говорил на обикновен еврейски език. Павел е свидетелствал за това: „*И като паднахме на земята, чух глас, който ми казваше на еврейски: Савле, Савле, защо ме гониш?*” (Деян. 26:14).

Аргументите, че по онова време са съществували и някакви други послания, в никакъв случай не могат да променят стойността на истинските. Разбира се, че е възможно и други хора да са писали и други писма. Лука още в първата глава на Евангелието си ни информира, че много хора са се старали да опишат онези събития. Със сигурност е имало и други писатели. Обаче така наречените „Новозаветни апокрифи” са се появили много по-късно.

Господ лично се е погрижил в канона (сборника) да влезе само това, което е било написано според Неговата воля и послание, т.е. това, което ни е необходимо да знаем.

Важното е да приемаме Словото, което ни е оставено като Божие Слово (1 Сол. 2:13) и да вярваме, че цялото Писание е дадено от Бога (2 Тим. 3:16). Когато в Новия завет се използва изразът „*Както казва Писанието*”, или „*Писано е*”, винаги се отнася за Стария завет. Но Новия завет е също Светото Писание; двете части заедно правят едно цяло. В Лука 24:44-45 четем: „*...че трябва да се изпълни всичко, което е писано за Мен в Мойсеевия закон, в пророците и в псалмите. Тогава им отвори ума, за да разберат писанията*”.

Господ е казал също и това: „*Вие изследвате писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са, които свидетелстват за Мен*” (Йоан 5:39). А апостол Павел го е обобщил така: „*...че Христос умря за греховете ни според писанията; че бе погребан; че биде възкресен на третия ден според писанията*” (1 Кор. 15:3-4).

Апостол Петър цитира Ис.40:8, свързвайки словото от Стария и Новия завет: „Но словото Божие трае до века; и това е словото, което ви е благовестено” (1Петр. 1:22-25). Новия завет е резултат на старозаветното пророчество.

Д-р Кларенс Ларкин, международно призната личност, в книгата си „Dispensational Truth” (“Диспенсационната истина”) е доказал, че при първото идване на Христос до последната буква са се изпълнили 109 пророчества от Стария завет. Всяко изпълнено пророчество е доказателство за това, че Библията има Божествен произход.

Когато искаме да изследваме нещо, нужно е да подхождаме без предубеждения. Теолога Карл Шнайдер е написал: „**Фалшификатите са се появили в новозаветното време и продължават да съществуват до днес**” (К. Дешнер. Подправена вяра, стр. 20). Той е прав, но това съвсем не означава, че Новия завет е фалшификат. Това значи, че още тогава хора, които не са имали призвание, са поучавали фалшиви учения и тълкувания, а подобни на тях хора го правят и до днес. Но въпреки всички изкривявания, с които ние ще се занимаем по-късно, оригиналното Слово си остава завинаги оригинала. Какво означават забележки като тези, че писмата на Петър били фалшификати и че „...**тази свята книга Библията е пълна с фалшиви документи?**” (К. Дешнер. Подправена вяра, стр. 20). Това е нечувано твърдение, а освен това е и зловна лъжа. Тези, които твърдят такива неща се аргументират на автори, които предварително грижливо са подготвили всичко. Нахално е някой да обвинява авторите на Новия завет във фалшификация, нахално е те да бъдат наричани измамници, и да се смята, че библейските вярващи са подведени. Светлината на истината не може да бъде затъмнена от тези лъжливи маневри.

Четиримата евангелисти са били неукни мъже. И това, че в техните евангелия има малки различия само доказва, че те не са преписвали един от друг. Всеки е писал както е бил воден и според това, което лично е преживял и чул, или според нещо, което други са му потвърдили. Решаващи са единствено доказаните случаи, а не обстоятелствата около тях.

Католическия теолог д-р Константин Рош е оприличил различието на четирите евангелия чрез четири животински атрибути: лъв, теле, човек и орел, както са описани в Откр. 4:6-8 и на други места. Още Ирелей ги е описвал като символи на четирите евангелия, което той е приел от първите християни. Нали Библията е писана частично в образи и символи. Евангелието от Матей – с лице на човек, от Марк – на лъв, от Лука – на теле и от Йоан – на орел. В първата глава на Езекиил за тези четири същества се казва, че всички те са имали човешко тяло (стих 5), и че под крилата им е имало човешки ръце (стих 9). Всяко едно от тези същества е имало четири лица, но се е представяло само с едното от тях. Всяко евангелие описва едни и същи подробности за изявата на Спасителя, но въпреки всичко в тях има различия. И макар, че всяко същество се изявява чрез различно лице, вътрешността им е еднаква. Същото се отнася и за четирите евангелия. В ядрото си те са еднакви, но едното евангелие показва Господа като **Сина на човека**; другото подчертава Неговата божественост в символа на лъв, който е царя на животните; третото Го представя като Този, Който носи бремето ни, а четвъртото го характеризира като орел, който се издига до Божиите сфери.

Така че ако на единия евангелист е дадено нещо, което другия не го е описал, и ако единия е считал нещо за важно, а другия не, това не са неща от решаващо значение. Ако единия евангелист пише, че Господ Исус е нахранил четири хиляди души със седем хляба, а другия е написал, че със седем хляба е нахранил четири хиляди души без да се броят жените и децата, и двамата казват истината. Единия от тях просто е навлезъл в по-големи подробности. Ако единия евангелист пише, че пред Ерихон е бил изцелен един слепец, а другия твърди, че са били двама, отново и двамата са прави; единия евангелист е бил очевиден, а другия го е чул от свидетел. Единия евангелист пише, че и двамата злодеи, които

са били разпънати заедно с Христос, са Му се присмивали и Го обиждали (Мат. 27:44), а другия твърди, че този, който е бил отдясно е казал: "Господи, спомни си за мен..." (Лука 23:39-42); отново и двамата евангелисти са прави. Най-напред са Го обиждали и двамата злодеи, а след това този, който е бил отдясно на Исус в последния момент е разпознал Кой е Той, и е извикал към Него.

Критиците не са разбрали (както впрочем и много други неща) това, което Той е казал: „Днес, ще бъдеш с Мен в Рая”. Въз основа на това те твърдят, че Исус най-напред е бил няколко дена в Небето, макар че Писанието казва, че Той е слязъл най-напред в преизподнята. Те не са разбрали, че преди разпятието и до влизането на Новия завет в сила, праведните не са били горе на небето, а долу. В Лука 16 ясно е описано, че местата, в които са се намирали блажените, и местата, където са били неблажените, са били разделени от пропаст, и че никой не е могъл да премине от едното място на другото. Всички, които са очаквали Спасителя са били държани като в затвор, и според Матей 27 гл. от 52 стих те са възкръснали заедно с Христос. И едва от този момент рая, мястото за блаженните вече не е долу, а е горе. Христос е слязъл долу, и при Своето възкачване е взел със Себе си всички, които са вярвали в Неговото идване (Ефес. 4:8-10).

Никакво противоречие няма и в това, ако единия евангелист е написал, че при възкресението е имало два ангели, които са говорили на жените (Лука 24:4), а другия евангелист – че е бил само един ангел (Мат. 28:2; Марк 16:5), или че в единия случай се казва, че са били в гроба, а в другия – че са били пред гроба. Независимо от това всичко е вярно: вътре в гроба е показано къде е лежал Господ, а пред гроба е известно, че Той е възкръснал. Благодарим на Бога, че не са съществували единствено самозваните критици, а че е имало и достойни мъже, които убедително са ни показали хармонията на Писанието. Към тях принадлежи д-р Скофийлд, международно известен учен и преводач на Библията, който е написал увод към евангелията, неподлежащ на никакво съмнение.

Критиците изобщо не са разбрали пророческия характер на Новия завет. Те критикуват Павел и твърдят, че е сбъркал в очакването си на последните събития, защото е написал: „Не всички ще умрем, но всички ще се променим... ние, които ще останем живи до идването на Господа...” (1 Сол. 4:15 и др.). Павел е писал в сегашно време, тъй като Святия Дух, който е действал чрез него е знаел как ще протича спасителната история през бъдещите векове. Целият Нов завет е написан така, че да важи за целия период на благодатта, за да може да се проповядва върху него, да може да му се вярва и до последната генерация, в която при пришествието на Христос ще се изпълни всичко, което е написано в него.

Павел е написал за себе си: „...времето на моето напускане настава. Аз се подвизах в доброто войнстване, пътя свърших, вярата опазих; отсега нататък за мен се пази венецът на правдата, който Господ, праведният съдия ще ми въздаде в онзи ден...” (2 Тим. 4:6-8).

През всички времена е имало хора, които са очаквали идването на Христос. Човек, който не Го очаква, няма да има дял в първото възкресение, защото не е носил в себе си живата надежда. Мартин Лутер също е вярвал, че е наближил края на света и е очаквал идването на Христос. Той е написал: „**В тази 1 540 година броят на годините е точно 5 500. Затова трябва да очакваме края на света, защото шестото хилядолетие няма да бъде завършено, така както не бяха завършени трите дни на умрелия Христос**” (Х. Хайнц, Между времето и вечността, стр. 137).

Всеки, който е носил в себе си тази жива надежда, е очаквал идването на Христос. И в днешно време е така. В тази генерация има много хора, които въз основа на изпълняващото се библейско пророчество пазят твърдата надежда за Неговото пришествие.

Върхът на слепотата на критиците е твърдението, че не се е изпълнило пророчеството на Христос в Мат. 24:34: „**Истина ви казвам: това поколение няма да премине, докато не се сбъдне всичко това**” [В други преводи: *"този род няма да премине"* – бел. на преводача]. Те не са разбрали, че това се отнася за евреите като род, а не като за една генерация. Еврейския род, въпреки жестоките преследвания и убийства, се е запазил и до днес, както е било предопределено в Божия спасителен план, и точно както е казал Исус.

Те не разбират смисъла и на цитата: „*Няма да обходите до край Израелевите градове, докато дойде Човешкият Син*” (Мат. 10:23), а са се заблудили смятайки, че това се отнася за Неговото **завръщане**. Нима не е бил Той, Който е дошъл при Йоан на остров Патмос като Човешкият Син, ходещ всред седемте златни светилника в Царството Си, в Своето царско величие? „*А главата и косата Му бяха бели като бяла вълна, като сняг, и очите Му като огнен пламък, и нозете Му приличаха на лъскава мед, като в пещ пречистена; а гласът Му беше като на много води*” (Откр. 1:14-15). Изпълнило се е точно това, което е казал Исус.

Божие Слово дава отговор на всеки аргумент, който има за цел да го подценява. Исус и апостолите не са сбъркали. Сбъркали са само апологетите и тълкувателите на Стария и Новия завет, които през всичките векове са се отнасяли критично към Библията. И днес, без да го осъзнават, те преписват и повтарят неща, казани преди тях от хора, които са били измамани по същия начин. Така те само демонстрират невежеството си по отношение на Божия спасителен план. И независимо от това, че успяват доста убедително да предадат историческата част, – по-точно казано, грешките в развитието на християнството, особено в универсалната католическа църква, – обаче когато се стигне до Словото и Божието царство, те се излагат по един трагичен начин. Ние, библейски вярващите християни, не можем да останем мълчаливи когато хора, които нямат никакво отношение към Писанието, а също и към скрития и открития в него спасителен план, поставят всичко под въпрос и говорят за някаква голяма измама и поредица от противоречия, като изобщо не осъзнават, че самите те са ги създали.

Историческо доказателство за съществуването на Исус Христос не е необходимо, тъй като Той е центъра, ядрото на спасителната история, а не на общата история, съставена от хората. Ако Йосиф Флавий, или други историци са писали за Него, това няма да го обсъждаме. Единствено апостолите и пророците са имали пряко поверение да пишат за Него. И тяхното свидетелство е напълно достоверно и достатъчно. Що се отнася до мен, аз вярвам на тези, които са присъствали лично, когато са се случвали свръхестествените неща, и след това са ги записвали за наша информация. От момента, в който се е родил Христос и до момента на Неговото възнесение, винаги е имало пряки свидетели, които лично са видяли и чули всичко. За отбелязване е, че днес, както и в миналото, не се говори за свръхестествената проява на Бог в настоящото време на земята. Причината е в това, че то не се случва в представителните, т.е. в признатите от държавата и организирани от хората църкви и религии. Именно затова медиите не информират широката общественост относно това. Но за вярващия всичко е ясно и доказуемо, и на него не му е необходимо да се вслушва в онова, което говорят различните лъжесвидетели, които много държат мнението им да се чуе.

Ако историците, които се занимават с история на църквата, говорят за манипулирана и фалшифицирана вяра, невъзможно е да имат предвид ранната Църква и деянията на апостолите, т.е. ранното християнство и Новия завет. Защото всички учения и теории – манипулираните и фалшивите изповеди, които противоречат на светото Писание – са се появили много по-късно.

2 ГЛАВА

РАННОТО ХРИСТИЯНСТВО

И СЛЕДВАЩИТЕ ПЕРИОДИ ВЪВ ВРЕМЕТО

Има много и обширни описания на отделните епохи, последвали след ранното християнство. Затова ние няма да се спираме подробно на тях. Периодите във времето биха могли да се подредят приблизително така: периода на първата църква е до 100г. сл.Хр.; следапостолската епоха във втори век; развитието на църквата до събора в Никея (325 г. сл.Хр.); след това се появява държавната религиозна институция в Римската империя; период до Средновековието; Реформацията като ново начало; последвалите съживителни движения; следва увода към пълното евангелие и възвръщането на Църквата към нейното първоначално състояние – преди второто пришествие на Христос.

Различните църковно-исторически описания не ни предоставят единна картина. Много от писателите са изказвали само свои предположения, които по-късно са се превръщали в някакви легенди, които пък са били описани от други хора вече като истина. Освен това трябва да подчертаем, че католически ориентираната историография е различна от протестантски ориентираната. Нужен е по-подробен преглед на отделните периоди и на това как са се развивали нещата през онова време, за да може да се направи сравнение с ранното християнство. „Апостолското учение” сме го получили единствено от апостолите. Ръкописа, който е бил намерен през 1883 г. в един манастир, а по-късно съвсем своеволно и на основание само на предположения е бил датиран от периода между 80 г. и 120 г. сл. Хр. и наречен „Учението на дванадесетте апостоли”, или „Дидахе”. Този документ определено няма нищо общо с апостолите на Господа. Също и „Апостолския символ на вярата”, който е бил обсъждан и формулиран едва през 4 век на различните църковни събори, не може да бъде приписван на апостолите. И именно това е начина, по който са възниквали нежеланите фалшификати и деформации, които са били приемани като истина. Истинското учение се намира единствено в „Деяния на апостолите” и в писмата, които апостолите лично са написали, и които се намират в Новия завет. Апостолите са мъже, които са чули Словото лично от устата на Господа, и подчинявайки се на Неговата заповед, са го предавали на хората. По този начин чрез тях Новозаветната църква е получила чистото, неподправено Божие Слово, върху което е Божия печат.

Павел е бил призван по свръхестествен начин, бил е предопределен като избран инструмент, и е бил причислен към апостолите от самия Господ. Затова той е могъл да каже: *„Защото аз от Господа приех това, което ви и предадох...”* (1 Кор. 11:23). Павел е написал 100 глави с 2 325 стиха, а Петър е написал само 8 глави с 166 стиха. Павел е получил евангелието по същия начин, както пророците са получавали Словото – чрез откровение (Гал. 1:11-12). Затова той е могъл да каже онова, до мозъка на костите проникващо предупреждение: *„Но ако и самите ние, или ангел от небето ви проповядва друго благовестие, освен онова, което ви проповядваме, нека бъде проклет“* (Гал. 1:8). Всичко, което не съответства на евангелието на първите апостоли, е под проклятие. Ако се вгледаме внимателно във фактите през тази светлина, ние ще можем да установим, че се е появило и съществува едно наистина подправено християнство, което е под проклятие, и от което, за съжаление са изхождали всички критични при своите тълкувания.

Четирите евангелия дават свидетелството за Спасителя. В тях е описан Неговия живот и делата Му от раждането до смъртта Му, възкресението и възнесението Му на небето. Синоптиците [авторите на евангелията, които пишат на една и съща тема по подобен начин – бел. на преводача] Матей, Марк и Лука ни предават една взаимнодопълваща се картина. А Йоан не се занимава нито с Витлеем, нито с родословия, а прави така наречения „висок полет” и

още в първия стих ни показва кой е Христос. Четирите евангелия ни дават пълното описание на осъщественото спасение, което Бог в Христос е извършил на земята. Ние можем напълно да им се доверим, защото те са ни оставени от истинските свидетели, които лично са видели и чули всичко (2 Петр. 1:16-18; 1 Йоан. 1:1-3).

Като начало книгата „Деяния на апостолите” ни дава картината на свръхестественото раждане на Църквата чрез изливането на Святия Дух (2 гл.). Тук наистина става въпрос за събитие, идващо от небето. В първата си проповед изпълнения с Духа апостол Петър, с личното поверение от Бога, е съобщил на онези, които са повярвали, че за спасението е нужно покаяние, библийско водно кръщение (стих 38) и кръщение със Святия Дух, така, както са го приели първите 120 души: *„Защото на вас е дадено обещанието и на децата ви, и на всички далечни, колкото Господ, нашият Бог ще призове при Себе Си”* (стих 39). Единствено Бог е Този, Който спасява, и Той Сам чрез Святия Дух прибавя към църквата Си онези, които са повярвали (Деян. 2:47).

В първата църква всички хора лично са преживявали Бога. Повярвалите са били покръстени във вода, и по свръхестествен начин чрез Святия Дух са били покръстени като части от едно тяло (1 Кор. 12:13), което е получило даровете на Духа (1 Кор. 12:7-11) и плодовете на Духа (Гал. 5:22-23).

Както Бог в Христос е имал Тяло, което е било храм, в който Той е пребивавал и чрез който е действал, така и първата църква като общество от спасени хора са съставлявали Господното тяло (1 Кор. 12:12), чрез което Той като глава е продължил Своето служение (Кол. 1:18). Господ Исус е казал: *„Както Отец изпрати Мен, така и Аз изпращам вас”* (Йоан 20:21).

Той е установил в Църквата апостоли, пророци, пастири, учители и евангелизатори, за да могат да бъдат изпълнени многобройните задачи (Ефес. 4:11).

В ранното християнство не е имало никакви сановници; имало само мъже, които са били достойни за това високо призвание, и чието служение е било под ръководството и инспирацията на Святия Дух. Първите християни не са познавали нито свещеничество, нито които да са чиновници. Тогава църквата се е състояла от спасени и новородени хора, и като цяло е била царско свещенство и свят народ (1 Петр. 2:9; Откр. 1:6).

Петте служения, за които споменахме, се отнасят до църквата като цяло, а не са ограничени в рамките на отделни локални църкви. За отделните църкви са се грижили презвитери, или старейшини. Онези, които са заемали ръководна позиция са се наричали епископи и условието е било те да бъдат женени (1 Тим. 3:1-7; Тит 1:5-8). Имало е и локални църкви с няколко епископи, т.е. с повече от един старейшина в църквата (Фил. 1:1). Това в съгласие с Яков 5:14, където е написано, че който е болен трябва да извика църковните презвитери. В Ерусалим Павел и Варнава са били приети от църквата, от апостолите и от презвитерите (Деян. 15:4). Такъв е бил установения божествен ред в църквата по времето на ранното християнство.

Във всяка локална църква са били поставяни дякони, които са изпълнявали конкретни задачи: и от тях също се изисквало да бъдат женени (1 Тим. 3:8-13), за да са в състояние да дават съвети на хората от църквата, като изхождат от собствения си семеен опит, и по този начин да могат да помагат при решаването на брачните и семейните проблеми. Длъжността епископ, както се практикува днес, не е била известна в ранното християнство. Според 1Тим. 3:15 църквата на живия Бог е основана от Христос, Който е основата и стълба, т.е. носещия елемент – истината. Фалша и своеволните тълкувания нямат никакво място в нея.

Църквата е Божието учреждение на земята, и чрез нея трябва да се осъществява Божията воля както на небето, така и на земята.

През първите дни след основаването на новозаветната Църква се е проповядвало единствено чистото Евангелие, библейското учение и практика така, както са го проповядвали и практикували апостолите. Първата църква е била организъм, който е бил просмукан от живота на Христос, и тя е била водена от Святия Дух; по-точно казано тя не е била никаква организирана деноминация.

По-късно Павел и останалите апостоли са започнали да се сблъскват с ученията на лъжеучителите. И още от тогава е започнало плуралистичното развитие на църквата, различните духовни течения са съществували едновременно едно до друго. Към едното от тях са принадлежали истинските вярващи, които са се ръководили единствено от Словото и от Евангелието, проповядвано от апостолите, изпратени от Бога. Това са били хора, които са живяли според Словото. Йоан го обяснява по следния начин: „*Който познава Бога нас слуша; който не е от Бога, не ни слуша. По това разпознаваме духа на истината и духа на заблудата*” (1 Йоан 4:6).

Останалите течения на вярата са били смесица от истина и човешки тълкувания, които са се превърнали в основа на появилите се по-късно учения. В Писанието представителите на тези учения са наречени „лъжебратя”, които са се вмъкнали да служат в църквата, без да са били призвани от Бога за служение. Павел казва: „*Колкото за промъкналите се лъжебратя...*” (Гал. 2:4). Тези мъже са проповядвали друг Исус, получили са друг дух и са проповядвали друго евангелие (2 Кор. 11:4). Апостол Петър също предупреждава вярващите да внимават за лъжеучителите, които тайно ще въвеждат гибелни учения (2 Петр. 2:1-3). А апостол Юда казва за такива учители следното: „*Горко им, защото тръгнаха по пътя на Каин, от алчност изпаднаха в заблуда като Валаам и упорство като на Корей ги погуби*” (Юда 1:11). Лъжебратята са подправяли истината и са въвеждали в заблуда колебаещите се. Така са се появявали различните духовни течения.

Йоан е виждал в тези отклонения началото на движението на антихриста. „*Анти*” означава „*против*”, и затова всичко, което не е в съгласие с Христос и Неговото Слово, е против Него, т.е. е антихристовско. Йоан е написал: „*От нас излязоха, но не бяха от нас; защото ако бяха от нас, щяха да си останат с нас; но излязоха, за да стане ясно, че те всички не са от нас*” (1 Йоан. 2:19). Павел ги нарича и свирепи вълци (Деян. 20:28-30). Но за истинските вярващи, които са могли да разпознаят истината, в Откр. 2:2 е казано следното: „*и си изпитал онези, които наричат себе си апостоли, а не са, и си ги разкрил като лъжливи*”. Как са успели онези хора безпогрешно да проучат и да разпознаят, че тези мъже само се представят за апостоли, без да са такива? Хората просто са внимавали в това дали се проповядва същото, което са проповядвали Петър и Павел. **Проверката трябва да става винаги на основание на словото, което са проповядвали апостолите, а също и на тяхната практика; това е единствената валидна основа.** И така, ние установяваме, че въпроса за това кое е истина и кое е заблуда, е възникнал още в самото начало.

Цитираните библейски стихове съвсем ясно описват отклоненията, които впоследствие са се оформили като фалшиви течения и са развивали паралелно с църквата на Исус Христос. Още преди края на първи век вече са съществували различни лъжеучения и примеси. Някои са се придържали към учението на Валаам, други – на николаитите, а други пък са слушали жената Езавел, която се е представяла за пророчица и се е правила на учителка (Откр. 2:20).

Но ние можем съвсем точно да разбираме кое е правилното, защото Писанието ни предоставя чистото учение на апостолите. А освен това са ни показани и другите учения, въведени от хора без призвание. Все още важи призива „*Всичко изпитвайте...*” (1 Сол.

5:21). Много хора са си присвоили този призив като принцип, но за съжаление го използват по неправилен начин: те преценяват другите хора от становището на собственото си познание и от гледната точка на тяхното учение и практика, но не ги интересува факта, че пред Бога важи само едно единствено нещо, което е за всичко и за всеки, и това е **цялостното свидетелство на Божието Слово**.

Едновременно с църквата на живия Бог, която винаги вярва и действа така, както Христос я научил чрез Своите апостоли, през втори век са се появили много и най-различни течения. Тези учения са се отклонили от Словото, и са започнали да привличат в се по-голям брой слушатели. Разширили са тесния път и са съборили тясната врата. Всяка група се е стараела да привлече колкото се може повече членове, и това продължава до днес. Но за църквата на Исус Христос през всички векове важи следното обещание: *”Не бой се, малко стадо, защото вашият Отец благоволи да ви даде царството”* (Лука 12:32). Онези, които принадлежат към това малко стадо слушат единствено гласа на добрия Пастир, Който е дал живота Си за Своите овце; те внимават в **Неговото Слово**. И през всички векове тази „еклесия” (избраната църква) е била онова малко избрано общество, което е следвало Пастира без да прави компромиси.

В следапостолския период като воители на вярата изпъкват Поликарп (умрял 155 г.), който е бил съвременник на Йоан, а също и Ирений (умрял 202 г.), ученик на Поликарп. Но при една по-внимателна преценка ще можем да установим, че това вече не е онази съвсем чиста вяра, която е била проповядвана от апостолите. Живият организъм постепенно е започнал да се превръща в човешка организация.

Развитието на църквата през третия век, до времето на Никеийския събор през 325 г. сл. Хр., е много противоречиво. От пръв поглед се вижда как дегенериралото християнство е вземало все по-големи размери, докато е достигнало до признанието на император Константин, и по този начин се е превърнало в призната и уважавана сила в цялата Римска империя. Вярата е била превърната в нова философия. Ориенталската традиция, смесена с еленистичното мислене е лишила вярата от истинското ѝ съдържание. Появяват се и споровете за така наречената „христология”, които са предизвиквали много възмущения.

3 ГЛАВА

ТРАГИЧНОТО ОТКЛОНЕНИЕ –

НАЧАЛО НА ИСТОРИЯТА НА УНИЩОЖЕНИЕТО

Докато евангелието се е намирало още на еврейска територия и църквите са се състояли предимно от евреи, не е имало никакви спорове относно Божеството. Обаче по-късно, в христологичните разбори се е вмъкнал римския и гръцкия начин на мислене по отношение на боговете и богините. Духовния пророчески поглед – че това, което в Стария завет е предобраз на случилото се в Новия завет – постепенно е избледнявал, независимо от това, че още Тертулиан е казал, че "Стария и Новия завет са едно", и че „пророчествата са връзката между Стария и Новия завет” (Ф. Хаус. Бащите на християнството, стр. 30).

Християнството все повече е било поставяно на езическа основа посредством науката, наречена „христология” и постепенно е започнало да се отдалечава от иудейската си основа. Това е било в абсолютно противоречие с ерата на апостолите и следапостолския период. Стария завет е бил използван единствено във връзка с пасажи от Новия завет, като целта е била хората да бъдат настройвани против евреите. Във втори век слепите духовни водачи и римските императори са започнали да клонят към антиюдаизъм, т.е. расова умраза към

евреите. [Неправилно е понятието „антисемитизъм“ да се приема само по отношение на евреите, защото всички арабски народи също са семити – бел. от автора].

Римският император Константин, великият стратег, е използвал светското християнство, но не е искал да бъде в конфликт и с езичниците. В началото той е подкрепял както строителството на езическите храмове, така и строителството на църковните сгради. През 315 г. той е издал закон, според който обръщането към юдаизма е било определено за тежко престъпление. Християнин, воден от някой еврейин да се обърне към юдаизма, и евреина, който го е водил към това, са били осъждани на смърт. Неделята е била установена като ден за почивка чрез закон през 321 г. Но това все още не било всичко. Под смъртна заплаха Евреите са били принуждавани да „почитат“ неделята и да се откажат от съботата. Всички тези наредби Константин ги е издавал под ръководството и съветите на епископи, които по това време вече са били многоуважавани личности.

На вселенския събор на църквата в Никея през 325 г. сл. Хр. основни говорители са били Арий и Атанасий. Речите им са обширно описани в историята на църквата. Очевидно е, че Арий не е имал никакво познание за Христос. Но Атанасий е заявил, че **„в Христос се е явил самият Бог. Бог ни е представил Себе Си и ни е спасил. В Него ние имаме самият Отец. ...че в Исус самият Отец ни е спасил“** (К.Д. Шмит. Основи на църковната история, стр. 98).

Това е момента, в който е стартирала римската религия. По времето на Никеийския събор на църквата все още не е имало нито папа, нито кардинали, и не е съществувал никакъв римски епископ, който да е имал претенции за някакво специално признание. Но по този въпрос църковната история е доста зле датирана, манипулирана е, или направо е подправена. Никеийския събор на църквата е бил свикан от самия император Константин, и той лично е взел патронажа над него. Целта му е била да обедини всички религиозни течения в една институция, която да бъде поставена в служба на държавата. Това се е осъществило: църквата и държавата са се обединили, и така се е появила "държавна църква".

В 380 г. сл. Хр. Теодосий Велики и Грациан слагат край на всеобщата религиозна свобода. **„На втория, екуменичен събор (381 г.), епископите са одобрили издадения през февруари едикт от император Теодосий I, в който той призовава всички римски поданици да приемат християнската триединна вяра, както е била формулирана на Никеийския събор през 325 г. Така вярата в триединството на Бога Отца, Сина и Святия Дух е била издигната в официален символ на вярата за всички християни, в признатата от държавата религия“** (Б. Харенберг. Хроника на човечеството, стр. 212). **„Григорий от Ниса е бил една от централните фигури на втория Вселенски събор в Константинопол. Той защити Никейското кредо и решително формулира учението за триединството“** (Б. Харенберг. Хроника на човечеството, стр. 214). **„...от този момент всеки гражданин е задължен да стане правоверен християнин; езичниците и еретиците са били обявени за престъпници в държавата“** (К. Д. Шмит. Основи на църковната история, стр. 83).

Всеки човек, на когото съвеста му не е позволявала да се подчини на тази диктатура и не е приел държавната религия, е бил считан за еретик. От този момент "държавната църква", която съвсем незаконно си присвоява названието „християнска“, започва да преследва библиейската общност.

По времето на папа Лъв Велики (440-461 г. сл. Хр.) тази универсална религиозна институция е преживяла огромен разцвет. Повечето историци, които са се занимавали с църковната история, го сочат като първи папа. В своя списък на папите, който включва 264

папи, включително и папа Павел VI, Хердер е поставил папата Лъв I като 45ти папа. Към първите 15, които започват от апостол Петър, той е поставил въпросителна. А по-голямата част от протестантските историци поставят въпросителна пред първите 44, и всички те са на мнение, че историята на папството е започнала с Лъв I. Самият Лъв I е бил принуден да се примири с факта, че на халкидонския събор на църквата (451 г. сл. Хр.) той е бил поставен наравно с епископа от Константинопол. Но тогава все още не се е говорило за някаква иерархия, обаче тя вече е била подготвяна.

Институцията на държавната църква е била окончателно завършена по времето на император Юстиниан (527-565), който е включил духовенството в редовете на чиновниците. Пределно ясно е, че основател на тази универсална държавна църква не е Христос, а политическите и религиозните водачи, чийто интерес е бил създаването на една централизирана власт в Римската империя. В църковната история от четвърти и пети век ние не се срещаме само със спасителната история на църквата на Исус Христос и различните отклонили се от нея течения, и които до този момент са имали своето развитие, и които междувременно са се оформили като една голяма религия; но сме изправени и пред най-жестоката история на унищожение от страна на световната „езическо-християнска“ институция.

Епископите са били превърнати във висши чиновници, които са имали както религиозна, така и политическа власт. В началото всички са били с еднакви титли, тъй като са били считани за духовни отци. Когато Рим станал столица на западния свят, римските епископи систематично започнали да претендират на предимство, така че постепенно са започнали да им раздават различни почетни титли. Първата титла е била „понтифекс максимус“, т.е. най-висшия епископ, който е избран до живот. Преди това тази титла е принадлежала на най-висшите езически жреци, а също и на императорите, притежавал я също и Константин. Но това, което е съпровождало по-нататъшното погрешно развитие на тази папска религиозна институция, а също и свързания с това стремеж към признание, уважение и позиция на власт, остава за нас неразбираемо. **„По времето на Бонифаций VIII (1294-1303) вярата в папата става условие за спасение, тъй като всички хора по света са му подчинени. А папа Григорий VII (1073-1085) в своя "Dictatus papae" ("Власта на папата") казва: „Единствено римския понтифекс има правото да се нарича универсален“** (Х. Хайнц. Между времето и вечността, стр. 176).

Така се е появило едно религиозно псевдохристиянство, в което вече личното взаимоотношение с Христос загубва своята стойност, и в което на преден план е поставено членството в тази религиозна институция. Постепенно е бил отнеман авторитета на Христос и на Божието Слово, като е бил пренасян върху тази институция и нейните представители. Както Христос е глава на Своята Църква, така и папата става глава на тази универсална църква. Хората са били насилствено покръствани в нея и автоматично са ставали нейни членове, без да имат право на собствен избор. Така чрез тази небиблейска практика на кръщение и принудително членство е била положена основата на всенародната църква, а чрез въвеждането на църковния данък е била осигурена и нейната финансова база и власт.

Едновременно с бързоразвиващият се процес на „отдалечаване от Божието слово“ съвсем естествено е станало и отделянето от еврейството, а по-късно и от еврейско-християнските църкви. Но това все още не е бил краят. Юстиний, който е бил епископ в Смирна (167 г. сл. Хр.) се е изказвал презрително за евреите. Той твърдял, че сега вече „Божия Израел“ са християните, а евреите са предатели и отпаднали.

Мнението на апостол Павел обаче е било съвсем различно: *„Защото в Христос Исус нито обрязването (евреите) е нещо, нито необрязването (народите), а новото създаване. И на всички, които живеят по това правило, мир и милост да бъде на тях и на Божия*

Израел” (Гал. 6:15-16). Апостол Петър по този повод е написал следното: „Наистина виждам, че Бог не гледа на лице; но във всеки народ онзи, който се бои от Него и върши правото, Му е угоден” (Деян. 10:34-35).

Полемиката против евреите е започнала много рано и е ставала все по-агресивна. Епископ Игнатий от Антиохия (98-117 г. сл. Хр.) също е разпространявал противоеврейското мислене. Това, което са писали и говорили църковните представители против евреите в първите векове, е станало причина още тогава повече от един милион евреи да бъдат определени като убийци на Христос и Бога, и да бъдат убивани по най-различен начин. Заповедта „Не убивай” не е била валидна за тези лъжехристияни.

Теологът Хризостом (354-407 г. сл. Хр.) [по-късно наречен „Златоуст“ - бел. от преводача], един от най-големите врагове на евреите, е написал: „**трябва да избягваме да се срещаме с евреите, точно както с дявола, те не са по-добри от прасетата и козлите... Синагогата не е само театър, тя е публичен дом, гнездо на разбойници, скривалище на нечисти животни и обиталище на демони... Християните не би трябвало да търсят помощ от еврейските лекари, а по-добре да умрат... да се отвърнат от евреите като от чума и като от унищожителна епидемия за човешката раса**” (К. Дешнер. История на християнските престъпления, том 1, стр. 134).

Кирил (умрял 444 г. сл. Хр.), патриарх на Александрия, още тогава е говорил за „окончателното решение” на еврейския въпрос, което достига връхната си точка през 20 век. Киприян, Тертулиан, Атанасий, Иероним, Григорий Нисийски, Амброзий, Августин, Юстиниан и много други – повече, или по-малко са допринасяли за усилването на ненависта спрямо евреите, която се е пренесла и върху цялото духовенство (католическия клер) през всички времена. Духовенството пък от своя страна се е погрижило тази насъскваща срещу евреите политика да се затвърди в съзнанието на хората. Евреите са били обвинявани за всичко; и затова е трябвало да бъдат унищожавани по всички възможни начини. Изпълнило се е това, което Чивешкият Син е предсказал на Своите последователи: „**Ще ви отлъчат от синагогите; даже настава час, когато всеки, който ви убие, ще мисли, че принася служба на Бога. И това ще направят, защото не са познали нито Отца, нито Мен. Но Аз ви казвам тези неща, че когато дойде часът им, да помните, че съм ви ги казал**” (Йоан 16:2-4).

Тези убийци са били убедени, че принасят служба на Бога и на църквата си поради това, че са пазели непокътното учението си за триединството, което противоречи на монотеистичния юдаизъм. Преследвани са били също и християните, които са се чувствали свързани с Христос и не са могли да приемат система, изцапана с кръв. Дори и уважаваният реформатор Мартин Лутер не е могъл напълно да се освободи от омразата си към евреите, проникнала в тялото и кръвта му по времето, когато е бил католически монах. Четем: „**Още и в последната си проповед на 15 февруари 1546 г. Лутер е казал, че лекарите евреи предписват лекарства, от които впоследствие човек умира**” (Х. Гамм. Еврейството, стр. 64).

Тази омраза е нараствала все повече през вековете, и обвиненията срещу евреите са ставали все по-остри. За да бъде оправдана жестокостта, били са използвани дори и цитати от Писанието. Обаче е необходимо да поясним, че едно е когато Исус говори за невярващите евреи, но съвсем друго е, когато Той говори за вярващите евреи.

Имайки предвид това, което тази институция с упоритото преследване на целите си е причинила на евреите, на езичниците и на хора, които са вярвали по някакъв друг начин, тя би трябвало да си зададе въпроса: дали е допринасяла за спасението на хората, или е станала причинител на най-ужасяващо опустошение? Към всичко това се прибавят и войните, водени в неин интерес. Тя е преследвала, отчуждавала, убивала – и по този начин е

станала собственик на една трета от цялата европейска територия през Средновековието. Тя си е присвоявала имоти на живи и на умрели. Царе и князе не са се осмелявали да ѝ се противопоставят, и са ставали нейни съучастници. **„През 1286 г. Рудолф Хабсбургски е заявил, че евреите като хора и техните притежания принадлежат на неговата камара”** (Х. Гамм. Еврейството, стр. 84).

Папата и епископите непрекъснато са проклинали евреите, и това е дало основата за жестоките преследвания на евреите от страна на римскокатолическата църква, а също и на всички другояверци. При Последния съд ще стане ясно дали за онези 6 милиона евреи, които са били убити в Европа по времето на така наречения „Трети райх”, ще отговарят само германците, или ще се иска сметка и от римскокатолическата църква. Почвата за католиците Хитлер, Химлер и Гьобелсовите йезуити е била подготвяна от много по-рано. Папата, както и прелъстителю Хитлер нееднократно са говорили за „провидението”.

Всеки, който е проявил интерес и е прочел за папите и техните деяния, е оставал потресен. Евреите и вярващите по друг начин са били считани за нищо. Йезуитския папа Лъв VIII (1878-1903) е заявил: **„Да бъде проклет всеки, който казва, че Святия Дух не иска да умъртвяваме еретиците”** (Е. Парис. Тайната история на йезуитите, стр. 167). От кога Святия Дух убива? Според Светото Писание, Святия Дух оживотворява. Но тази институция е провъзгласявала за еретик всеки, който не е следвал направлението, която тя е давала, а духовенството ѝ си присвоявало правото да ликвидира такива хора. От тази гледна точка можем да разберем позицията, която е заел папата Пий XII по отношение на убийствата на евреите преди и по време на втората световна война. Еврейска синагога, която е била само на хвърлей място от Ватикана, е изгоряла, а папата не е казал дори и една дума. А в новопостроената синагога сегашния папа е позволил на поразените със слепота евреи да го прославят като Месия, когато в негова чест са пяли 150 псалом.

При първата си среща с Аврам, Господ му е дал това обещание: *„Ще те направя голям народ; ще те благословя и ще прославя името ти, и ще бъдеш за благословение. Ще благословя онези, които те благославят, а ще прокълна всеки, който те проклина”* (Бит. 12:2-3). Всеки, който твърди, че вярва в Бог и в Неговото Слово, е длъжен да помни тези думи. Еврейската строга изповед на вяра е „ЕДИН БОГ“. И именно това дразни епископите, които са дошли от езичеството. В началото те не са искали да имат нищо общо с евреите, а по-късно вече и с Бога на евреите. Така от еврейската дума „Машиях” („Месия”) е станало гръцкото „Христос” („Помазаник”); а от еврейското „Йешуа” станало гръцкото „Йесус”. Тази формулировка на Божеството според елинистическо мислене е била напълно чужда както на Бога, така и на израелския народ. Освен това в Новия завет няма и намек за някаква вражда спрямо евреите, както се опитват да твърдят някои историци. Очевидно те не са забелязали това, което Господ е казал: **„...спасението е от юдеите”** (Йоан 4:22).

Още пророците в Стария завет са пророкували, че в спасението ще бъдат включени и другите народи. *„Аз, Господ, те призовах в правда и като хвана ръката ти, ще те пазя и ще те поставя за завет на народа, за светлина на **народите**”* (Ис. 42:6). *„...ще те дам още за светлина на **народите**, за да бъдеш Мое спасение до земния край”* (Ис. 49:6б).

Господ е започнал с евреите, като е казал: *”...по-добре идете при изгубените овце от Израелевия дом”* (Мат. 10:6). Петър е първият апостол, който лично е присъствал при спасението на римския стотник Корнелиус и целия негов дом (Деян. 10). Господ е казал на Павел: *„Тръгвай, защото ще те пратя далеч между **езичниците**”* (Деян. 22:21). Съвсем ясна е и мисийната заповед към апостолите: **„Идете и научете всички народи...”** (Мат. 28:19). Църквата на живия Бог е съставена от хора от всички народи, езици и нации.

Световната Римска империя е била навсякъде, и затова римската държавна църква е могла да използва всички средства, за да постига целите си. Всъщност при тях не е ставало въпрос за „похристиянчване“, а само за „покатоличване“. Слушайки проповядването на Евангелието хората на са били водени към вяра в Христос, а просто са били принуждавани да приемат католическата държавна религия. По времето на хилядолетната неограничена власт на римскокатолическата църква земята се е напоила с кръв. Броя на мъчениците не може да се каже с точност, но се предполага, че са били около 68 милиона. Към всички хора, които са вярвали по друг начин, са се отнасяли като към животни за лов. Борбата срещу Реформацията е била кървава, като са били използвани всички възможни средства. Така че тази институция не е имала нищо общо с Евангелието като спасителна вест. Точно обратното – чрез съюза на светската и религиозната власт се е вършило зло. Всички са чували за испанската инквизиция, за процесите с магьосници и за преследванията на всички вярващи друговерци по друг начин из цяла Европа. През вартоломеевата нощ (23-24 август 1572г.), по време на така наречената „кървава сватба“ само в Париж са били убити 3 000, а в цяла Франция повече от 20 000 хугеноти. **„Папа Григорий XIII е отпразнувал убийствата на френските протестанти с отслужена литургия "Te deum" [християнски химн „В името на Бог“ - бел. на преводача] (Б. Харенберг. Хроника на човечеството, стр. 437).**

Римскокатолическата църква е направила такива промени в учението, че от първоначалната оригинална вяра не е останало нищо, забранила е и четенето на Библията. Наистина потресаващ е факта, че евреи и библейски вярващи християни са били изгаряни на клада заедно с Библиите им. Какъв е бил този страх от Библията?

4 ГЛАВА

НЕСЪСТОЯТЕЛНИТЕ ПРЕТЕНЦИИ НА ПАПАТА

Както вече обяснихме, римскокатолическата църква не е възникнала преди 2000 години, а преди 1600 години. Затова не е изненадващ факта, че нито **учението**, нито **практиката** ѝ имат нещо общо с първата църква. Доктриналните понятия като „кръщение“, Господна вечеря“, „покаяние“ и т.н. са останали, но значението им е било променено, а провеждането им на практика е съвсем различно от това на първоначалното християнство.

Никъде в Светото Писание не се споменава за някакъв папа, или за „наследник на Петър“, нито за „заместник на Христос“, или за „апостолско наследство“. И за да оправдаят напълно произволните си претенции, бил е поставен акцент върху отделни места от Библията. Например като начало думите на Исус в Мат. 16:18: **„Ти си Петър (петрос) и на тази скала (петра) ще съградя Моята църква и портите на ада няма да я надвият“**. Тук Господ не казва: „На теб ще съградя...“, а е казал **„на тази скала...“** Думата „петрос“ значи „камък“; а Църквата е трябвало да бъде съградена върху скала (петра).

Ако някой желае, може да прочете в гръцкия текст на Новия завет местата, където се говори за скала (петра). Абсолютна безмислица е твърдението, че Господ на Небесата би съградил църквата Си върху човек, пък било то и най-големия пророк, или апостол. Петър е бил един камък (петрос), който може да бъде преместван; той не е бил неподвижна скала (петра). Само пет стиха след онова място Господ се обръща към Петър с думи: **„Махни се от Мен, сатана; ти си Ми съблазън; защото не мислиш за Божиите неща, а за човешките“** (Мат. 16:23).

Петър е получил откровението кой е Христос, и Църквата се съгражда именно върху това **откровение за Исус Христос**. Преди да четем стих 18, трябва да прочетем стих 17: **„Блажен си, Симоне, сине Йонов, защото плът и кръв не са ти открили това, но Моят**

Отец, Който е на небесата”. От контекста разбираме, че Петър е получил откровението за Исус Христос от небето: *„Симон Петър отговори: Ти Си Христос, Син на живия Бог”* (стих 16). Преди това Господ е попитал: *„А вие какво казвате? Кой Съм аз?”* (стих 15). Отговора на този въпрос е дошъл чрез Божието откровение; и именно върху това **откровение за Исус Христос** е основана Църквата.

Стих 19 на същата глава *„Ще ти дам ключовете на небесното царство...”* също е бил изтълкуван манипулативно. Тук в стиха става въпрос за ключовете на Небесното царство. Йоан Кръстител е проповядвал: *„Покайте се, понеже приближи небесното царство”* (Мат. 3:2). И за нашият Господ четем: *„Оттогава Исус започна да проповядва, като казваше: Покайте се, защото приближи небесното царство”* (Мат. 4:17). Същото ни е показано и в Лука 16:16: *„Законът и пророците бяха до Йоан; оттогава Божието царство се благовества...”*

В деня на Петдесетница първите хора са проникнали в Божието царство и са получили предимство пред Йоан Кръстител, който само го е проповядвал. *„Истина ви казвам: Между родените от жена не се е издигнал по-голям от Йоан Кръстител; обаче най-малкият в небесното царство е по-голям от него. А от дните на Йоан Кръстител до сега небесното царство насила се взема, и които се насилват, го грабват”* (Мат. 11:11-12).

Петър е бил упълномощен и е използвал правилно ключовете на Небесното царство. Още в началото на новозаветната Църква той е дал наредби, които са валидни и до днес.

Символа на ключа е лесно разбираем. Който има ключ от някоя къща, може да влезе вътре в нея. Който има ключ от кола, може да я кара. Който притежава ключовете от Небесното царство, има достъп до царството на Бога и отваря неща, които до тогава са били затворени, и разкрива скритото. По времето на Новозаветната църква всичко е било твърдо установено чрез силата на Божието призвание, и не подлежи на промяна. Господ Исус строго е смъррил тогавашните духовни водачи, казвайки: *„Горко на вас, законници! Защото отнехте ключа на знанието; сами вие не влязохте и на влизащите попречихте”* (Лука 11:52). Много е вероятно и днес да се намираме в същата ситуация.

Това, което Исус е казал на Петър: *„...и каквото вържеш на земята, ще бъде вързано на небесата, а каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата”* (Мат.16:19), също е разбрано погрешно и се използва по неправилен начин.

При основаването на Църквата всичко, което апостол Петър е казал и е установил като правило относно покаянието, водното кръщение и кръщението със Святия Дух, е било под прякото водителство на Святия Дух. Затова то е валидно завинаги както на небето, така и на земята. Това е значението на ключовете.

Това Божие пълномощно не се е отнасяло само за Петър, който е проповядвал в часа на раждането на Новозаветната църква, но впоследствие е било пренесено и върху цялата църква. Това се разбира ясно от текста в Мат. 18:18, където намираме същите думи, само че в множествено число: *„Каквото **вържете** на земята, ще бъде вързано на небесата; и каквото **развържете** на земята, ще бъде развързано на небесата”*.

И така, ние виждаме как това пълномощно, което е получил онзи мъж на първия час, за да бъдат установени ученията в църквата, е било предадено и на самата църква, за да проповядва и тя същото учение. Същото пълномощно се отнася и до всеки един вярващ. Когато по онова време някой не се е вслушвал в поучението на църквата, което е било основано върху Словото, бил е считан за невярващ. Така че това Божие пълномощно не се отнася само за един единствен човек, но важи и за цялата Църква. Разбира се, то не бива да се използва своеволно, а трябва да бъде в съгласие с Божието Слово. Само тогава ще може

да се изпълни онова, което е написано в следващия стих: „Пак ви казвам, че ако двама от вас се съгласят на земята за каквото и да било нещо, което да поискат, ще им бъде дадено от Моят Отец, Който е на небесата” (Мат. 18:19).

Трябва да бъде обяснено и още едно място – Йоан 20:21-23. Там Господ казва на апостолите: „Мир вам! Както Отец изпрати Мен, така и аз изпращам вас. И като каза това, духна върху тях и им каза: Приемете Святия Дух. На които простите греховете, простени са им; на които задържите, задържани са”.

Това място в Писанието е разбрано съвсем погрешно от римската църква и тълкуването му е напълно небиблейско. Няма човек, на когото да му бъде дадено да прощава грехове. Това може да го направи единствено Бог. Но когато се проповядва Евангелието, хората получават вяра в Христос и в извършеното изкупително дело на кръста, и така те могат да приемат с вяра, че Бог им е простил греховете. Абсолютно сигурно е, че съществува човек, който би могъл да прости собствените си грехове, или греховете на другите хора, защото Писанието на много места съвсем ясно казва: „...че трябва да се проповядва в Негово име покаяние и прощение на греховете между всички народи...” (Лука 24:47). „И вас, които бяхте мъртви чрез прегрешенията си и необрязаното си плътско естество, вас съживи с Него, като прости всичките ви престъпления” (Кол. 2:13).

Тогава какво е значението на следващата мисъл, изказана в множествено число: „На които простите греховете, простени са им...”? За кого се е отнасяло това и в каква връзка е било казано? Казано е на апостолите след възкресението на нашия Господ, и е било свързано с поверението, което са получили. Тук става въпрос за грях, който е бил извършен спрямо упълномощения служител на Евангелието. Когато нашият Господ е изпълнявал служението Си на земята, много хора са съгрешавали, като са го отъждествявали с Велзевул. Но Той е казал: „Затова ви казвам: Всеки грях и хула ще се прости на човеците; но хулата против Духа няма да се прости. И ако някой каже хула против Човешкия Син, ще му се прости; но ако някой каже дума против Святия Дух, няма да му се прости – нито в този свят, нито в бъдещия” (Мат. 12:31-32). Така че това се отнася за мъжете, които от момента на изливането на Святия Дух в деня на Петдесетница, и до наши дни са упълномощени за служение в силата на Божественото призвание.

Ако някой човек обижда Божия служител, преследва го, или го убива с камъни, служителят може да му прости този грях. Самият Исус ни е дал пример, като е казал: „Отче, прости им, те не знаят какво правят” (Лука 23:34). Когато са убивали Стефан с камъни, той се е молил: „Господи Исусе, приеми духа ми. Господи, не им зачитай този грях!” (Деян. 7:58-60). Обаче ако някой богохулства срещу действието на Духа, или срещу даровете на Духа, които се проявяват чрез Божия служител, тогава този грях остава непростен. Божият мъж може да прости само тогава, когато нападките се отнасят до самия него. Това е обяснено и в молитвата „Отче наш”: „Прости ни греховете, както ние прощаваме на нашите длъжници” (Мат. 6:12). „И когато се изправите на молитва, прощавайте, ако имате нещо против някого, за да прости и вашият Отец, Който е на небесата, вашите прегрешения” (Марк 11:25). Дори ако някой се провини против брата си и седемдесет пъти по седем, ние трябва да си прощаваме взаимно (Мат. 18:21-35).

Така че ако някой обижда Божия служител, може да му се прости. Обаче ако чрез този служител действа Святия Дух, а някой богохулства срещу това действие, бунта вече не се отнася до човека, когото Бог е използвал, а е насочен пряко към Святия Дух. По този начин човека, който е богохулствал, е виновен пред Бога, извършил е грях срещу Святия Дух, и този грях не може да бъде простен. Той остава непростен – това е „грях за смърт”, т.е. вечно отделяне от Бога. Но иначе всеки човек е грешен пред Бога и прощението на греховете си може да го получи единствено от Него. „...който прощава всичките ти беззакония” (Пс.

103:3). „Блажени онези, чиито беззакония са простени, чиито грехове са покрити” (Римл. 4:7).

Ще обобщим: практиката на римскокатолическата църква е небиблейска. От самото раждане и до смъртта на хората, в нея се благоречи и се прощават грехове. Обаче след като даден човек умре, най-тържествено се съобщава на близките му, че независимо от всички святости, дори и последното помазание, този човек в момента се намира в чистилището. Едва там той ще бъде очистен от всичките си грехове, които на практика са му били прощавани през целия му живот! Какъв парадокс! Между другото: чистилището, както и останалите им учения и догми са само една измислица.

Швейцарския реформатор Х. Цвингли е казал по този повод следното: **„И тъй като чистилището – така се казва онова измислено огнено наказание – не може да бъде доказано чрез Библията, как е възможно да сме толкова глупави да вярваме на такива мъгливи и подозрителни глупости? Та нали ни е известно, че същите онези личности, които защитават чистилището и ни учат как да го гасим, сами се предлагат като пожарогасители. Те казват: "трябва да платиш; огъня ще изгасне най-бързо след като този, на когото е платено, отслужи литургия, помоли се и изпее псалми". Затова те отслужват литургии, пеят псалми и си протягат ръцете за пари”** (Х. Цвингли. Основни учения : Теология. 2-ра част, стр. 193-194).

След основаването си тази универсална църква е въвела и е обявила за догми много неща, които нямат абсолютно нищо общо с християнството като такова. На първите християни не им е било известно нищо за палене на свещички, за тамяна, или светена вода. Същото се отнася и за канонизирането и беатификацията, т.е. обявяването на умрели католици за светии (блажени), чрез така нареченото благоречение, като впоследствие започват и да им се покланят. У първите християни не е имало ежедневно отслужвана литургия с жертвоприношение, нито са се покланяли на Божията майка, нито е имало манастири. Пред мен има списък на различни заявления и декларации, които ще разгледаме по-късно, включително и тази за безпогрешността на папата, издадена през 1870 г., и която е била приета, въпреки силната опозиция в техните собствени редове (в Германия 79 теолози са били „против“, а само 25 - „за“), а също и догмата от 1950 г., че Мария се възнесла на небето с тяло и душа.

Всички тези неща са лишени от каквато и да било библейска основа, защото в Библията е написано: **„И никой не се е възкачил на небето, освен Този, Който е слязъл от небето, т.е. Човешкият Син, Който е на небето”** (Йоан 3:13).

Тържественото изявление на папа Пий XII трябва да бъде определено като антихристовско, защото е в абсолютно противоречие със заповедите на Исус Христос. На Ефеския църковен събор в 431 г. сл. Хр. Мария е била обявена за „Родителка на Бога”. По-късно са започнали да я титулуват като „Божия майка”, „небесната царица”, „посредничка”, „помощница”, „ходатая”, „майка на всички милости”, „майка на църквата”, а също и „унищожителка на змията” (тази, която е смачкала змията). Повечето от тези „титли” са били пренесени от Исус върху Мария, и са антихристовски. Той е Царят, Той е Посредникът, Той е Ходатаят. Той е смачкал главата на змията. Ако всички тези неща ги е свършила Мария, тогава какво е направил Исус, и в такъв случай кой е Той?

Реформатора Мартин Лутер е изказал много сполучливо мнението си за църковните съборите и за взиманите там решения, за декларациите им, както и за изявленията на папата. Думите, които е казал Лутер на 18 април 1521 г. в съвета във Вормс, са влезли в историята. **„Тъй като не вярвам нито на папата, нито на съборите, защото е известно, че те нееднократно са се заблуждавали и са си противоречили, затова ако не бъда преубеден**

посредством свидетелствата на Писанията, или посредством ясни доводи на разума, то аз ще остана в подчинение на цитираното от мен слово от Писанието, а душата ми ще остане в плен на Божието Слово. Аз не мога и не искам да се отричам от нищо, защото действието, което е в разрез със съвестта не е безопасно и не е благочестиво. Господ да ми помогне. Амин!” (Ф. Хаус. Отците на християнството, стр. 147).

Историята е доказала колко погрешими са били папите. „До края на тридесетгодишната война е имало 245 папи, включително 24 антипапи и — съгласно една легенда, която дълго време се е считала за истина — една жена папеса. 19 от тях са напуснали Рим, 35 са властвали в чужбина, 8 не са били на власт по-дълго от един месец, 40 – само една година, 22 са били на власт 2 години, 54 – 5 години, 57 -10 години, 51 – 15 години, и само 10 са властвали повече от 20 години. От тези 245 папи, 31 са били провъзгласени за узурпатори (самозванци, взели властта насила) и еретици, а 64 от всички легитимни папи са умрели от насилствена смърт. 18 папи са били отровени, 4 – удушени, а 13 са умрели по различен начин” (Е. Росенов. Против властта на свещениците, том I, стр. 42).

Рим, по-точно Ватикана, си е присвоил един универсален авторитет, който не може да бъде признат от Словото. Това е светска власт под покривалото на набожност. Легендата, че Петър е бил в Рим и че там дори 20 години е бил епископ, е само един жалък опит да се извини измисленото, но то е твърдение, което е изключително важно за римскокатолическата църква. Историците споменават само някакъв Симон Маг, който със своите магьоснически трикове е направил голямо впечатление на римския сенат. Трябва да подчертаем, че мисийните пътувания на Петър, както и тези на Павел, са описани съвсем точно в Библията, така че няма никакво място за съмнения и догадки. Ако Петър е пътувал за Рим, това със сигурност би била голяма сензация и е повече от сигурно, че щеше да бъде описана някъде.

Според Галатяни 2:9 Петър, Яков и Йоан са си стиснали ръцете с Павел и Варнава в знак на това, че Павел и Варнава ще отидат при езичниците, а Петър, Яков и Йоан при евреите. В края на посланието си до църквата в Рим, Павел изпраща поименно поздрав на около двадесет души, но името на Петър не се споменава.

Ако изучаваме внимателно Божието Слово и развитието на религията, ще ни стане ясно, че нито едно учение въведено от римските католици не може да издържи изпита на Писанието. „Естествения” авторитет на папата е напълно необоснован. В цялата църковна история никъде не се споменава за някой папа, който да е приел своето призвание лично от Бога. Точно обратното. На всички е известно, че папата се избира от колегията на кардиналите – конклава [буквално „заключени” група от 120 кардинали, по-млади от 75 години, които са затворени в Сикстинската капела във Ватикана за неопределено време, докато се избере новия папа – бел. на прев.].

5 ГЛАВА

КОЯ Е МАРИЯ

Сега ще разгледаме какво е направил Бог, а какво са направили хората със скромната и чиста Мириам. Защото така се е казвала онази девойка Мария. Тя е била въпросната девица, при която се е изпълнило обещанието, дадено от Господ чрез пророк Исая: „Ето, девица ще зачене и ще роди син, и ще го нарече Емануел” (Ис. 7:14).

В някои нови преводи на Библията е използван израза „млада жена”, вместо „девица”. Това силно променя целия смисъл. По времето на онова събитие, Мария не е била „млада жена” – такава тя е станала по-късно; когато Святия Дух я е осенил, тя е била девица. Отличителните белези на девицата са чистота и девственост.

„А рождението на Исус Христос стана така: след като майка Му Мария беше сгодена за Йосиф, още преди да се бяха събрали, оказа се, че тя е заченала от Святия Дух” (Мат. 1:18).

Йосиф е бил толкова силно разочарован, че искал да я напусне. Ние можем да се вживеем в неговото положение и да го разберем как се е чувствал. *„А мъжът Йосиф, понеже беше праведен, а пък не искаше да я изложи, намисли да я напусне тайно” (стих 19).* Той не е искал да прави скандали, но се е чувствал толкова обиден, че решил да се раздели с нея. *„Но когато намисли това, ето, ангел от Господа му се яви на сън и каза: Йосифе, сине Давидов, не бой се да вземеш жена си Мария, защото заченатото в нея е от Святия Дух” (стих 20).*

На това място в Писанието за първи път е казано, че годеницата му по-късно е станала негова **съпруга**. Който чете по-нататък ще разбере, че Йосиф е действал точно според указанията, които е получил. *”И така Йосиф, като стана от сън, направи както му заповяда ангелът от Господа и взе жена си; но не я познаваше, докато тя не роди първородния си син; и Го нарече Исус” (стих 24).* Написано е пределно ясно. Йосиф е имал съпругески взаимоотношения с Мария едва след раждането на Исус Христос. От техния брак са се родили четирима сина и няколко дъщери; броя на момичетата не е уточнен. *„Не е ли Той синът на дърводелеца? Майка Му не се ли казва Мария, а братята Му Яков и Йосиф, Симон и Юда? И сестрите Му не са ли всички сред нас?” (Мат. 13:55-56).* Такава е библийската истина. Всичко останало е измислица, която има за цел да бъде прославена Мария.

Още в евангелието от Матей 1:16, в родословието на Исус, Йосиф е посочен като мъж на Мария. Ние ще приложим още свидетелства, за да докажем, че е имало семейство, от което са се родили деца. Евангелиста Марк ни съобщава за това в 6 глава 3 стих. А Лука ни информира, че майката Му и братята Му са Го търсили. *„И Му известиха: Майка Ти и братята Ти стоят отвън и искат да те видят. А Той им отговори: Моя майка и Мои братя са тези, които слушат Божието Слово и го изпълняват” (Лука 8:20-21).*

Исус не е дошъл на земята с цел да укрепва роднинските си връзки, и затова не е могъл да обръща особено много внимание на земната си майка и на децата, които тя е родила. Затова правейки корекция, Той е обяснил кои са Божиите деца (братята Му), че те са онези, които действат според Божието Слово.

Но и по онова време погрешната инспирация също е съществувала. И това ни е известно: *„И когато говореше това, една жена от множеството Му каза със силен глас: Блажена утробата, която Те е носила, и гърдите, от които си сукал. А Той каза: По-добре кажи: Блажени онези, които слушат Божието Слово и го пазят” (Лука 11:27-28).* Какъв хвалебствен глас се е издигнал там! Но Господ веднага го е коригирал.

За да може култа на Мария да бъде по-добре подкрепен, стих 28 в 1-та глава на евангелието от Лука е бил преправен, или съзнателно лошо преведен. *„И като дойде ангелът при нея, каза: Здравей, благодатна! Господ е с теб; благословена си ти между жените”.* Но в католическия катехизъм четем: *„Здравас Мария, пълна с милост, Господ е с теб”.* Има огромна разлика между това някой да е омилолюбивен, и това, да е пълен с милост.

Мария е живяла така, както са живяли и останалите момичета по онова време. Преди архангел Гавриил да отиде при нея, тя се е сгодила за Йосиф и е искала да се омъжи за него.

И на сгодената Мария ангелът е казал: „*Не бой се Мария, защото си придобила Божията благодат*” (стих 30). И затова тя е отговорила: „*Аз съм Господна слугиня, нека стане според думите ти. И ангелът си отиде от нея*” (стих 38).

В Светото Писание няма нито едно място, в което да се казва, че сме зависими от милостта на Мария, или от благоволенieto на Йосиф. Божията милост се е изявила в Словото, което е станало плът и е пребивавало между нас (Йоан 1 гл.), а и до днес тази милост можем да я намерим единствено у Спасителя: „*И ние всички приехме от Неговата пълнота и благодат върху благодат; защото законът беше даден чрез Мойсей, а благодатта и истината дойдоха чрез Исус Христос*” (Йоан 1:16-17). Също по този въпрос свидетелството на Писанието е съвсем ясно.

Синът не лежи на гърдите на майка си, нито в нейните прегръдки, както ни го показват безбройните изображения, а според написаното Той е в лоното на Отца. „*Никой никога не е видял Бога; Единородният Син, Който е в лоното на Отца, Той Го изяви*” (Йоан 1:18). Всички така наречени „изпълнени с любов” картини на символично изразените майка с дете, са били взаимствани от езическия култ към богинята на плодородието. Тази лъжа е подвела много хора и ги е отклонила от пътя на служение на Бога, като ги е завела на пътя на идолопоклонството. Исус не е „завиждания” плод на Мария, както погрешно се поучава. Мария е била само носителка на Божията субстанция.

Следващите стихове ни е показват как Мария е действала по човешки неправилно. След празника на пасхата в Ерусалим хората се връщали по домовете си; само дванадесетгодишния Исус останал в храма, без някой от семейството му да забележи. „*И след три дни Го намериха в храма, седнал между законоучителите*“ (Лука 2:46). Естествено, че Мария се е тревожила и затова явно не е осъзнавала какво казва, когато Го е смъмрила: „*Синко, защо постъпи така с нас? Ето, баща Ти и аз наскърбени Те търсихме*” (Лука 2:48).

Отговора на момчето е ясна корекция на това изявление: „*Защо Ме търсите? Не знаете ли, че трябва да бъда в дома на Моя Отец?*” (Лука 2:49). Той не е имал предвид дърводелската работилница на Йосиф, а дома на Своя небесен Отец. Исус е поправил грешката, която е допуснала Мария, посочвайки Йосиф като Негов баща.

Ние можем да видим, че Мария също се е нуждаела от милост и спасение, тъй като и тя, след възнесението на Исус Христос на небето, е отишла в онази горна стая, където на Петдесетница 120 ученици са получили кръщението със Святия Дух. „*Всички те единодушно бяха в постоянна молитва с някои жени и Мария, майката на Исус и братята Му*” (Деян. 1:14). За братята Му, които също са били в горната стая е писано, че отначало те не са вярвали в Него. „*Защото дори и братята Му не вярваха в Него*” (Йоан 7:5).

По онова време никой не се е покланял на Мария; и тя е била една от тези, които са се молили да получат Святия Дух. Личното преживяване на кръщението със Святия Дух е задължително за спасението на всяко Божие дете, също и за Мария.

Говори се, че „Синът ще изпълни всяко желание на Мария”. Къде е написано това? По този начин в хората се пораждат само погрешни представи и надежди. В основата на това твърдение стои представата, че Исус е Син на Бога и на Мария. Само че в Писанието никъде няма и намек за такова нещо. Исус е Божи Син. Мария е била само един използван съд.

Когато на сватбата в Кана Галилейска се е свършило виното, Мария казала на Исус: „*нямат вино*”. А Исус и отговорил: „*Защо се грижиш за Моите неща, жено? Часът Ми още не е дошъл*” (Йоан 2:3-4). Този остър отговор на една обикновена реплика идва да покаже, че никакъв човек не може да оказва влияние върху Него, нито Мария.

Но от друга страна бихме могли да се поучим от съвета, който Мария е дала на слугите. *”Каквото ви каже, направете го”* (стих 5). Това е поучително за всички.

За родните братя на Господа не се споменава само в евангелията. И Павел също е писал за тях. *„Нямаме ли право и ние, както другите апостоли и братята на Господа и Кифа, да водим жена от сестрите?”* (1 Кор. 9:5). А на Галатяните апостола пише: *„а друг от апостолите не видях, освен Яков, брата на Господа”* (Гал. 1:19).

Трябва да отбележим, че от деня на възникването на Новозаветната църква в деня на Петдесетница, т.е. от Деяния на апостолите 2-ра глава и до последната глава на Библията, Мария повече не се споменава. За библейски вярващите християни това е съвсем разбираемо. Мария е изпълнила своята задача. Духът на идолопоклонството не е пребивавал в първите християни. Те са били изпълнени със Святия Дух, и не са се покланяли на сътворението, а на Сътворителя.

”...Абсолютно небиблейското поклонение и обожествяване на Мария е започнало в 7 век. Молитвата „Аве Мария” е била въведена в 12 век. След това в 1140 г. е прибавен празника на „непорочното зачатие”. В 12 век е въведена и молитвата с броеница. Католическата църква иска да спечели целия свят за себе си в знака на Мария. Затова култа на Мария се е засилил неимоверно след втората световна война...” (О. Маркман. Грешките на католическата църква, стр. 48-50).

Ние лесно можем да разпознаем дали действа Святия Дух, или духа на антихриста, според това, което се поучава и според това, което се практикува. Според онова, което се проповядва и практикува, ние можем лесно да разпознаем дали действа Святия Дух, или духът на антихриста. Трябва да се подчертае, че библейската Мария, на която е било казано: *„Блажена е тази, която е повярвала, че ще се сбъдне казаното и от Господа”* (Лука 1:45), и която отговорила: *„Ето, Господната слугиня, нека да стане според както си казал”* (Лука 1:38), е съвсем различна Мария от тази, която е била издигната в култ като богиня, а на събора в Ефес през 431 г. сл. Хр. е била обявена за „богородица”.

6 ГЛАВА

КАКВО Е КУЛТА НА МАРИЯ

Според свидетелството на Писанието, предмет на вярата, поклонението и хвалението може да бъде единствено Бог. Ако на Неговото място е поставен някой друг, това вече е суеверие и идолопоклонство. Протестантските теолози са писали подробно за тези неща. Някои неща ще ги изясним по-подробно.

Не съществува абсолютно никакво оправдание за култа на Мария. Появяванията на Мария на различни места по света изобщо не са обещани в Библията. Повече от хиляда години след Христос такива неща не са е случвали. Странното е, че всички явления на Мария са ставали в католическите държави като Полша, Португалия, Испания или Франция. Тя не се е появявала в протестантските, будистките и мюсюлманските държави, което е учудващо, ако от това зависеше спасението на хората. Но за успокоение на всички трябва да кажем, че тя изобщо не може да се появи, точно както не би могъл да се появи Йосиф, Петър, или който и да е друг човек. Това се случва единствено в човешките представи, защото хората така го желаят. И ние задаваме въпроса: Кой е почитаният и прославеният на всички тези места? Исус, или Мария? Какъв е този дух, който не почита Исус, а почита Мария? Със сигурност не е Святия Дух. Това е духът на лъжата. О. Маркманн в главата **„Демоничния култ на Мария”** пише следното: **„Мистичния култ около Мария също има**

знака на демонични влияния. Още в първите векове има съобщения за поклонение на Мария. Особено влияние за развитието на този култ е оказал езическият култ към богините-майки“ (О. Маркман. Грешките на католическата църква, стр. 47).

От кога Бог има майка? Самият този израз е небиблейски. Тя не е Божията майка, а само е родила нашия Господ и Спасител Исус Христос. В Ефес хората са крещали: „Велика е ефеската Артемида!“ (Деян. 19:28). Сега на мариологичните конгреси се пее: „Велика е Мария“. Виждаме как нещата се повтарят: сваля се едната, възкачва се другата. Началото на вече доста разпространения култ на Мария започва през 5 век. Артър Дреус е написал: **„От историческа гледна точка поклонението на Мария ни рисува една картина, от която човек го обхваща жал към цялото човечество. Това е история на най-детинските измислици, на смелите фалшификации, на преиначаване на нещата, на тълкувания, на фантасмагории, изтъкани машинации от човешко нещастие и мизерия, йезуитските хитрувания и стремежа за власт на католическата църква – това е един театър, който ни кара да плачем и да се смеем: истинска божествена комедия“** (К. Дешнер. Отново закурига петелът, стр. 401).

Започвайки с „Аве Мария“ и стигайки до догмата за нейното телесно възнесение на небето – всичко е небиблейско и затова не може да бъде истина. Това са измислици, които са били въвеждани от римскокатолическата църква в продължение на 1600 години. Днес всичко се приема така като че ли именно това е „християнският символ на вярата“, но истината е, че то е антихристовското, унищожително дело на врага, чиято цел е да отклони човечеството от единствено спасителната вяра в Исус Христос, като ги завежда при неспасителното поверие за Мария. Това са го констатирани, и ясно и открито са го заявявали много известни теолози още от времето на Реформацията, и го заявяват и до днешни дни.

Поверието за явяването на Мария на различни места е отвратително в Божиите очи, защото по този начин много искрени хора са заведени в заблуда. Пастора Маркманн пише за сегашния папа (Йоан Павел II) следното: **„Не е ли богохулство това, че при своето посещение в Полша папата слага в краката на черната мадона от Ясна гора в Чентохов златна роза и в тихо изтъпление пред този идол казва: „Изцяло твой“.** Тази молитва към Мария – „Тотус туус“ – е избрана от него като водеща в неговия понтификат, както и за целия негов свещеннически живот. Молитвата в Полша, отправена към черната мадона, той завърши с думи: **„На теб посвещавам цялата църква – до края на земята. Посвещавам ти цялото човечество и всички хора, моите братя, всички народи и народности. На теб посвещавам Рим и Полша чрез твоя служител, свързан с нова връзка на любовта. Майко, приеми ни! Майко, не ни напускай! Майко, води ни!“** (О. Маркман. "Последното време. Грабването. Антихриста", стр. 32-33). Мария е била обявена за майка на римскокатолическата църква. Тя не е царица на Небесното царство, но е царицата на римскокатолическата световна империя.

Според книгата „Фатима“ от Хоакин Мария Алонса, на 13 май 1917 г. Мария се е явила в сияние на три деца овчарчета. След това числото 13 се повтаря: на 13 юли 1917 г. „святата дева“ е помолила тези три деца да дойдат отново след месец. На 13 септември 1917 г. вече при петото посещение тя била казала: "Искам да дойдете тук на 13 октомври и да се молите с броеница..." До шестото явление на 13 октомври, броя на хората, които са отишли да посетят онова място, е бил около 50 000 души. Години наред след това милиони хора са пътували до там, за да изкажат пред Мария скърбите и молбите си, като изобщо не са осъзнавали, че и самата Мария се е нуждаела от Божията помощ, и че никога не е била в състояние да помогне на който и да било човек.

Във Фатима, Португалия, поклонението на Мария е изразено чрез много статуи и картини. Папа Йоан Павел е клечал пред една от тях. Този култ изцяло противоречи на

първата заповед: „Не си прави кумир, или каквото и да било подобие на нещо, което е на небето горе, или което е на земята долу, или което е във водата под земята; да не им се кланяш, нито да им служиш, защото Аз, Господ, твоят Бог, съм Бог ревнив, Който въздавам беззаконието на бащите върху чадата до третото и четвъртото поколение на ония, които Ме мразят” (Изх. 20:4-5).

Хората, които изработват, или се покланят на разни образи, се нареждат в редицата на онези, които мразят Бога. В крайна сметка тук става въпрос за религиозен танц около златното теле. Някои хора си имат разни свои светии, други – най-различни изображения; а някои дори пренасят нагоре надолу и направен от хората Христос.

Това ми напомня за един разговор, който проведох в един санаториум с няколко души от гостите. Аз попитах дали някой от присъстващите има лично взаимоотношение с Христос. Една дама спонтанно ми отговори: „Аз продадох моя Исус”. В първия момент всички останахме учудени, но тя ни обясни, че колекционира старинни предмети и че имала скулптура на Исус, висока около 1,25 м, която тя продала на някаква църква.

По цялия свят съществуват милиони различни изработени образи, които са мерзост пред Бога. В Своята святост Бог е издал присъда над всички, които се покланят на тези изображения. „Проклет да е онзи, който направи изваян или излят кумир, мерзост пред Господа, дело на художнически ръце, и го постави на скрито място. И целият народ да отговори: Амин!” (Втор. 27:15).

Вместо да търсят подслон при Него, Който е единственият способен да помогне, хората се опитват да намерят помощ по най-различни странични начини и с различни средства. Нима не унижават те Бога по този начин? Когато попитали Исус коя е първата заповед, Той е отговорил: „Слушай Израелю, Господ, нашият Бог е един Господ; и да възлюбиш Господа, твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила” (Марк 12:29-30). Тук наистина не остава никакво място нито за Мария, нито за светии, за патрони пазители, за статуи, за икони и т. н.

Как би могла Мария като човек да чуе молитвите на милиони хора по целия свят, след като не е всезнаеща. Как би могла да чуе молитвите от земята и от чистилицето, след като не е всеприсъстваща? Единствено Бог е всеприсъстващ и всезнаещ. Всички тези места за поклонение по целия свят не са ли мерзост пред Бога, и не са ли те достойни за презрение?

Така казва Господ: „Потърсете Ме и ще живеете. Но не търсете Ветил, нито влизайте в Галгал, нито се отправяйте към Вирсавее; защото Галгал непременно ще отиде в плен и Ветил ще изчезне. Потърсете Господа и ще живеете” (Амос 5:4-6).

Днес това би трябвало да звучи така: „Търсете Мен, казва Господ, и ще живеете. Не ходете в Лурдите, нито във Фатима, Чентохов и т.н., но елате при Мен, за да получите вечен живот.“ Всеки, който търси Бога, ще Го намери точно на мястото, на което се намира в момента, защото Бог е всеприсъстващ.

Виторио Месори цитира немския кардинал Йосиф Ратцингер: „**И Йоан Павел II, след като беше ранен от атентатора на 13 май – в деня на годишнината от първото явяване в португалското село, отиде във Фатима за да благодари на Мария, „чиято ръка така свръхестествено беше ръководила куршума”** (В. Месори. Към ситуацията на вярата, стр. 112). Същия този кардинал Ратцингер е казал, че католическата религиозна институция е установявала своите догми относно Мария в следния ред: „**най-напред завинаги девствена и майка на Бога, а след дълги размисли и обсъждания е била призната за човек без наследствен грях, и накрая взета в небесата в тяло**”. И следва ужасяващото изречение:

„Тези догми пазят първоначалната вяра в Христос като истински Бог и истински човек” (В. Месори. Към ситуацията на вярата, стр. 108).

Това не можем да го приемем! Тези догми, както и всички останали, нямат никаква основа в Библията. Библейските истини могат да бъдат решавани на църковните събори и не възникват чрез някакви размисли и обсъждания, но хора призвани от Бога известяват в Неговото име онова, в което трябва да се вярва и което трябва да се поучава. На господин Ратцингер решително би трябвало да му се припомнят неговите собствени думи: **„между другото съвсем естествено е, че истината не може да бъде създадена чрез гласуване. Изявлението е или вярно, или невярно. Истината трябва да я намерим, а не да я създаваме”** (стр. 62).

Тогава какви са всички тези въведени догми и традиции? Те истина ли са, или не са? Както казва кардинал Ратцингер, те са се появили след дълъг размисъл и съзряване, и именно затова не могат да бъдат първоначалната истина. Били са създадени на основата на предположения. Потвърждение на това е и разстоянието във времето, в което са възниквали отделните догми. Тогава къде е истината, която трябва да намерим? Със сигурност, единствено в Божието Слово и никъде другаде! Библейски вярващия християнин, който принадлежи към Църквата на живия Бог *„е съграден върху основата на апостолите и пророците, като крайъгълен камък е сам Христос Исус”* (Ефес. 2:20). Нито едно нещо, което са създали папите през вековете, не отговаря на Библията, и затова не може да бъде прието като апостолско. Защо нито Петър, нито Йоан, нито Павел не са превъзнасяли Мария? Та нали в тяхното време всичко още е било пресно в паметта им.

В теологията е станал преход от христологията към мариологията. Днес мариологичните конгреси вече се провеждат съвсем легално, и на тях всичко се върти само около Мария. Христос се споменава само от време навреме, и то с определена цел. **„Папата изисква да се поднови поклонението на Мария, което е било според Библията, без да се отстъпва от троицата и христологията, и да бъде съобразено с хората, които вярват по друг начин, и което да отговаря на съвременния начин на израз на дадената култура”** (Католически катехизъм за възрастни, стр. 173). Какво би могъл да каже един библейски вярващ християнин за този небиблейски, водещ към заблуда и богохулен призив за поклонение на Мария?

Апостол Йоан се обръща към истинските вярващи с много сериозно слово, което важи за всички времена: *„Пиша ви не защото не знаете истината, а защото я знаете и разбирате, че никаква лъжа не е от истината”* (1 Йоан 2:21). Нито една догма не е произлязла от Словото на истината. Източника на техния произход е друг. Всеки, който не намира пътя към истината – Словото – е принуден да си изработи заместител. А който не се доверява на Бога, движи се в „папамобил” с непрострелно стъкло, като папата.

Следва списък от дати (не всички могат да бъдат абсолютно проверени), на които са били въвеждани неща, не съществуващи в ранното християнство (Л.Ж. Кинг. Дом на смърта, стр. 117-122):

- 310 г. – Някои започват да се прекръстват;
- 320 г. – Въвежда се паленето на свещи при богослужбите;
- 375 г. – Започва поклонение на ангели и умрели светии;
- 394 г. – Въвежда се всекидневна литургия;
- 431 г. – Начало на поклонението на Мария;
- 500 г. – Духовенството започва да носи еднакво облекло;
- 600 г. – Григори I въвежда богослужение на латински;
- 650 г. – Започва празника в чест на дева Мария;
- 709 г. – Завежда се целуване на крака на папата;

- 750 г. – Начало на светската власт на папата;
- 788 г. – Поклонение на Мария и починалите светии; клякане пред кръста, статуи и реликви;
- 850 г. – Ритуала на светената вода с прибавяне на сол и благословение от свещеника (така наречената светена вода);
- 890 г. – Поклонение на Йосиф, мъжа на Мария;
- 965 г. – Въвежда се осветяване на камбаните;
- 995 г. – Въвежда се провъзгласяването на умрелите за светии;
- 998 г. – Установява се постът в петък на великденската седмица;
- 1079 г. – Началото на целибата за свещениците;
- 1090 г. – Въвежда се молитва с броеница;
- 1100 г. – Въвежда се жертване при литургията;
- 1184 г. – Започва инквизицията против еретиците;
- 1190 г. – Започват да продават индулгенции;
- 1200 г. – Въвежда се евхаристията вместо хляб при Господната вечеря;
- 1215 г. – Въвежда се догмата за изповядването; най-малко един път на годината задължително изповядване на греховете пред свещеника;
- 1220 г. – Въвежда се поклонението на евхаристията;
- 1227 г. – Въвежда се звън на звънче, в знак на това, че свещеника изпълнява преображението;
- 1229 г. – Забранява се на миряните да четат Библията;
- 1245 г. – Кардиналите започват да носят червени шапки;
- 1264 г. – Въвежда се празникът на Тялото и Кръвта Христови;
- 1410 г. – На хората от църквата е забранено да пият от виното при Господната вечеря;
- 1439 г. – Обявяване на учението за чистилището;
- 1478 г. – Въвеждане на инквизицията в Испания;
- 1545 г. – Традицията е поставена на едно и също ниво със Светото Писание;
- 1546 г. – Апокрифите са прибавени към Библията;
- 1854 г. – Известяване на непорочното зачатие на Мария;
- 1870 г. – Догмата за непогрешимостта на папата;
- 1925 г. – За телесното присъствие на дева Мария в небето;
- 1950 г. – Догмата за телесното възнесение на Мария в небето.

Всеки здравомислещ човек би трябвало да си зададе въпроса какъв е смисълът на всички тези учения, създавани в така раздалечени периоди от време. Новия завет е бил завършен, а към него не е позволено да се прибавя нищо. „*Братя (по човешки говоря), едно завещание, даже ако е само човешко, веднъж потвърди ли се, не се разваля, нито някой **прибавя** нещо към него*” (Гал. 3:15). Това, което не е позволено да се прави с човешкото завещание, е направено с Божието завещание именно посредством тези придатъци. Къде остава респекта пред крайното предупреждение: „*ако някой прибави нещо към тях, Бог ще прибави върху него язвите, описани в тази книга*” (Откр. 22:18)? (Виж също Прит. 30:5-6).

7 ГЛАВА

РЕФОРМАЦИЯТА – НОВОТО НАЧАЛО

Намесата на Бог посредством Реформацията е била повече от необходима, но въпреки това все още не е окончателната от библейска гледна точка. Тук сме изправени пред въпроса дали реформаторите, излезли от редиците на римскокатолическата църква, истински са разбирали необходимостта от ново начало, тъй като в тази потънала в света небиблейска система, е било невъзможно нещо да се реформира. От една страна тогава се е изпълнило

словото, казано от пророк Еремия: „Разорете целините си и не сейте между тръни” (3:4), но също така и пророчеството: „Лекувахме Вавилон, но не се излекува. Оставете го и нека отидем всеки в земята си, защото присъдата му стигна до небето и до облаците се издигна” (51:9).

Реформацията безпорно е била някакъв изход, тя била е прелом, според призива от небето: „Излезте от нея, народе Мой, за да не участваш в греховете ѝ и да не споделяш язвите ѝ” (Откр. 18:4).

Мартин Лутер е разбрал правилно словото, което е казал апостол Йоан в името на Господа: „...защото твоите търговци бяха големците на земята, понеже чрез твоите магии бяха измамени всички народи. И в него бе открита кръвта на пророци и светии и от всички заклани на земята” (Откр. 18:23-24). А също така и словото от пророк Еремия: „В ръката Господна Вавилон е бил златна чаша, която опиваше целия свят; от виното му пиеха народите, затова те обезумяха” (Ерем. 51:7). И въпреки това реформаторите не са успели напълно да се върнат към ранното християнство. В действителност реформирано и изменено е било само тук и там по нещо.

На първо място е била търговията с индулгенциите, след това ролята на папата и общите конфликти. Най-високата достигната точка относно Писанието е било проникването в мощното свидетелство, че човек се спасява по Божията милост чрез вяра в Спасителя. Това е бил прелома и разгрома на вавилонския затвор. Но от друга страна реформаторите са взаимодействали много неща от ученията, които са изцяло небиблейски, по-точно съвсем типично католически. Например, броя на така наречените тайнства е бил само намален, останало е също и кръщението на малките деца и т.н. За съжаление вярата в троицата, в която са останали протестантите, ги е задържала, и те са продължили в същия коловоз. Лутер, Швенкфелд и други не са престанали да отхвърлят евреите и друговерците, например анабаптистите [анабаптистите са се покръствали повторно - бел. на преводача]. В Женева на 27 октомври 1553 г. със съгласието на Калвин е бил изгорен на клада испанския лекар Мигел Сервет, защото е отхвърлял вярата в Троицата (М. Ранк / О. Шлиске. История на църквата, стр. 132).

В църковната история са отбелязани изказванията на Лутер и Меланхтон по адрес на повторно покръстилите се. От това става ясно, че реформаторите не са отхвърлили изцяло „самоспасителното” право на римската църква. Това обяснява тяхната нетолерантност спрямо вярващите по друг начин, която продължава и до днес! Свободните църкви, които съществуват вече столетия, са окачествявани като секти, макар че тази дума произхожда от думата „сектион”, което значи част от цялото, и според Вебстер не означава нищо друго, освен „организирано религиозно общество”. Това значи, че всички организирани деноминации са секти, т.е. част от цялото. Днес отново са възражда сектанската концепция чрез различни култови религии, но вкусът, който остава след нея, не е приятен.

Независимо от това, че по времето на Реформацията Божията цел за Новозаветната църква далеч не е била постигната, все пак е била направена първата крачка за възвръщане към библейската вяра: започнало е отново да се проповядва Божието Слово. Затова ние дължим благодарност на предците на реформаторите изгорени на клада, както и на самите реформатори.

От този момент нататък Божието царство е започнало мощно да си пробива път. Едно съживление е следвало друго, и светлината на Евангелието е светила все по-ярко. От спасението чрез вяра се е преминало към освещението на сърцето чрез Словото и Святия Дух. Запалени проповедници на съживленията, които са влезли в църковната история, са действали и проповядвали библейските истини, преживявани от техните слушатели. По

примера на Божиите служители през ранните векове, те не са били чиновници и високопоставени личности, а са били служители на Словото, като чрез проповядване на Евангелието са водили хората към Христос. Но за съжаление и тези използвани от Бога мъже са се установявали и са спирали при дадено учение, което е било от особено значение за тях. Едните са останали доволни от оправданието, другите – от освещението, а други – от обръщането и кръщението по вяра, и т.н. Но Бог е продължил да върви напред чрез Своя Дух.

В края на 19 и началото на 20 век сред вярващите в различните деноминации и свободни църкви е започнало много мощно действие на Духа. Те спонтанно по свръхестествен начин са преживявали Бога, така както в ранната църква. Това е началото на петдесетното движение през 20 век. От различните реформаторски движения са възниквали свободни църкви. Но поради човешката слабост са били направени погрешни стъпки, които са довели до различни смесици от учения. Това, разбира се, не ни дава право да отричаме безпогрешното Божие действие. Смисъла и целта на всяко съживление е било Църквата все повече да се приближава до състоянието на първоначалното християнство. Ако при всяко съживление е действал Божият Дух, то при така нареченото „петдесатно съживление“ става въпрос за едно ново изливане на Духа и за действието на Духа, което оправдани, обновени и новородени хора лично са преживявали.

Йоан Кръстител е проповядвал: *„Аз ви кръщавам с вода, но идва Онзи, Който е по-силен от мен, на Когото не съм достоен да развържа ремъка на сандалите. Той ще ви кръсти със Святия Дух и с огън”* (Лука 3:16). Това се е изпълнило за пръв път в деня на Петдесетница. Ако човек, който е повярвал в Христос преживее кръщението със Святия Дух, може да бъде сигурен, че Бог го е приел; това е запечатването с Духа за Божиите деца (Ефес. 1:13; 4:30).

Днес ние се срещаме с най-различни харизматични движения, включително и „Римокатолическото петдесатно движение”. Там се изработва една атмосфера, в която хората изпадат в различни емоционални състояния, но въпреки това в живота им не настъпва никаква промяна, и хората са свързани със старите традиции. Те получават някакво помазание от Духа, но въпроса е дали са имали онова истинско преживяване с Бога, чрез което човек бива обновен и новороден? На този въпрос всеки трябва да си отговори сам. Божиите деца, които са изпълнени със Святия Дух ще признават единствено завинаги вечно действащото изкупление, и тяхното единствено свидетелство ще бъде вечното Божие Слово. Такива хора могат да бъдат разпознати по плодовете на Духа, които имат в себе си. Много хора могат да демонстрират духовни дарове, но плодовете на Духа имат само онези, които са станали участници на Божественото естество. И днес важи словото: *„И така, по плодовете им ще ги познаете. Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи! – ще влезе в небесното царство, а който върши волята на Моят Отец, който е на небесата. В онзи ден мнозина ще Ми кажат: Господи! Господи! Не в Твоето ли Име пророкувахме, не в Твоето ли Име демони изгонвахме, и не в Твоето ли Име направихме много чудеса? – но тогава ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал, махнете се от Мен вие, които вършите беззаконие!”* (Мат. 7:20-23).

Непосредствено след втората световна война, през май 1946 г. в Америка, започва масово съживително движение, на чело на което е стоял един обикновен и смирен проповедник Уилям Бранхам (1909–1965). Като дългогодишен очевидец реверендът Гордън Линдзи свидетелства за това в своята книга „Уилям Бранхам. Мъжът изпратен от Бога”. В нея той разказва, че по време на службите на Бранхам са ставали такива чудеса и знамения, както в дните на Исус Христос и апостолите: слепи са проглеждали, куци са прохождали, дори хора болни от рак в последен стадий са били изцелявани. Във второто издание на тази книга,

която е била издадена в Хамбург от издателството "Mehr-Licht-Verlag", на четвъртата страница е напечатано писмото на Д. Дибелиус, германския евангелско-лутерантски епископ, написано до преводача пастор М. Генсихен: **„Сърдечно ви благодаря за добрината ви да ми изпратите тази публикация за евангелизатора Уилям Бранхам, която така точно сте превел. За нас все още този американски начин е малко чужд, но може би ще бъде добре ако в нашата евангелизационна практика дойде друг дух. Затова приветствам плана ви Бранхам да бъде поканен в Германия”**.

Това упълномощено и по свръхестествен начин доказано служение на Бранхам е дало тласък на голям брой евангелисти, които по-късно са започнали свое собствено подобно служение. Създавали са много известни евангелски общества, като например международното общение „Бизнесмените на пълното евангелие“. По това време са се появили и различните харизматични движения, а също и други общества. Но при една повнимателна преценка ще можем да установим, че днес съществува такъв религиозен хаос, както никога преди. Непрекъснато се говори: „Тук е Христос! Там е Христос!“ Но истината е, че все още няма такава църква, която да може а се сравни с първата църква, със съответното ѝ библейско поучение и практика, и с потвърждението, което да отговаря на Писанието. Сега, в края на новозаветното време е необходимо едно последно мощно действие на Духа, чрез което Църквата ще бъде завършена. Защото Божията цел е края да бъде същия, както началото. Христос ще действа и в края по същия начин, както е действал в началото.

По принцип всичко, което се отнася до Църквата на живия Бог, трябва да се върне в първоначалното състояние. На Църквата е дадено обещание за време на обновление и пълно възстановяване преди Второто пришествие на Христос (Деян. 3:19-21 и на други места). Онези, които принадлежат към Църквата на Господа, няма да позволят да бъдат въвлечени в религиозен възторг и заблуда, а ще изследват Светото Писание, ще намерят обещанията за днешното време, ще им повярват и ще ги приемат за себе си. Всичко, което прави Бог е според Неговото Слово. Преди да се молим: „...да бъде волята Ти...“, Неговата воля трябва да ни бъде открита според Словото. Сега не е времето на изключителните мъже, а е Божият час, часът на Словото – истината. На основание на тези размисли, на всеки човек трябва да бъде дадена възможността да провери дали вярата му е според Писанието, или вярва на това, което се поучава в църквата, която посещава. Много е важно днес да бъдем включени в последното действие на Бога, преди завръщането на Исус Христос.

8 ГЛАВА

БОЖЕСТВОТО

Към темата за Божеството ние пристъпваме със свято уважение и с най-висш респект. Тъй като съществуват различни религии, представите и ученията за Бога са най-различни. В този раздел ние бихме искали Самият Бог да свидетелства за Себе Си, на основата на Неговата самоизява.

Ще отстъпим от всякакви формулировки, тъй като неразбираемостта не може да се направи разбираемо, невъзможно е да се обясни необяснимото. Не може да бъде разбрано това, което превишава нашия разум, и което и до момента на прехода във вечността ще остане неразбрано, „защото небето и небесата не са достатъчни да Те поберат“ (2 Лет. 6:18). Едва когато ще бъдем вече в славата при Бога, ще узнаем повече за тайната на Всемогъщия.

Почти всички апологети са си присвоявали най-различни човешки мнения за Божеството, след което са започнали да ги обсъждат, а от 4ти век сл. Хр. са започнали и да ги поучават.

Защо обаче никой не се е посъветвал със Стария, или с Новия Завет, остава неизяснено. Нито един пророк и нито един апостол никога не са говорили за триединство. Триединството съществува в езическите религии, където има много троици, най-известната е във вайшнавизма: Брахма – сътворител; Вишна – пазител; Шива – разрушител. Нито в Стария, нито в Новия Завет се говори за няколко Божествени личности. Нито веднъж Господ в Словото Си не се е представил като „триличностен”, но винаги като Бог в една личност. Всеки, който се опитва да разделя Бога, вече изгубва истинския Бог, сдобивайки се с някакъв „саморъчно” изработен бог с две, или с три лица, а някъде боговете са и повече.

В последните години, особено на конференциите на евангелските деноминации, в работните групи и в разискванията се включиха разни феминистични теоложки, чиито расъждения за Бога са обидни, дори богохулни. Те се противят на това Бог да бъде класифициран като мъж, а не като жена. Те говорят за **„мъжкия Бог на Библията”, „за десетте заповеди, писани само за мъжете”** и заявяват, че **„тъй като жените не са могли да бъдат обрязани, то не биха могли да бъдат пълноправна част от еврейската общност по отношение на извършването на ритуалните и култови деяния“** ("Идея спектрум" от 1.07.1987, стр. 17). Потресавашо е колко далеч могат да стигнат самозабравилите се хора, и по какъв начин се осмеляват да нападат Бога.

Преди около 4 хиляди години Бог е сключил завет с Авраам и му е дал обещание: *„...и в теб ще се благославят всички земни племена”* (Бит. 12:3).

Авраам е централна личност както за евреите, така и за християните и мюсюлманите. По времето на Мойсей – преди около 3 600 години – Господ е слязъл на планината Синай и е дал десетте заповеди. Това събитие се приема като безпорно и от трите споменати религии. От този момент Израел е бил определен да свидетелства на всички езически народи около себе си за единствения истински Бог.

Преди около две хиляди години тук на земята е живял и действал Месия, заченат от Святия Дух и роден от девицата Мария. Християните са уверени в това; а мюсюлманите Го смятат за най-големия пророк, вярват и в чудесата, които е правил, но не Го признават като Спасител. Евреите засега също не Го признават, но времето, в което ще повярват на това, е наближило. Защото както братята на Йосиф са го познали едва при второто си посещение в Египет, така и Израел ще познае своя Месия, когато Той дойде при тях за втори път (Бит. 45 гл.; Деян. 7:13).

Преди около 1400 години се е появил Мохамед, който е извел своя народ от идолопоклоническия дух, за да ги заведе при единствения истински Бог, когото нарекъл Аллах. Мохамед е вярвал, че е онзи последен пророк, за когото е пророкувал пророк Малахия (4:5). След него на земята щял да дойде съд, и Аллах щял да произнесе присъда над цялото човечество, според която едни ще отидат в рая, а другите ще загинат. Това все още не се е изпълнило, въпреки че от тогава са минали цели 1400 години. Обаче то е дало началото на едно религиозно учение, което е насочено против християнството и против евреите. Но това не е бил първоначалния замисъл. В Корана непрекъснато се припомня на хората, че трябва да четат Светото Писание – Мохамед е имал предвид Библията – което днес нито един мюсюлманин не прави.

Правилното познание за Бога и правилното разбиране на Неговата самоизява е от решаващо значение. Тогава ние ще можем да станем част от Божия план. Що се отнася до **личното явяване на Бога**, повечето евреи не са Го познали, християните са си го обяснили погрешно, а мюсюлманите не са го разбрали. Но това може да бъде доказано много лесно. Ако Този Бог, Който е говорил с Авраам, Мойсей и чрез Христос е Същият, Който е говорил и с Мохамед, тогава всичко, което е било написано, казано и на което се вярва в Корана,

щеше от А и до Я да бъде еднакво. Ние като хора от 20 век трябва да си зададем въпроса: кой правилно е разбрал Словото и Божия план с човечеството, и кой го е разбрал извратно? В днешните религии вече липсва познанието за това каква е била всъщност първоначалната цел на Бога с човечеството. А освен това по-голямата част от хората нито са чули, нито са разбрали смисъла и целта на различните явявания на Бога, включително и Неговата самоизява в Христос.

Там, където е използвана думата „Бог”, в първоначалния текст е написано „Елохим”. **„В началото Елохим сътвори небето и земята...”** Думата „Бог” ни представя Всемогъщия като „обект на поклонение”. В първата глава на Битие се говори само за Елохим. От Битие 2:4 вече четем за Господ Бог (Елохим Яхве). Отделните имена изразяват начина и значението на Божиите явления. Освен това те отразяват разнообразието на Неговите качества. Думата Елохим е граматически в единствено число, т.е. един Бог, но изразява множественост, защото Бог в действителност е и Сътворител, и Пазител, и Съдия, и Цар и т.н.

Когато в оригиналния текст стои **Елохим, Елоах**, или **Ел**, винаги става въпрос за Бог, в зависимост от това с каква титла, или функция Той говори и Се изявява. Използвани са имена като **Ел Елион** (най-висш Бог; Бит. 14:18); **Ел Шадай** (който Се грижи, който дава сила, вседостатъчен Бог; Бит. 17:1); **Ел Олам** (вечен Бог; Бит. 21:33) и **Ел Гибор** (могъщ Бог; Ис. 9:5).

Много е жалко, че преводачите на Библията не са оставили еврейските имена. Така истинското познание за Бога много се е усложнило, тъй като значението на даденото име вече не е било ясно.

До времето на получаването на закона патриарсите са използвали като име на Бога "Елохим". Едва на Мойсей Бог е казал: **„Аз Съм Яхве (Йехова). Явих се на Авраам, на Исаак и на Яков като Ел Шадай (Бог Всемогъщи), но не им бях познат с името Си Елохим-Яхве”** (Изх. 6:2-3). Наближавало е времето за завета с целия израелски народ, и затова Господ Бог е съобщил Своето заветно име Яхве [на бълг. **Йехова** – бел. на преводача], което на еврейски се пише JHVH. Навсякъде, където ние четем в Стария завет „Господ Бог”, в оригиналния текст е „Елохим Яхве“. Яхве е видимия начин на изявата на Елохим.

Точно както всеки път според съответната взаимовръзка е използвано Елохим в Неговата разновидност, така е и с името Яхве (Йехова). **Йехова Ире** (Господ се грижи; Бит. 22:7-14); **Йехова Рафа** (Бог изцелява; Изх. 15:26); **Йехова Ниси** (Господ наше знаме; Изх. 17:8-15); **Йехова Шалом** (Господ нашият мир; Съд. 6:23); **Йехова Рохи** (Господ мой пастир; Пс. 23); **Йехова Цидкени** (Господ наша праведност; Ерем. 23:6); **Йехова Шама** (Господ е с нас; Езек. 48:35); **Йехова Саваот** (Господ на силите; 1 Царе 1:3). От самото начало Бог се е изявявал като Господ, според случая и според волята Си.

Преди Господ Бог да събщи името Си, открил е на Мойсей кой е Той. **„И Бог каза на Мойсей: АЗ съм Онзи, който СЪМ. И още каза: Така ще кажеш на израелевите синове: Онзи, който СЪМ ме изпрати при вас. ... Това е Името Ми вечно и това е споменът Ми от поколение в поколение”** (Изх. 3:14-15). Понятието СЪМ се съдържа в името ЯХВЕ (Йехова), Който е вечен и самосъществуващ. Той е винаги СЪМ, независимо от това къде и кога Се явява. Също и тогава, когато е преминал от духовното Си тяло във физическо и е носил новозаветното име Яхшуа (Исус), което означава „Яхве–Спасител”, остава винаги **„АЗ СЪМ“**. Така го виждаме и до последната глава на Новия Завет: **„АЗ СЪМ Алфа и Омега, Първият и Последният, Началото и Краят”** (Откр. 22:13).

Само този, на когото са известни начините, по които Бог се е явявал в Стария Завет, ще може да Го види и в Новия Завет. По принцип това е все един и същи Бог и Господ, с тази разлика, че в стария Завет Се е явявал в духовно тяло, а в Новия Завет – в човешко тяло.

В своята същност Бог е Дух (Йоан 4:24). Никой не може да Го види като Дух. Затова Се нарича „невидим Бог” (1 Тим. 1:17; 6:16). Който е видял Бога в Стария Завет, видял Го е като Господ (Яхве), а който иска да види Бог в Новия Завет, трябва да Го вижда като Господ, т.е. като Емануел – Бог с нас. Отец се е явил в Сина: Бог, който е Дух Се изяви в човешко тяло като Господ. Всичко, което се отнася за Бога, се отнася и за Господа.

В Стария Завет не е съществувало взаимоотношението *Отец–Син*; то е било само пророкувано от пророците. Нито един пророк не се е обръщал към Бога с думи „небесни Отче”, и нито един човек през всичките четири хиляди години не се е обръщал към Божия Син. Няма записан нито един разговор между Отец и Сина, защото тази действителност тогава още не е станала реалност. Израелския народ е имал взаимоотношение с Господ Бог, и се е обръщал единствено към Него.

Още в Битие 1:27 ние виждаме как невидимия Бог се изявява по два начина. Единия път като Дух се е носил над водата; а другия път – Единственият истински Бог в самото начало при сътворението се е явил видимо в образа на човек. Затова е писано: *„И Бог създаде човека по Своя образ”*. На никого не би му дошло на ум да говори тук за няколко личности. В случай, че решим да изследваме тези неща, то имаме пред очите си и образа и рода, с който Бог Се е изявявал още в самото начало. Най-различните и разнообразни явления на Господа в Стария Завет се наричат „теофания”. В Новия Завет Той е приел подобие на човек.

9 ГЛАВА

ЛИЧНОТО СВИДЕТЕЛСТВО НА БОГА

В Светото Писание се срещаме както с личното свидетелство на Бога, така и със свидетелството на пророците, които Той е изпратил, и със свидетелството на апостолите. Във времето на Стария Завет Бог Се е изявявал в духовно тяло и е съобщавал, че ще Се открие и в човешко тяло. Това обещание е било изпълнено и потвърдено в Новия Завет.

За да можем да проследим първоначалното видение за Бога, необходимо е да се вживеем в начина на мислене, както и във вярата на евреите. Израелския народ е бил единственият, на който е била поверена мисията да свидетелства за единия и истинския Бог. Господ Се е явил на Авраам, Исаак и Яков като Бог Всемогъщ. С Мойсей Той е говорил лице в лице (Изх. 33:11). Всички пророци, чрез които Бог е говорил в Стария Завет, са били евреи.

Но нека най-напред лично Бог да ни се представи с няколко думи, тъй като Той е главното действащо лице.

„Тогавата Бог изговори всички тези думи: Аз Съм Йехова (Яхве), твоят Бог, Който те изведох от Египетската земя, от дома на робството. Да нямаш други богове, освен Мен” (Изх. 20:1-3).

„На теб се даде да видиш това, за да познаеш, че Йехова (Яхве) е Бог и няма друг освен Него” (Втор. 4:35).

„И така, познай днес и вложи в сърцето си, че Йехова (Яхве) е Бог на небето горе и на земята долу; и че няма друг освен Него” (Втор. 4:39).

„Йехова (Яхве), нашият Бог е един Господ” (Втор. 6:4).

„...вижте сега, че Аз Съм Този, Който Съм и освен Мен няма Бог” (Втор. 32:39).

„...за да Ме познаете и да повярвате в Мен и да разберете, че Съм Аз – че преди Мен не е имало Бог и след Мен няма да има. Аз, Аз Съм Господ и освен Мен няма спасител” (Ис. 43:11-12).

„...за да познаят от изток и от запад, че освен Мен няма никой, че Аз Съм Господ и няма друг” (Ис. 45:6).

„Но Аз Съм Господ, твой Бог. друг Бог освен Мен да не познаваш, защото освен Мен няма Спасител” (Осия 13:4).

Следващите няколко места от Новия Завет потвърждават цитатите от Стария Завет:

„Слушай Израелю, Господ, нашият Бог е един Господ Учителю, Ти право каза, че Бог е един и няма друг освен Него” (Марк 12:29,32).

“... един е Бог, който ще оправдае...” (Рим. 3:30).

„...за нас има само един Бог” (1 Кор. 8:6).

„Но ходатаят не ходатайства за един; а Бог, Който дава обещание е един” (Гал. 3:20).

„А на вечния Цар, на безсмъртния, невидимия, единствения Бог да бъде чест и слава до вечни векове” (1 Тим. 1:17).

„...защото има само един Бог” (1 Тим. 2:5).

„Ти вярваш, че има само един Бог, добре правиш“ (Яков 2:19).

„На единствения Бог, наш Спасител чрез Исус Христос, нашия Господ, да бъде слава и величие, господство и власт преди всички векове и сега и до вечни векове. Амин” (Юда 1:25).

И други места ни свидетелстват за това – в Стария Завет, пророческото слово, и в Новия Завет, апостолското слово. На нито в едно място не се говори за „триединен”, или за „двудединен” Бог, или за „вечен Син”. Многото книги написани за „святата троица” нямаше никога ги напишат, ако били са възприели библейското учение за познанието на Бога. Според свидетелството на Писанието така наречената „Света Троица” никога не е съществувала, не съществува днес и няма да съществува във вечността. Съществува само един Бог, Който Се е явил като Отец, Син и Свят Дух. Бог винаги е бил такъв, Той не Се променя, Той е Абсолютна, и всичко, което произлиза от Него е тясно свързано с Него: Син Син Божи, Слово Божие, Дух Божи и т.н. Сина, Словото, Духа произхождат от Бога, началото им е в Бога. Бог няма начало, защото Той е Единствен, Вечен; Той е Източникът, изходната точка; Той е Този, от Когото произхожда всичко; Той е всичко във всичко.

След това Новият Завет казва: „За нас има само един Бог – Отец, от Когото е всичко и ние за Него, и един Господ – Исус Христос, чрез Когото е всичко и ние чрез Него” (1 Кор. 8:6). Този стих съвсем ясно ни показва, че съществува само един Сътворител и сътворение, дори когато в единия случай Той е наречен Бог, а в другия – Господ.

Според представите на хората, от 4ти век насам Бог е бил изобразяван като три личности в безбройни публикации. Какво виждаме на тези изображения? Една личност, или три личности? На едната е изобразен Отец с жезъл, Сина с кръст и Святия Дух като гълъб;

другата картинка представлява Божеството като три еднакви личности. И двете изображения са абсолютно чужди на Стария и Новия Завет.

10 ГЛАВА

ДУХОВНОТО ТЯЛО НА БОГА

В безкрайната вечност Бог е бил сам. Бог е Дух. Бог е светлина. Бог е живот. И в тази духовна и първоначална светлинна пълнота Той е бил сам. Никой никога не Го е виждал така. Затова ние ще започнем от там, от където започва свидетелството за Божието действие, т.е. от самото начало: „*В началото Бог сътвори небето и земята*” (Бит. 1:1). В Новия Завет с ретроспективен поглед е потвърдено: „*В началото беше Словото и Словото беше у Бога и Словото беше Бог*” (Йоан 1:1). В този стих е описан Онзи, Който се е изявил, Който е излязъл от Своята първоначална светлинна пълнота и е започнал да действа извън нея като Бог Логос – Яхве. В същия стих ни е описан Този, Който действа и се движи; Който впоследствие е станал плът, приемайки образ на Сина. Той е показан като Яхве (Господ), до Елохим (Бог), извън духовната и светлинна пълнота. Затова е написано: „*То в началото беше у Бога*” (Йоан 1:2). Не е било във вечността, защото вечността няма начало. За да бъде ясно на всички, че тук става въпрос за Яхве, Сътворителя; в следващия третия стих по отношение на Логос – Словото – се казва: „*Всичко стана чрез Него и без Него не е станало нищо от това, което е станало*” (стих 3). В тази връзка можем да видим Словото в Колосяни 1:16: „*понеже чрез Него бе създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото, било престоли, или господства, началства и власти, всичко чрез Него и за Него бе създадено*”.

В началото на процеса на сътворението земята е била пуста (tohu) и праздна (bohu). Тя не е имала никакъв изглед и е била без живот, и тъмнина е покривала бездната.

В момента, когато Бог е започнал да твори, Божият Дух се е носил над водата. Словото (Логос) и Божият Дух от самото начало на сътворението, както и при спасението, са действали едновременно в хармония. Отделните части на сътворението са се появявали и са започвали своето съществуване, чрез изговаряне на Словото. Но животът е могъл да дойде единствено чрез съдействието на Духа. Бог е казал – и то е ставало. Той е казал: „*Да бъде светлина*” (Бит. 1:3) – и е била светлина. Всичко, което Бог е изговорил, е станало. Неговото Слово има сътворителска сила. Първоначално, както беше вече казано, Бог е излязъл от Своята пълнота и изявил Себе Си видимо в определен образ като Яхве (Йехова). „*И Бог създаде човека по Своя образ; по Божия образ го създаде...*” (Бит. 1:27). Божият образ е образ на мъж. „*...и върху подобие на престола имаше подобие като човек, седящ на него нависоко*” (Езек. 1:26). „*...и ето, на небето стоеше престол и на престола седеше Един*” (Откр. 4:2).

Бог е Личност; в този образ Той е ходил в Едемската градина и е разговарял с първите хора. В Битие 18:1 е описано посещението Му при Авраам: „*След това Господ се яви на Авраам при дъбравата на Мамврий, когато той седеше при входа на шатрата си в горещината на деня. Като повдигна очи и погледна, ето трима мъже стояха срещу него*”.

Следва разговора между Господ и Авраам, а двата ангела, които са съпровождали Господ, по-късно са отишли в Содом (Бит. 19 гл.). Целия Стар Завет потвърждава, че Бог Се е изявявал в духовното си тяло. Яков се е борил с Него, държал Го е и е бил ударен от Него по бедрото, поради което впоследствие е куцал цял живот (Бит. 32:22-32; Осия 12:4-6). Господ Бог е бил абсолютна реалност за всеки, на когото Се е явявал и към когото е говорил.

Второто нещо, на което трябва да бъде подчертано при описанието на сътворението е, че ангелите също са в мъжки образ. Това е описано на много места в Писанието. Даниел е написал: „...И ето, пред мен застана един, който изглеждаше като мъж. И чух човешки глас, който извика между бреговете на Улай и каза: Гаврииле, дай на този да разбере видението!” (Дан. 8:15-16). В 9 гл., стих 21 той ни свидетелства: „дори още като говорех в молитва, мъжът Гавриил, когото бях видял в предишното видение...”

За да бъде даден безпогрешен отговор на Битие 1:26, е важно да се знае, че както Господ, така и ангелите са в образа на мъж. Там е написано, че „Бог каза: Да създадем човека по Нашия образ...” От самото начало Бог е бил заобиколен от ангели, които са имали същия вид като Него. Той е казал на Йов: „Къде беше ти, когато основах земята? На какво се закрепиха основите и? когато звездите на зората пееха заедно и всички Божии синове възкливаха от радост?” [в немската Библия: "...и всички ангели се зарадваха"] (Йов 38:4-7). Тук е потвърдено това, че когато Бог е сътворявал земята, присъствали са и небесните войнства. Той на тях е казал: „Да създадем човека...” Обяснението, че тук Той е говорил към другите две Божии личности, е неправилно. Нито един пророк, нито апостолите са го обяснявали по този начин. Когато пророк Исая е видял Божията слава, той е видял Господа седящ на трона, заобиколен от небесните войнства. И тогава е чул Господния глас: „Кого да изпратя? И кой ще отиде за нас?” (Ис. 6:8).

Пророк Михей също е описал подобно свое преживяване. Той свидетелства: „...видях ГОСПОДА, седнал на престола Си, и цялото небесно войнство стоеше около Него от дясната Му страна и от лявата Му страна” (2 Петр. 18:18).

Когато Господ е искал да преустанови строежа на вавилонската кула, Той е казал: „Нека слезем и там да разбъркаме езика им” (Бит. 11:7). Във всички тези случаи Бог е говорил на ангелите, които са Го обкръжавали. Нито пророците в Стария завет, нито апостолите в Новия завет са говорили за Божеството в множествено число.

Най-голямата тайна, която никой човек не може да обясни е това, че в Новия Завет Господ Бог е преминал от духовното Си тяло в човешко тяло, като се е лишил от всичко и е станал човек. Адам е бил сътворен най-напред в духовно тяло по Божия образ (Бит. 1:27). А във втората глава се казва, че Адам е бил направен от пръста на земята, и е станал жива душа. Когато той се е намирал още в духовното тяло, Ева е била вече в него. По същия начин и Църквата е била в Бога, когато Той е бил в духовното Си тяло. Обаче тя е била извадена от Него едва след като Той е дошъл в човешко тяло.

Човека не е паднал в неподчинение, когато е бил в духовното тяло, а е паднал в плътското си тяло. И затова е било необходимо да бъде спасен от това състояние и да му бъде възвърнато безсмъртието. Именно затова Господ е станал подобен на нас, за да може в плътското Си тяло да плати цената за нашето спасение, и ние да можем отново да станем синове и дъщери на Бога. Така е дошло новото начало, новото творение.

11 ГЛАВА

ГОСПОДНАТА СЛАВА

Господ Бог Се е явил на Мойсей в горящата къпина. А на планината Синай Той е слязъл в огън, съпроводен от гръм, светкавици и тръбен звук, и целия Израелски народ е чул мощния Му глас (Изх. 19 и 20 гл.). „После Мойсей и Аарон, Надав и Авууд и седемдесет от израелевите старейшини се изкачиха горе. И там видяха Израелевия Бог: под краката Му имаше нещо като настилка от сапфир, чиято бистрота беше също като небе. Но Бог не

порази израелевите водачи. И те видяха Бога и там ядоха и пиха” (Изх. 24:9-11). Целият народ е видял с очите си проявлението на живия Бог на земята. А отделни хора са получавали привилегията да встъпят в непосредствена близост до Него, и са видели Господ Бог в образа, който след това са описвали.

Кратко след това Мойсей отново се е качил на планината, за да се срещне с Господ. „Тогава Мойсей се изкачи на планината; и облакът покриваше планината. **Господната слава** застана на синайската планина и облакът я покриваше шест дни, а на седмия ден Господ извика към Мойсей всред облака. И видът на **Господната слава** по върха на планината изглеждаше на израелтяните като поглъщащ огън” (Изх. 24:15-17). "Шекина" е еврейската дума, която изразява видимата, изпълнена с блясък, светлина и величие формация във вид на облак, за която ние говорим като за Божията слава. Думата „Шекина" сама по себе си обяснява свръхестественото присъствие на Бога. Господ е слизал по този начин над шатъра за срещане, за да говори с Мойсей по време на четиридесетгодишното пътуване на Израел в пустинята. И това е било видимо за целия Израелски народ. През деня е било облак, а през ноща – огнен стълп с мощно сияние.

Имало е и други мъже, които са виждали Божията слава – Шекина. „А щом свещениците излязоха от светилището, облакът изпълни Господния дом, така че поради облака свещениците не можеха да застанат, за да служат, защото **Господната слава** изпълни Господния дом” (3 Царе 8:10-11).

Пророк Исаия е видял Господ на трона и е чул серафимите да казват: ”Свят, свят, свят, Господ на силите! **Славата Му** изпълни цялата земя” (Ис. 6:3).

Прехода от Стария към Новия Завет е осъществен така, както единствено Господ е способен да го направи. Когато Господ е станал човек, тази Шекина е слязла. ”И ангел от Господа застана пред тях и **Господната слава** ги осия” (Лука 2:9). И при преобращението се е случило същото: „А когато той още говореше, **светъл облак** ги засени; и от облака се чу глас, който каза: Този е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение, Него слушайте И когато слезаха от планината, Исус им заръча: На никого не казвайте за това видение, докато Човешкият Син не възкръсне от мъртвите” (Мат. 17:5-9).

В първосвещеническата молитва е казано: „И сега, прослави Ме, Отче, у Себе Си със **славата**, която имах у Теб преди създанието на света” (Йоан 17:5).

Преди началото на съществуването на света Той е излязъл от Бога като Логос-Яхве, и това е славата, с която е бил осиян Исус. Това е обещано и за спасените: „И **славата**, която Ти Ми даде, аз я дадох на тях; за да бъдат едно, както и Ние сме едно” (Йоан 17:22). И завършва с думите: „Отче, желая където съм аз, да бъдат с Мен и тези, които си Ми дал, за да гледат **Моята слава**, която Си Ми дал; защото Си Ме възлюбил преди създанието на света” (Йоан 17:24). Той е възлюбил и нас, като ни е избрал още преди създанието на света. ”Както ни е избрал в Него преди създанието на света, за да бъдем свети и без недостатък пред Него в любов; като ни е предопределил да Му бъдем синовени чрез Исус Христос по благоволенieto на Своята воля” (Ефес. 1:4-5).

12 ГЛАВА

...ОТ БОГА ИЗЛЯЗЪЛ

За Христос е казано, че е Начинателят на новото творение (Откр. 3:13). Адам е бил сътвореният Божи син, а Христос е роденият Божи Син. Адам е бил в Божия образ като сътворение, а Христос е бил Божия образ от личността на Бог. Адам е бил сътворен по Божия

образ, Христос е бил Божия образ от Божията същност. Адам е имал същата форма като Господ Бог (Елохим Яхве), но не е имал Неговия характер, Неговото естество; той не е излязъл от Бога. Но Бог е искал да има синове и дъщери, които да са излезли от Него, които да притежават Неговите качества, характера и естеството Му. Единородния Божи Син е излязъл от Бога, и от Него, Първородения, е започнал божествения род.

Яхве е бил самият Бог. Той е Онзи АЗ СЪМ, вечно съществуващият, Логос, Който след това е станал човек. Обаче почти всички теолози са пропуснали да забележат самото ядро – по-точно това, че както в самото начало Яхве е излязъл от първоначалната пълнота на Бога, така и Сина, който е самият Яхве, е излязъл от Отца.

*„Ако Бог беше вашият Отец, то вие щяхте да Ме обичате, защото Аз съм **излязъл** и дошъл от Бога”* (Йоан 8:42).

*„Защото сам Отец ви обича, понеже вие възлюбихте Мен и повярвахте, че Аз **излязох** от Отца”* (Йоан 16:27).

*„защото думите, които Ми даде Ти, Аз ги предадох на тях и те ги приеха; и наистина знаят, че **излязох** от Теб и вярват, че Ти си Ме пратил”* (Йоан 17:8).

Когато тази тайна е била открита на учениците, те казали: *„Сега сме уверени, че Ти всичко знаеш, и няма нужда да Те пита някой. По това вярваме, че Си **излязъл** от Бога”* (Йоан 16:30).

И в Стария и в Новия Завет винаги става въпрос за един и същи Господ: в Стария Завет е с духовно тяло, а в Новия – в човешко тяло. Божи Син не е станал някой си син на Бога, който е съществувал до Бога. Това би било парадокс. Исус е излязъл от Бога, Той е Син, заченат чрез Духа, и затова във всичко е едно с Бога. Той е имал в Себе Си Божият живот, защото е бил Самият Бог. От Бога може да излезе единствено Бог, и да роди по Своя вид. Чрез Него всички Божии синове и дъщери са получили дял да бъдат участници на божественото естество (2 Петр. 1:4).

Теологията има дефиниция за отношенията на Отец и Син, и Сина към Святия Дух, като ги поставят един спрямо друг. Какъв е смисъла на това, остава неразбираемо. А когато към теологията се прибави и философия, получава се един омагьосан кръг, от който е невъзможно да се излезе. Библейската „теология” ни дава плана за осъществяването на Божия план за спасение на човечеството чрез Исус Христос, нашият Господ. Въпросът обаче не е в това да бъдат обяснявани взаимовръзките на Божиите откровения, необходими за спасението ни; а в изясняването на нашите взаимоотношения с Бога, т.е. какво отношение има Той към нас и какво отношение имаме ние към Него. Това е същественото. Бог вече е изяснил отношението Си към човечеството!

Учението в така наречения „Никейски символ на вярата” е просто небиблейско. Там се казва: **„в Божия единороден Син, роден от Отца, роден преди всички векове. Бог от Бога, светлина от светлината, истински Бог от истинския Бог, роден, не сътворен”** (Ф. Хаус. Отците на християнството, стр. 40). Според тази формулировка Отец е трябвало да роди Сина още в небето. Бихме ли могли да си представим такова нещо? Освен това има ли в Писанието поне едно място, в което поне да е намекнато за това?

Отец е заченал Сина чрез Духа (Мат. 1 гл.), и така е положил началото на новото божествено поколение. Синът според Духа е Бог, а според тялото Той е човек, за да може човечеството да бъде пренесено в божественото състояние. Било е необходимо Той да стане човек, за да може да умре; а е трябвало да бъде Бог, за да победи смъртта, ада и дявола. **„Който бе явен в плът, потвърден чрез Духа, видян от ангели, проповядван между народите, повярван в света, възнесен в слава”** (1 Тим. 3:16). Павел не е намерил за

необходимо да дава каквото и да било обяснение на тази тайна. За него е било достатъчно да каже: „И несъмнено – велика е тайната на благочестието”.

Зачатието на Сина не е станало нито във вечността, нито по времето на Стария Завет, а е станало така, както съвсем ясно и разбираемо ни е описано в Новия Завет. Затова в обещанието е използван терминът "днес". Всичко, което е пророкувано в Стария Завет, се отнася за бъдещето. А изпълнението им е станало в Новия Завет. В следващия стих не е случаен изреч „Божие постановление”: „Аз ще изявя постановлението; Господ Ми каза: *Ти си Мой Син, Аз днес Те родих*” (Пс. 2:7). В Евреи 1:5 е казано: „*Защото на кого от ангелите Бог е казал някога: Ти си Мой Син, Аз днес Те родих?*”

В посланието до Евреите това „днес” е мислено като ден. „*затова Той пак определя един ден „днес”*” (4:7). Това „днес” е денят на спасението. „*Защото Той казва: „В благоприятно време те послушах и в спасителен ден ти помогнах. Ето, сега е благоприятно време, ето сега е спасителен ден*” (2 Кор. 6:2; Ис. 49:8). По повод на онези хора от Стария завет, които не са вярвали, писателят на посланието до Евреите предупреждава: „*Но се увещавайте един друг всеки ден, докато е още „днес“*”, за да не би някой от вас да се закорави чрез измамата на греха” (Евр. 3:13). През целия период на благодатта, който е започнал с идването (епифания) на Христос и ще продължи до Неговото завръщане (парусия), ние живеем в „деня на спасението”, в новозаветното „днес”.

В Римл. 1:3-4 четем за Сина: „*Който по плът се роди от Давидовото потомство, а по Дух на святост беше обявен със сила като Божи Син чрез възкресението от мъртвите*”. Възкресението на Христос е онова триумфално доказателство, че Той е онзи обещан Син, и че по този начин се е изпълнил втория псалом: „*И ние ви донесохме блага вест за обещанието, дадено на бащите ни, че Бог го изпълни спрямо техните деца, като възкреси Исус; както е писано и във втория псалом: „Ти си Мой Син, Аз днес Те родих*” (Деян. 13:32-33).

Когато архангел Габриел е донесъл на Мария Божието известие за обещания Месия, тя му е казала: „*Как ще стане това, тъй като мъж не познавам? И ангелът и отговори: Святия Дух ще дойде върху теб и силата на Всевишния ще те осени; затова и святият, Който ще се роди от теб, ще се нарече Божи Син*” (Лука 1:34-35). Според това свидетелство на Писанието, не Бог е родил Сина, а Го е родила Мария.

Библията ни говори за Мария не за да ѝ се възхищаваме и да ѝ се покланяме, а чрез нейния пример ни е показано, че хората нямат нищо общо с Божественото сътворение. Потеклото на Исус е изцяло божествено. Мария е била само носителка на божествената субстанция, и зачатие е било изцяло и напълно свръхестествено явление.

Не съществува такова религиозно действие, което да е в състояние да замести Божието действие. В Мат. 1:20 е написано: „*...защото заченатото в нея е от Святия Дух*”. За всички би трябвало да е ясно, че Святия Дух не е някаква отделна личност, а че това е Духът на Бога, тъй като Исус е наречен Божи Син; и въпреки, че е бил зачен от Святия Дух, никога не е бил наречен Син на Святия Дух. В стих 22 от 1та глава на евангелието от Матей се казва, че се е сбъднало това, което е казано чрез пророк Исаия: „*ето, девица ще зачене и ще роди син, и ще го нарече Емануел*” (Ис. 7:14).

А за Сина е казано: „*Поискай от Мен и Аз ще ти дам народите за Твое наследство и земните краища за Твое притежание*” (Пс. 2:8). Ние сме могли да бъдем спасени едва след като Отец се е явил в Сина и е станал наш Спасител. Затова вярата в Божия Син е абсолютната и единствена възможност за спасение. Божият гняв спира само там, където Бог Се е помирил с човека, т.е. в Христос. Вярата в Сина е всъщност вяра в Отца. „*Който се*

отрича от Сина, няма и Отца; а който изповядва Сина, има и Отца” (1 Йоан. 2:23). Бог не е Отец на онзи, който отрича божествеността на Сина.

И псалмописеца говори за Яхве и Сина като за едно. *„Слугувайте на Господа (Яхве) със страх и се радвайте с трепет. Целувайте Сина, за да не се разгневи и да погинете в пътя. Благословени са всички, които се надяват на Него”* (Пс. 2:11-12). Вярата в Божия Син е необходима за спасението, защото Бог не ни е донесъл спасението като Отец, а ни го е дал в Сина. Затова е написано: *„Който вярва в Сина, има вечен живот; който не вярва в Сина, няма да види живот, но Божия гняв остава върху него”* (Йоан 3:36).

Господ не ни дава поучение за Себе Си; Той Се изявява по различен начин. Догматичните формулировки относно Божия Син, създадени от 4 век, са само плод на човешката фантазия. За едни Той е бил „заченат от Бога”, за други – „сътворен от Бога”, за трети – „от Бога роден”, и според тях всичко това е трябвало да се случи преди да бъде сътворен света, т.е. във вечността. Какво ни ползва един заченат, сътворен, роден Бог? Такъв Бог не съществува. Зачатието се отнася за Сина — това е ясното свидетелство на Писанието; и това е Единородния Син, Който изцяло излиза от Бога. Той не е Син на Бога и на Мария. Той е единствения Единороден Син на Бога. На основание на модерната генетика някои теолози смятат, че яйцеклетката на Мария е била по божествен начин оплодена чрез Святия Дух. Но по този начин от хромозома на тази яйцеклетка в Божията генетична структура би проникнало грешното начало, и така отново е щяло да стане смесване. Това е изключено! ЕДИНОРОДЕН значи, че всичко, и яйцеклетката също произхожда от Бога.

Пророческия характер на Стария Завет — в словото, образа и алегоричната реч — е предвиждащо откровение, чието изпълнение още не е било реалност. В свидетелството на Стария Завет става въпрос за това: *„да свидетелства за онова, което щеше да се говори покъсно”* (Евр. 3:5). Пророците, чрез които е говорил Бог са виждали в бъдещето. Те не са служили на себе си, а на нас (1 Петр. 1:12). От момента, в който Онзи, Който говори и действа е станал човек, ние виждаме осъществяване на възплъщението на Божието откровение в Христос. Пророците са предсказвали какво ще се случи, а апостолите са потвърдили това, което е станало реалност. Този, Който е известявал за Себе Си чрез изявата на Словото е дошъл на земята и *„в Него обитава телесно цялата пълнота на Божеството”* (Кол. 2:9).

Ние недоумяваме как е възможно от божественото Слово на откровение да възникнат човешки учения, и как може това величественото Божие откровение в Христос да бъде обяснявано по философски-триединен начин. По този въпрос Емил Брунер е написал: **„Така и понятието за три личности е повече от съмнително. Това го е почувствал и Августин (виж „De trinitate”, ст. 9). Тези съмнения са били споделяни и от К. Барт (Kirchliche Dogmatik. I, I, стр. 703). ”Човек може да заповяда на мисълта си: „Трябва да си мислиш, че тези три личности са като една”, но това няма да му помогне. Въпреки това остава едно несигурно колебание между тритеизъм и монотеизъм. Не само понятието за субстанцията, но и понятието за личностите е толкова непрокопсано, за да може да бъде разбрано тайнството на единството между Откриващия и Открилия се. Но подредането на трите личности една до друга е дошло като резултат от това, че исторически-спасителния план вече не е бил разбран. Те са се занимавали сами за себе си с трансцедентния (свръхестествен) фон на изявите. И от вътрешния тринитарен живот са направили главен предмет на рефлексията; именно това е дълбоко небиблейското в църковното учение за триединството”** (Е. Брунер. Dogmatik, I, стр. 243-244).

Нито на пророците, нито на апостолите им е било известно за някаква триединност, и затова израза „триединен Бог” нито един път не е споменат в Библията. Как е възможно три

личности, които са в съгласие един с друг, да бъдат един Бог? Това би могло да се окаже единствено като езическо учение, което е абсолютно чуждо на Библията. Единственият, истинският, вечният Бог Се е изявил по три начина: в небето като Отец, на земята в Сина и чрез Святия Дух. Това е свидетелството на Писанието. Пророците и апостолите, които са преживели Бога, които са чули гласа Му, които са Го видяли и са Го познавали лично, ни дават свидетелството за Него, според начина по който им Се е явявал. Теолозите са поставили всичко нагоре с краката, и от Единия са направили трима. Повечето от тях признават, че Библията не познава учение за триединството, но въпреки всичко продължават да го защитават. Как е възможно такава нещo?

Единствената истина, оставаща завинаги, е Словото, което казва: „...и освен Отец, никой не познава Сина; нито познава някой Отец, освен Сина и онзи, на когото Синът би благоволил да Го открие” (Мат. 11:27; Лука 10:22).

13 ГЛАВА

ГОСПОДНОТО ИМЕ

В същата глава, в която са записани десетте Божии заповеди, е прибавено още едно много важно нещo: „На всяко място, на което ще направя да помнят **името Ми**, ще идвам при теб и ще те благославям” (Изх. 20:24 б). Бог може да бъде прославян в Дух и истина единствено там, където Той лично е открил името Си. От самото начало винаги е имало хора, на които Господ се е откривал и които са знаели името Му. „Също и на Сит се роди син, когото наименува Енос. Тогава хората започнаха да призовават **Господното име**” (Бит. 4:26).

Изход 33:11-23 ни информира колко важно е Божието откровение и изявяването на името Му. На всяко място, на което е говорил Господ, и на което Неговата милост е идвала към хората, Той е съобщавал също и името Си.

Господ е разговарял с Мойсей лице в лице, а Мойсей е пожелал да види Господната слава. И Господ му казал: „Аз ще направя да мине пред теб цялата Моя благодат и ще проглася пред теб **името Йехова**” (Изх. 33:18-19). Бог не иска да остава непознат и не Се крие. Той Сам изявява Себе Си и съобщава името Си.

Не е възможно да бъде обяснено до край колко важно е откровението за Господното име. Господ е заповядал на Мойсей: „Кажи на Аарон и на синовете му: Така да благословите израелтяните, като им говорите: Господ (Яхве) да те благослови и да те опази! Господ (Яхве) да осияе с лицето Си над теб и да ти покаже милост! Господ (Яхве) да издигне лицето Си над теб и да ти даде мир! Така да възлагат **името Ми** върху израелтяните; и аз ще ги благославям” (Чис. 6:23-27).

Никой никога не се е обръщал към Бога с някаква титла, а винаги само по **име**. Независимо дали хората са говорили към Него, или са действали — това ставало единствено в **Неговото име**. Това важи както за Стария, така и за Новия Завет. Основния Божии закон е, че ние можем да Го търсим, да Го намерим и да Му се покланяме единствено на мястото, на което Той е изявил Себе Си и името Си: „...да търсите мястото, което Господ, вашият Бог, избере между всичките ви племена, за да настани там **името Си**, да бъде жилището Му, и там да идете” (Втор. 12:5).

При освещаването на храма Соломон в молитвата си е казал следното: „за да познаят **името Ти** всички народи на света, да се боят от Теб, както народът Ти Израел, и да познаят, че с Твоето име бе наречен този дом, който построи” (3 Царе 8:43).

„Затова народът Ми ще познае **Моето име**, затова ще познае в онзи ден, че Аз Съм, Който говоря – это Аз” (Ис. 52:6).

Същият, за Когото Мойсей е казал, че „Онзи, **КОЙТО СЪМ**, ме изпрати при вас” (Изх. 3:14), се е представил и на целия израелския народ на планината Синай. „Тогава Бог изговори всички тези думи: Аз Съм Яхве (Господ), твоят Бог (Елохим), Който те изведох от Египетската земя, от дома на робството” (Изх. 20:1-2). В книгата на пророк Исаия това е подчертано по особен начин: „Аз Господ (Яхве), Първият и Последният, **АЗ СЪМ**” (Ис. 41:4). „Аз съм ГОСПОД, **това е Името Ми**; и славата Си няма да дам на друг” (Ис. 42:8). „**АЗ СЪМ Господ (Яхве) и освен Мен няма спасител АЗ СЪМ БОГ**” (Ис. 43:11-12). „Така казва Господ (Яхве), Царят на Израел, неговият Изкупител, Господ на силите: **АЗ СЪМ Първият, Аз – Последният, и освен Мен няма Бог**” (Ис. 44:6). „**АЗ СЪМ Господ (Яхве), Който извърших всичко**” (Ис. 44:24). В глава 45 се казва: „**АЗ СЪМ Господ (Яхве) и няма друг; няма бог, освен Мен Аз съм ГОСПОД и няма друг**” (ст. 5-6). „**АЗ СЪМ същият – АЗ СЪМ Първият и АЗ СЪМ Последният. Да! Моята ръка основа земята и десницата Ми разпростря небето**” (Ис. 48:12-13).

По времето на Стария Завет хората са знаели името на Господа, и в това име те са се обръщали към Бога и са Му се покланяли. Прехода към Новия Завет също е описан пределно ясно: „...**когото ще наречеш Исус**” (Мат. 1:21). Той се е родил като Спасител, който е Христос, Месия, Господ (Лука 2:11). А името Му е било дадено при обрязването на осмия ден, според традицията (Лука 2:21).

Въпросът не е само за начина, по който Бог се е изявил – в небето като Отец, на земята в Сина, а в църквата чрез Святия Дух, – но става въпрос и за единственото име, в което е спасението, и единственото име, с което можем да се обърнем към Бога. Бог Се е явил на земята да ни спаси на едно единствено място – в Исус Христос, нашият Господ. Всеки, който иска да намери Бога, трябва да Го търси там, където може да бъде намерен, да Го види там, където може да бъде видян, и да Го чуе там, където може да бъде чуто; а това е мястото, където Той е положил името Си, и мястото, на което Го е открил. **Единственото място, на което Бог се среща с човечеството, и на което човечеството може да се срещне с Бога, е в Исус Христос, нашият Господ.**

За нас ще остане загадка, защо учените от **Яхве** са направили **Йехова**, и от **Яхшуа** – Исус; същото го направили и с другите думи. Еврейските букви за името на Господа JHVH не се променят; те остават и в Новия Завет така, както са в Стария Завет. Никаква своеволна словесна формулировка не е позволена. **Ях** е основата от **Яхве** – Господ, както **Ел** е основата за **Елохим** – Бог. Думата **халелу-Ях** значи „хвалете Яхве“. **Иса-Ях** значи „Яхве е спасение“. **Йешуа** значи „Яхве-Спасител“ и т.н. Господ Се е изявил като Бог на Израел. Думата **Исра-Ел** означава „Божият победител“; **Исма-Ел** означава „Бог, Който чува“; **Еману-Ел** значи „Бог с нас“ и т.н. Бог винаги съобщава името Си на всяко място, на което се изявява, и ние можем да Му се покланяме единствено в това име.

В Новия Завет нашият Господ по особен начин е подчертал понятието „АЗ СЪМ“, което в Стария Завет се е отнасяло за Бога. „**АЗ СЪМ хляба на живота**” (Йоан 6:48). „**АЗ СЪМ светлината на света**” (Йоан 8:12). Двата стиха от 8 глава са от най-голямо значение. Така казва нашият Господ: „Затова ви казах, че ще умрете в греховете си; защото ако не повярвате, че **АЗ СЪМ**, в греховете си ще умрете” (Йоан 8:24). „Юдеите Му казаха: Още нямаш петдесет години, и си видял и Авраам? Исус им каза: Истина, истина ви казвам: преди да се е родил Авраам, **АЗ СЪМ**” (Йоан 8:57-58). „**АЗ СЪМ добрият Пастир**” (Йоан 10:14). „**АЗ СЪМ възкресението и живота**” (Йоан 11:25). „**АЗ СЪМ истинската лоза**” (Йоан 15:1) и т.н.

Нашият Господ е **всичко във всичко**. Затова в **АЗ СЪМ** Той е обединил всичко, което Той е, което е бил, и което ще бъде. Ако сравним местата, в които се говори за Господ–Яхве, Който се представя като Първия и Последния, започвайки от пророк Исаия и преминавайки в Новия Завет, ние ще прочетем какво говори Възкръсналият и завръщащият се Спасител: „**АЗ СЪМ Първият и Последният**” (Откр. 1:17). „**АЗ СЪМ Алфа и Омега, казва Господ Бог, Който е и Който е бил и Който идва, Всемогъщият**” (Откр. 1:8). Преди Него не е имало никой, и след Него няма да има никой. Съществува само един Всемогъщ.

Синът казва: „**Аз дойдох в името на Моя Отец...**” (Йоан 5:43). Той се е молил: „**Отче, прослави името Си!**” (Йоан 12:28). Във връзка с тези, които са Негови, Той казва: „**Изяхв името Ти на човеците, които Ми даде от света**” (Йоан 17:6). Така, както се случва и в светския живот, явно е, че Господ се представя с името Си единствено на тези, които лично са Го срещнали и са имали истинско преживяване с Него. Това става ясно особено при обръщането на Павел, който е казал: „**Кой си, Господи?**“ А Господ отговорил: „**Аз Съм Исус, Когото преследваш**” (Деян. 9:5-6).

Господ Исус се е молил: „**Отче святи, опази в името Си тези, които Си Ми дал...**” (Йоан 17:11). Името на Отец е и името на Сина. Това е подчертано още веднъж в стих 26: „**И им изяхв Твоето име и ще им го изявя**”. Това Той го прави и до днес – изявява **името ИСУС**. Там, където не е било разбрано божественото значение на това име, хората се намират в някаква небиблейска религиозна традиция. „**А вие се молете така: Отче наш, Който Си на небесата, да се свети Твоето име!**” (Мат. 6:9). Ясно се вижда, че името на Отец е и името на Сина, „...**името, което е наследил**” (Евр. 1:4).

Вечния живот е единствено в Неговото име: „...**да имате живот в Неговото име**” (Йоан 20:31). И прощението на греховете е също единствено в Неговото име: „...**всеки, който повярва в Него ще получи чрез Неговото име прощение на греховете си**” (Деян. 10:43). Принципно всичко, което Бог ни дарява и което прави, е в името **Исус**; името, в което Се изявява. Божиите служители също не би трябвало да използват разни титли, а само **името**. И според Писанието това важи за всички вярващи. „**И каквото и да вършите със слово, или дело, вършете всичко в името на Господ Исус, като благодарите чрез Него на Бога, Отца**” (Кол. 3:17).

Ще дойде ден, в който в името Исус–Яхшуа ще се поклони всяко коляно и всеки език ще изповяда, че Исус е Господ–Яхве (Филип. 2:10-11). В Откровение 21 глава се казва: „**Ето, скинията на Бога е с човеците; Той ще обитава с тях; те ще бъдат Негов народ; и сам Бог ще бъде с тях – техен Бог. Той ще обърше всяка сълза от очите им и смърт няма да има вече; нито ще има вече жалеене, нито плач, нито болка; защото предишното премина. И Седящият на престола каза: Ето, подновявам всичко. Каза: Напиши, защото тези думи са верни и истинни. И ми каза: Сбъднаха се. АЗ СЪМ Алфа и Омега, Началото и Краят. На жадния ще дам даром от извора на водата на живота. Който побеждава, ще наследи тези неща: Аз ще му бъда Бог и той ще Ми бъде син**” (ст. 3-7).

14 ГЛАВА

ПОЛЕЗНИ СРАВНЕНИЯ

Цитираните по-долу библейски стихове ще ни покажат както божествената, така и човешката същност на Спасителя. Когато става въпрос за човешката Му същност, написано е, че е бил изпратен. А когато се говори за Него като за Господ Бог, казано е, че е дошъл Самият Той. И едното и другото е истина, задача е да ни бъдат ясни и двете – и божествената, и човешката същност на Спасителя.

Веднага след като човека в рая е паднал, Господ е дал Своето първо обещание, и то се отнася за семето, което щяло да дойде чрез жената, за да смачка главата на змията. Господ е казал на змията: „Ще поставя вражда между теб и жената и между твоето потомство и нейното потомство; то ще ти смачка главата, а ти ще му нараниш петата” (Бит. 3:15). Всеки, който чете Библията знае, че това семе на жената е Христос, Месия. Именно затова Исус никога не се е обръщал към Мария с „майко”, но винаги ѝ е казал само „жено” (Йоан 2:4).

„Няма да се отнеме скиптърът от Юда, нито управителен жезъл отсред краката му, докато дойде Сило; и на него ще се покоряват племената. Като вързва за лозата оселчето си и за отбраната лоза жребчето на ослицата си, ще опере с вино дрехата си и с кръвта на гроздето облеклото си” (Бит. 49:10-11).

„Радвай се много, сионова дъще, възклицавай йерусалимска дъще; ето, твоят цар идва при теб; Той е праведен и спасява, кротък и възседнал на осел. Да! На осле, рожба на ослица” (Зах. 9:9).

В Матей 11 гл., Лука 19 гл. и Йоан 12 гл. е описано как Той според това обещание е влязъл триумфално в Ерусалим като Цар в Цветната неделя, яздейки на магаренце. А в Откр. 5:5 е описан като лъв от племето Юда.

„Аз ще им въздигна от братята им пророк, както Съм въздигнал теб и ще сложа думите Си в устата му; и той ще им говори всичко, което Аз му заповядам. А който не послуша думите Ми, които той ще говори в Мое име, Аз ще искам сметка от него” (Втор. 18:18-19).

В четирите евангелия Месия е описан като пророк и като Човешки Син. Петър в своята проповед в Деян. 3:22-23 се обосновава именно на Втор. 18:18: „Защото Мойсей е казал: Господ Бог ще ви въздигне измежду братята ви Пророк, както въздигна мен; Него слушайте във всичко, каквото ще ви каже; и всяка душа, която не послуша този Пророк ще бъде изтребена отсред народа”. Месията е бил Бог–пророк, затова е абсолютно наложително Словото Му да се спазва от всички, които биха искали да устоят пред Него, тъй като тук на земята Бог е говорил чрез Него, като по този начин е изпълнил Словото, което е говорил чрез изпратените пророците.

„Какво е човек, че да го помниш, и човешки син, че да го посещаваш? А Ти си го направил малко по-долен от ангели, със слава и великолепиe си го увенчал. Направил си го владетел над делата на ръцете Си, положил си всичко под краката му...” (Пс. 8:4-6).

Покритието на старозаветните пророчества с новозаветното им изпълнение е превъзходно. „Който, като беше в Божия образ, пак не счете, че трябва твърдо да държи равенството с Бога, но се отказа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на човеците; и като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст. Затова Бог Го превъзвиши и Му подари името, което е над всяко друго име; така щото в Исусовото име да се поклони всяко коляно от небесните и земните и подземните същества” (Филип. 2:6-10).

„Той ще извика към Мен: Отец ми си, Бог мой и спасителната ми канара. При това Аз ще го поставя в положение на **първороден**, по-горе от земните царе” (Пс. 89:26-27).

„Защото които предузна, тях и предопредели да бъдат съобразни с образа на Сина Му, за да бъде Той **първороден** между много братя” (Рим. 8:29).

„А когато пък въвежда **Първородния** във вселената, казва: „И поклонете се на Него всички Божии ангели” (Евр. 1:6).

„в когото ние имаме изкупление чрез Неговата кръв, прощението на греховете. Той е образ на невидимия Бог, **Първородният** на цялото творение” (Кол. 1:14-15).

„Затова, ако е някой в Христос, той е ново създание; старото премина, ето, всичко стана ново” (2 Кор. 5:17).

„който е верният свидетел, **първороденият** от мъртвите” (Откр. 1:5).

„Затова сам Господ ще ви даде знамение: Ето, девица ще зачне и ще роди син и ще го нарече Емануел” (Ис. 7:14).

„Йосифе, сине Давидов, не бой се да вземеш жена си Мария; защото заченатото в нея е от Святия Дух. Тя ще роди син, когото ще наречеш Исус; защото Той е, Който ще спаси людете Си от греховете им. А всичко това стана, за да се сбъдне казаното от Господа чрез пророка, който казва: Ето, девица ще зачне и ще роди син; и ще го нарекат Емануел, което значи „Бог с нас” (Мат. 1:20-23).

„Защото ни се роди Дете, Син ни се даде; и управлението ще бъде на рамото Му; и името Му ще бъде: Чудесен, Съветник, Бог могъщ, Отец на вечността, Княз на мира. Управлението Му и мирът непрестанно ще се увеличават на Давидовия престол и на неговото царство, за да го утвърди и поддържа чрез правосъдие и правда, отсега и довека. Ревността на Господа на Силите ще извърши това” (Ис. 9:6-7).

Детето, което ни се е родило и Синът, който ни е бил даден, е наречен същевременно и „Бог могъщ”, и „Отец на вечността“. Било е необходимо да се съобщят и двете области на действие на Спасителя, божествената и човешката, за да бъдат изпълнени задачите в съответната област на действие. Чрез пророк Исаия Бог казва и следното: „Укрепете немоцните ръце и закрепете отслабналите колена. Кажете на онези, които са с уплашено сърце: Бъдете твърди! Не бойте се! Ето вашия Бог! Той ще дойде и ще ви спаси” (Ис. 35:3-4).

Бог никога не е казал, че в небето има до Себе Си Син, когото ще изпрати на земята. Дошъл е Самият Той и ни е донесъл спасение в Сина. И знаменията, според което е могло да се разпознае този факт, е било: „Тогава очите на слепите ще се отворят и ушите на глухите ще се отпушат, тогава куцията ще скача като елен и езикът на немия ще пее” (Ис. 35:5-6).

И точно това се е случило в служението на нашия Господ Исус Христос: слепи са проглеждали, глухи са започвали да чуват, неми са проговаряли (Лука 7:22)!

В Исаия 40 гл. ни се казва:

„Глас на един, който вика: „Пригответе в пустинята пътя за Господа (Яхве), направете в безводното място прав път за нашия Бог (Елохим)“.

„...ти, който носиш благи вести на Ерусалим, издигни силно гласа си; издигни го, не бой се, кажи на Юдейските градове: Ето, вашия Бог! Ето, Господ Йехова (Яхве) ще дойде със сила и мишцата Му ще владее за Него”.

Яхве на Стария Завет е **Йешуа** в Новия Завет. Бог се е явил като Отец над нас, в Сина сред нас и чрез Святия Дух в нас. По този начин Той осъществява намерението Си като Спасител към спасените.

15 ГЛАВА

ИСУС Е ГОСПОД

В харизматичните евангелизационни събрания, където цари една много емоционална атмосфера, особено се подчертава: „Исус е Господ“. Но това не дава отговор на въпроса: дали Исус е наистина Господ за тези хора, в истинския смисъл на Писанието? Всеки, който казва „Исус е Господ“, но няма предвид самия Бог, в действителност още не е познал Господ Бог. Когато Исус е описван като човек, ние Го виждаме наистина като човек до Бога, точно като Човешкия Син и пророк, който Сам по Себе Си не е способен да ни поучава. „Истина, истина ви казвам: Синът не може да върши от Себе Си нищо, освен това, което вижда, че върши Отец... Аз не мога да върша нищо от Себе Си; отсъждам, както чувам; и Моят съд е справедлив, защото не искам Моята воля, но волята на Онзи, Който Ме е пратил“ (Йоан 5:19,30). Това не означава, че вътре в Божеството има една всемогъща и всезнаеща личност и още една безсилна и незнаеща личност, но тук говори човекът Исус Христос, Който не върши своята воля, а на Бога.

Свещеното Писание многократно ни Го описва като Господ, Който стига до величественото Си изявление: „Даде Ми се всяка власт на небето и на земята“ (Мат. 28:18). В човешкото си естество Исус е показван като човек, като пророк, като ходатай, като посредник и като Човешки Син. Такъв Го е видял и Стефан: „А Стефан... погледна към небето и видя Божията слава и Исус, стоящ отдясно на Бога и каза: Ето, виждам небесата отворени и **Човешкия Син**, Който стои отдясно на Бога“ (Деян. 7:55-56).

Стефан е видял свръхестествената Божия слава „Шекина“. Човешкият Син ще се върне в тази слава: „А когато дойде Човешкият Син в славата Си и всички свети ангели с Него, тогава ще седне на славния Си престол“ (Мат. 25:31).

Тук е дадено едно точно описание и една точна формулировка. Исус (Йешуа) не е какъв да е господар. Той е Господ. Когато Се е родил, на овчарите е било съобщено: „...Който е Христос, **Господ**“ (Лука 2:11). И Павел е имал предвид същото, когато е написал: „И никой не може да нарече Исус **Господ**, освен в Святия Дух“ (1 Кор. 12:3). От първата и до последната глава на Библията става въпрос за един и същи Дух (1 Кор. 12:4), за един и същи Господ (стих 5), и за един и същи Бог.

„Свят, свят, свят е **Господ** Бог Всемогъщ, който е бил, който е, и който идва“ (Откр. 4:8).

„Достоен Си, **Господи** наш и Божие наш да приемеш слава, почит и сила“ (Откр. 4:11).

Независимо от различните описания и формулировки, отнасящи се до отделните конкретни ситуации, винаги става въпрос за един и същи действащ Бог и Господ. „...и се чува силни гласове на небесата, които казваха: Световното царство стана царство на нашия **Господ** и на Неговия Христос; и Той ще царува на вечни векове“ (Откр. 11:15).

В същата връзка в 12 глава на книгата Откровение, за Бог и Неговия Помазаник казано е следното: „И чух силен глас на небесата, който казваше: Сега дойде спасението, силата и царството на нашия Бог и властта на Неговия Христос“ (Откр. 12:10). В крайна сметка за нас е съвсем ясно кой е Този, който ще царува: „Благодарим Ти, **Господи Всемогъщи**, Който Си и Който Си бил, затова че си изявил голямата Си сила и царуваши“ (Откр. 11:17).

При кристалното море победителите ще запяват хваление на Агнето с думите: „Велики и чудесни са Твоите дела, **Господи Божие Всемогъщи**; праведни и истинни са Твоите пътища, Царю на народите“ (Откр. 15:3 б). В глава 16 прозвучава глас от олтара: „Да, **Господи, Божие Всемогъщи**, истинни и праведни са Твоите присъди“ (стих 7 б).

Тази най-голяма тайна превишава границите на нашия разум. И това ще продължи до края, тъй като Божията воля за нас не е да исследваме и обясняваме, или да вникваме в тази тайна. Той иска ние да запазим респекта и уважението, което Му се полага.

Исус Христос се е родил като човек, и още като дете е бил посветен на Господа (Яхве) в храма в Ерусалим (Лука 2:22-24). Симеон Го е взел в ръцете си: „...и благослови Бога: *Сега отпускаш, Господи, слугата Си в мир, според Своята дума*” (Лука 2:28-29).

Според Исая 9:6-7, това Дете – Син – е „Съветник, Бог Всемогъщ, Отец на вечността, Княз на мира”. Когато Сина говори в качеството Си на човек, тогава Отец е по-висш от Него (Йоан 14:28); но говори ли като Господ, тогава Той и Отец са едно (Йоан 10:30). Отец е в небето, Сина е на земята; независимо от това на всички трябва да бъде ясно, че „...Отец е в Мен и аз в Отца” (Йоан 10:38 б). Независимо дали е до Отец, по-долу от Него, или в Отец – всичко е правилно, включително и изявлението: „...който вижда Мен, вижда Отец” (Йоан. 14:9).

Когато Петър е пояснявал служението на Исус Христос, казал е следното: „Исус от Назарет, Когото Бог е засвидетелствал между вас чрез велики дела, чудеса и знамения, които Бог извърши чрез Него между вас, както самите вие знаете, Него, според определената Божия воля и предумисъл, вие разпънахте и убихте чрез ръката на беззаконници; Когото Бог възкреси като Го освободи от страданията на смъртта, понеже не беше възможно Той да бъде държан от нея” (Деян. 2:22-24).

Той е станал човек; умрял е като човек в плътското Си тяло, но чрез възкресението е **превъзмогнал** смъртта, за да можем и ние да бъдем изкупени от това смъртно тяло и да бъдем променени във възкресено тяло.

Петър е продължил: „Каза **Господ** (Яхве) на Моя **Господ** (Йешуа): *седни отдясно Ми, докато поставя враговете Ти за Твое подножие. И така нека знае целият Израелев дом, че този Исус, Когото вие разпънахте, Него Бог е направил и Господ и Христос*” (Деян. 2:34-36).

А апостол Павел е казал, че „...поучаваме Божията тайнствена премъдрост, която е била скрита, която е била предопределена от Бога преди вековете да ни докарва слава” (1 Кор. 2:7). И след това описва разпънатия Спасител като Господ на славата, Когото света не е познал, „защото ако я бяха познали, не биха разпънали **Господа на славата**” (стих 8).

В 6 глава Павел добавя: „а Бог, Който е възкресил **Господа**, ще възкреси и нас със силата Си” (1 Кор. 6:14).

Тези, които се обръщат към Христос, не се обръщат към детето в яслите, нито към бебето, което е в прегръдките на Мария, а се обръщат към **разпънатия, умрелия и възкръснал от мъртвите Господ**. Този Господ след възкресението Му ни е представен като „Дух”. Ние сме чели в Йоан 4:24, че „Бог е Дух” и тези, които искат да Му се покланят, в Дух и истина трябва да се покланят. Но тук Господ е представен така: „А **Господ** е Духът; и където е Господния Дух, там е свобода” (2 Кор. 3:17). И след това продължава: „А всички ние, гледайки Господната слава (Шекина) с открито лице, като в огледало, се преобразяваме в същия образ от слава в слава чрез Господния Дух” (2 Кор. 3:18).

Това, което едни виждат като объркана картина, за други е едно хармонично цяло, което не би могло да бъде по-съвършено. Във 2 Коринтяни 4та глава Павел говори за славата на Христос, Който е верен образ на Бога: „Защото ние не проповядваме себе си, а Христос Исус като Господ”. А в следващия стих е кулминацията: „Понеже Бог, Който е казал на

светлината да изгрее от тъмнината, Той е, Който е огрял в сърцата ни, за да се просвети светът с познаването на **Божията слава в лицето на Исус Христос**” (2 Кор. 4:5-6).

16 ГЛАВА

Който изповяда Исус...

ПРАВИЛНА ИЛИ ФАЛШИВА ИЗПОВЕД?

В различните движения на съживление и в евангелизационните протестантски групи и свободните църкви силно е акцентирано изповядването на Исус Христос. При големите евангелизационни кампании евангелизаторите изискват от хора, излезли отпред, да повтарят след тях изповядването на Христос. След това говорителят им обяснява, че сега вече те са станали притежание на Исус Христос. Както при всички останали теми и свидетелства и тук е необходимо всичко да бъде разгледано от гледна точка на Библията, защото не всеки, който изповяда Исус като Божи Син автоматично е опростен пред Бога.

Безпорно, личното изповядване на Исус Христос като Божи Син е от най-голямо значение за нашето спасение! Обаче и тук Божият враг и опонент е успял да сътвори чрез полуистини една пълна лъжа, използвайки същите формулировки. Ще посочим три места от Писанието, в които противника има своето слово.

Обладаните от демони са крещали, изповядвайки: „*Какво имаш с нас Ти, Божий Сине?*” (Мат. 8:29). А евангелиста Марк е написал: „*И нечистите духове, когато Го виждаха, падаха пред Него и викаха, като казваха: Ти си Божий Син*” (Марк 3:11). И Лука е написал в 4:34+41: „*Какво общо имаш Ти с нас, Исусе Назарянино? Познавам Те Кой си Ти – Святият на Бога... Още и бесове с кръсък излизаха от мнозина и казваха: Ти си Божият Син*”.

Божият мъж е казал на болния: „*В името на Исус Христос Назарянина стани и ходи*” (Деян. 3:6). А след това е написано, че нечистите духове са изговаряли името Исус, а също „Исус от Назарета”, или „Божия Син”.

Затова е необходимо личното преживяване на Исус Христос, защото дори и правилната изповед остава без резултат, ако липсва това лично взаимоотношение с Него. Преди всичко ние трябва да получим откровение от небето. И изповедта, и следването на Исус трябва да вървят заедно. Същото важи и за послушанието. „*Който вярва в Сина има вечен живот; а който не слуша Сина, няма да види живот, но Божият гняв остава върху него*” (Йоан 3:36).

Вярата в сърцето трябва да предхожда изповедта на устата. „*Словото е близо до теб, в устата ти и в сърцето ти, т.е. словото на вярата, което проповядваме. Защото ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ и повярваш в сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш*” (Рим. 10:8-9). Павел го е обяснил така: „*Повярвах, затова и говорих*” (2 Кор. 4:13 б). Изповедта, която не е от вяра в Христос като Господ и в Божието Слово, остава безрезултатна. Апостол Йоан пише: „*И кой побеждава света, ако не е този, който вярва, че Исус е Божият Син?*” (1 Йоан. 5:5).

При последното изкушение, когато дявола е стоял до Господа на върха на храма, той е казал: „*Ако си Божи Син, хвърли се оттук долу*” (Лука 4:9).

Да изповядват че Исус Христос е Божия Син могат всички: и Божиите деца, и децата на дявола, всички видове християни, дори и антихриста. Но изповедта е валидна само тогава,

когато е свързана с цялостното свидетелство на Писанието и личната вяра и послушание спрямо Бога. Всеки човек трябва лично да получи откровение за Исус.

Написаното в 1 Йоаново 4 глава създава много проблеми на тълкувателите на Новия Завет: „По това познавайте Божия Дух: всеки дух, който изповядва, че Исус е Този, дошъл в плът Месия, е от Бога. А всеки дух, който не изповядва Исус така, не е от Бога; и това е духът на антихриста” (ст. 2-3). Би трябвало поясним, че тук нещата са малко по-сложни от това, което е ясно на пръв поглед. Смисъла на този текст всъщност е, че Самият Яхве е дошъл в тяло като Йешуа (Яхве Спасител), като Божи Помазаник, като Христос, Който е Господ.

Повърхностната, изговорена само с уста, наизустена, или повтаряна изповед на вяра всъщност минава покрай главната цел. Според написаното от Йоан, всеки дух, който няма правилната изповед, не е от Бога. А това повече, или по-малко е духът на антихриста. Всеки, който изповядва друг Исус, показва че не притежава познанието на Бога, а то е, че **Яхве на Стария Завет е Исус (Яхшуа) на Новия Завет**. И Божието Слово авторитетно заявява на всеки, който отрича този факт, че е станал жертва на духа на антихриста.

Павел обстойно е обяснил Неговото пришествие в тяло и пребиваването Му като човек на земята: „...Бог го извърши, като изпрати Своя Син в плът, подобна на греховната плът и в жертва за грях и осъди греха в плътта, за да се изпълнят изискванията на закона в нас, които не ходим по плът, а по Дух” (Римл. 8:3-4).

Тъй като човека е паднал в грях в плътско си тяло, и затова е бил обречен на смърт; било е необходимо Спасителя да дойде в също такава плът. А учението, което твърди, че Мария е била без грях, е от антихриста. Христос е бил свят – без грях, без недостатък (1 Петр. 1:19). Той е трябвало да дойде в плътско тяло, за да изведе падналото създание от греховността. Тъй като е било необходимо да бъдат изпълнени правните изисквания на закона, затова Той е взел върху Себе Си проклятието, което е лежало върху нас (Гал. 3:13).

Не съществува никакво неопетнено зачатие на благословената Мария, тъй като и тя е принадлежала към падналото създание. Има само онази Мария, която е била предопределена да приеме Безгрешното в греховното. Така че тук става въпрос за свято, божествено съдържание в един несвят съд. И всички хора, които са родени в греха, приемат Христос по същия начин – те, като част от падналото сътворение, носят това съкровище в глинени съдове. Затова тук не става въпрос за самия съд, а за скъпоценното съдържание, което е в него. „А ние имаме това съкровище в пръстени съдове, за да се види, че превъзходната сила е от Бога, а не от нас” (2 Кор. 4:7).

Човек, който изповядва че „Исус е Божи Син”, обаче е повърхностен и продължава да си мисли и да вярва в каквото си иска, изобщо не е разбрал за какво става въпрос. А такъв, който съвсем лекомислено заявява: „Аз вярвам, че Исус е дошъл в тяло”, не е разбрал същността на това, за което ни свидетелства Писанието.

Исус е единственият, който е бил без грях и без грешка; сатана не е имал никаква власт над Него. Обаче Исус е трябвало да вземе върху Себе Си вината на всички нас, както и отплатата — наказанието, което Божията справедливост е изисквала за греха. Затова Той е трябвало да умре за нас, за да ни изкупи и освободи от смъртта. „Защото заплатата на греха е смърт; а Божият дар е вечен живот в Христос Исус, нашия Господ” (Римл. 6:23).

И тук стигаме до следваща точка, според която можем да разпознаем учението на антихриста. Апостол Йоан във второто си послание пише: "Защото много измамници излязоха в света, които не изповядват идването на Исус Христос в плът. Такъв човек е измамник и антихрист” (стих 7).

Характерното за „апостолския символ на вяра” е, че там изобщо не се казва нищо за телесното завръщане на Исус Христос. Там можем да прочетем само това: "откъдето ще дойде да съди живите и мъртвите". Само че последния съд няма нищо общо с Второто пришествие на Исус Христос.

Непосредствено след възнесението на Исус на небето, на учениците е било казано: „Този Исус, Който се възнесе от вас на небето, така ще дойде, както Го видяхте да отива на небето” (Деян. 1:11). Възкресеният Исус Христос е имал тяло, в което е могъл да яде и да пие, и върху чиито рани Тома е могъл да постави ръката си (Йоан 20:27). „Исус им каза: Деца, имате ли нещо за ядене? ...Исус взе хляба и им даде, също и рибата” (Йоан 21:5,13).

Всеки, който твърди, че завръщането на Исус Христос е духовно, се намира под духа на антихриста и разпространява неговото учение. Според 14 глава на евангелието от Йоан, Господ е отишъл да приготви място за Своите и ще се върне, за да ги вземе при Себе Си. И тогава ще се изпълни написаното в 1 Корин. 15 гл. от 51 стих, както и 1 Солунци 4 гл. от 13 стих. Това разбиране на Божия план за спасение, което са имали пророците и апостолите, е изчезнало, защото във времената на последвалата църковна история не е имало нито истински пророци, нито истински апостоли, които да продължат в пророческо-апостолското учение. А учението на антихриста отрича завръщането на Исус Христос в тяло като Младоженец, Който ще дойде, за да отведе Своята Невяста у дома (Мат. 25 гл.). В техния символ на вяра не е се споменава и това, че при първото възкресение умрелите в Христос ще възкръснат в нетленни тела, а тези, които ще са още живи на земята и са в Христос, ще бъдат променени и грабнати при Него във въздуха (1 Кор. 15 гл.; 1 Сол. 4 гл.). Освен това в символа на вяра им не се споменава нито за сватбата на Агнето (Откр. 19 гл.), нито за Хилядолетното царство (Откр. 20 гл.).

Същия Исус, Който е бил взет на небето, ще дойде отново да вземе при Себе Си онези, които са Негови, преди земята да бъде постигната от голямата скръб и съд. Ще обобщим: изповедта на устата не трябва да бъде формална, но на основата на едно истинско откровение на Исус Христос, нашия Господ. И откровението, и изповедта трябва да бъдат на библейска основа, а също и свидетелството ни, че Исус Христос, Божият Син, е Господ (Яхве). И в свидетелството ни трябва да се говори както за Неговото първо идване (1 Йоан. 4 гл.), така и за завръщането Му – второто пришествие (2 Йоан 7 гл.).

17 ГЛАВА

ЧОВЕКЪТ ИСУС ХРИСТОС

„Ето, Човека!” е казал Пилат (Йоан 19:5). Описанието на живота на нашия Господ, което ни дава Светото Писание, от момента на раждането Му и до момента на смъртта Му, е описание на човек. Това смущава много хора. Той се е родил на този свят както всички останали хора, бил е завит в пелени и е бил положен в ясли (Лука 2:7). Той е ял и пил, спял е, бил е уморен, плакал е и се е молил. Умирайки, Той е извикал със силен глас следното: „Отче, в Твоите ръце предавам духа Си” (Лука 23:46). Тъй като Той е заел нашето място, трябвало е истински да изживее нашето отделяне от Бога. И в качеството си на наш Заместител Той е извикал: „Боже Мой, Боже Мой, защо Си Ме оставил?” (Мат. 27:46). Ние сме били напуснатите от Бога. Той е заел нашето място, а нашата вина и нашия грях са били положени на Него. В този момент Бог, Който е Дух, е отстъпил от Него.

Обаче след като копието е пробил реброто Му и е изтекла кръвта и водата за нашето примирение, тогава се е изпълнено словото: ”Бог беше в Христос и примири света със Себе Си” (2 Кор. 5:19). Най-напред е отделянето, а след това — примиряването.

Всичко това е било наложително поради греха на човека. „Бог ...изпрати Своя Син в плът, подобна на греховната плът, и в жертва за грях, и осъди греха в плътта” (Римл. 8:3). А самото изпращане на Исус е описано така: „когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си, Който се роди от жена, роди се и под закона, за да изкупи онези, които бяха под закона, за да **получим осиновението**” (Гал. 4:4-5). Господ е станал служител, „се отказа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на човеците; и като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст” (Фил. 2:7-8). Той е описан като слуга спрямо Божията воля.

В книгата на пророк Исаия плана на спасение е описан много подробно. Там виждаме и понятието „слуга”, или роб. „Ето Моя слуга, когото подкрепям, Моя избранник, в когото благоволи душата Ми, положих Духа Си на него; той ще постави правосъдие за народите” (Исаия 42:1). Това място е посочено и в Новия Завет в Мат. 12:17-21. Там е написано: „за да се сбъдне казаното чрез пророк Исаия”. И то се е сбъднало.

В трета глава на евангелието от Матей е описан начина, по който Божието благоволение е дошло върху човека Исус Христос: „И като се покръсти, Исус веднага излезе от водата; и ето, отвориха Му се небесата и видя, че Божият Дух слиза като гълъб и се спуска на Него; и ето глас от небесата, който казваше: Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето **благоволение**” (Мат. 3:16-17). Неговото тяло е било смъртно, и затова е трябвало Святия Дух да слезе върху Него, за да узакони правото на безсмъртие за това тяло. А същевременно тогава Той е бил призван и в служение, според думите на Петър в Деян. 10:38.

В Мат. 17:2-5 ни е показано Неговото преображение от човешкото в божественото, а към думата „**благоволение**”, казана в Мат. 3:17, е било прибавено „**Него слушайте**”.

Истинските Божии синове и дъщери слушат Него, вярват в евангелието на Исус Христос, приемат библейското кръщение и получават Святия Дух, както и Първородения. Така Бог засвидетелства благоволението Си и към тях.

Човекът, който е бил сътворен по Божия образ, е получил свободна воля, обаче не е съумял да я използва правилно, взел е неправилното решение и е загинал. Но тъй като човека е бил сътворен "податлив към падане", наложило се е Самият Бог да поеме отговорността за неговото спасението.

В новото създание, което е дошло чрез Исус Христос, Божието благоволение е върху всеки Негов син и дъщеря, точно както при Първородения. Те са извадени от греховното падение, пренесени са в божествено състояние и също имат свободна воля. Обаче тяхното решение е доброволно да се подчинят на Божията воля за своето усъвършенстване, според примера на Първородения: „Обаче не Моята воля, а Твоята да бъде” (Лука 22:42) и „Драго ми е, Боже мой, да изпълнявам Твоята воля” (Пс. 40:8).

„И вас, които бяхте някога отстранени и врагове поради мислите си и лошите си дела, сега примири чрез Неговата смърт в плътското Му тяло, за да ви представи пред Себе Си свети, непорочни и безупречни” (Кол. 1:21-22). „И така, понеже децата са същества от общата плът и кръв, то и Той, подобно на тях взе участие в същото, за да унищожи чрез смъртта този, който има власта, т.е. дявола, и да избави всички онези, които поради страха от смъртта през целия си живот са били подчинени на робство” (Евр. 2:14-15). Това е превъзходната вест на евангелието на Исус Христос, нашия Господ и Спасител.

В Стария Завет спасителния план е бил изразяван посредством жертвоприношения, богослужения и символи. След като човека е бил отделен от Бога, било отнето и правото му да встъпва в Неговото присъствие. Появила се е нуждата от примирителна жертва, от посредник и от първосвещеник.

Отначалото това са били отделни личности, както например Аврам, който чрез жертвоприношението на сина му Исаак (Бит. 22), е бил даден предобраз на жертвата на Месията, Божия Син, Който е дошъл да умре за нас. Исаак е носил дървата, върху които впоследствие е бил положен като жертва. Христос е носил кръста, на който е бил разпънат.

До извеждането от Египет, Бог е наричал Авраамовото потомство „израелския народ“. А от момента на спасението и освобождаването (Изх. 12:3), Израел е наричан общество. А Мойсей според обстоятелствата е действал или като посредник, или ходатай. Той директно е предавал на народа Божието Слово. „Него Бог чрез ръката на ангела, който му се яви в бодливия храст изпрати и за началник и за избавител“ (Деян. 7:35-38).

Месията е дошъл като пророк, посредник, ходатай, първосвещеник и т.н. Мойсей е действал в Духа на Христос, когато се е молил: „Но сега, ако искаш прости греха им; но ако не, моля Ти се, заличи мен от книгата, която Си написал“ (Изх. 32:32). Божият народ е бил в сърцето му, и затова той е ходатайствал за него.

Един път в годината първосвещеникът е влизал в светая светих, за да изпълни пред Бога примирително богослужение за себе си и за народа. А за Христос в Евр. 9:11-14 се казва: „А понеже Христос дойде като Първосвещеник на бъдещите добрини, Той влезе през по-голямата и по-съвършена скиния, не с ръка направена, т.е. не от настоящото творение... Той влезе веднъж завинаги в светилището със Собствената Си кръв и придоби за нас вечно изкупление“. Това вечно изкупление е станало възможно, тъй като Христос „...чрез вечния Дух принесе Себе Си без недостатък на Бога, ще очисти съвеста ви от мъртвите дела, за да служите на живия Бог“.

Йов е описал най-точно ходатая, казвайки: „зная, че е жив Изкупителят ми“. Той е бил уверен, че ще види Бога (Йов 19:23-27), подчертавайки необходимостта от ходатай, или посредник: „...ако има ангел с него, посредник пръв между хиляда, за да възвести на човека кое е право за него; и ако Бог бъде милостив спрямо него и каже: избави го, за да не слезе в гроба, аз промислих откуп за него, - тогава плътта му ще се подмладява повече от плътта на дете; той се връща в дните на младостта си“ (Йов 33:23-25). Но тук не става въпрос само за посредника и за примирението, но и за изкуплението, т.е. за спасението на целия човек: духът, душата и тялото му. При първото възкресение спасените действително ще се върнат към своята младост. Те ще бъдат променени в абсолютно съвършен вид, и вече няма да съществува повече нищо несъвършено. Всички — и бебетата, и старците — завинаги ще бъдат без какъвто и да било грях, болест, или стареене.

По-нататък Йов казва следното за човека, на когото е известно, че може да се обърне към Бога: „ако се помоли на Бога, Той е благосклонен към него и му дава да гледа лицето Му с радост и възвръща на човека правдата му“ (Йов 33:24). Става въпрос за съвършенната праведност, която Бог ни е подарил в Христос. За такъв човек се отнася следното: „Той пее пред хората, като казва: Съгреших и изкривих правото, и не ми бе въздадено според греха ми; Той избави душата ми, за да не отиде в рова; и животът ми ще види светлина“ (Йов 33:27-28).

Ние, вярващите от Новия Завет също имаме нужда от първосвещеник. „Защото нямаме такъв **първосвещеник**, който да не може да страдава с нас в нашите слабости, а имаме Един, Който е бил във всичко изкушен като нас, но пак е без грях“ (Евр. 4:15). Нуждаем се също и от посредник: „Защото има само един Бог и един **ходатай** между Бога и човеците – **Човекът Исус Христос**, Който отдаде Себе Си като откуп за всички“ (1 Тим. 2:5-6). „Защото както в Адам всички умират, така и в Христос всички ще живеят“ (1 Кор. 15:22). „Първият човек е от земята – от пръст; **вторият човек е самият Господ от небето**. Какъвто е пръстният, такива са и пръстните; и какъвто е небесният, такива са

и небесните. И както сме се облекли в образа на пръстния, ще се облечем и в образа на небесния” (1 Кор. 15:47-49). Тук Христос ни е представен като небесен човек и втори Адам, в чийто образ ще бъдем променени.

Винаги, когато се казва, че Исус Христос е до Бога, Той е показан като човек, който изпълнява задача, необходима за спасението на човечеството. Ние Го виждаме също и като Син на Бога, като Син на човека, като Давидов Син, като цар, като пророк, Първосвещеник, Посредник, Ходатай, като Божия Агнец, като Божието Слово, като Божи път, като Божи хляб и т.н. Така нареченото учение „Само Исус” (“Jesus – Only”) не е потвърдено нито от пророците, нито от апостолите, точно както и учението за троицата. Единственото, за което е ставало и става въпрос е това, че Бог иска да доведе хората до божествено състояние, иска да ги направи Божии синове и дъщери. Затова Исус е станал **първороден** между много братя (Римл. 8:29). След възкресението Си, Исус е казал на Мария Магдалина: „не се допирай до Мен, защото още не съм се възнесъл при Отца; но иди при **братята Ми** и им кажи: Възнасям се при Моя Отец и при вашия Отец, при Моя Бог и вашия Бог” (Йоан 20:17).

По същия начин както е бил заченат Божият Син от Бога чрез Духа, и ние трябва да преживеем това духовно зачатие – новородението, което е абсолютна необходимост, изисквана от Господа, за встъпване в Божието царство. „Ако не се роди някой отново, не може да види Божието царство. Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух” (Йоан 3:3,6). „Всичко, което е родено от Бога, побеждава света; и победата, която е победила света, е нашата вяра” (1 Йоан. 5:4). Всички религиозни дейности са напълно излишни. Решаващо е само действието на Бога; в противен случай няма да се случи нищо. Обаче това Негово действие е възможно единствено при хора, които са в състояние да го разпознаят в Сина, като цел на спасението.

„Защото беше уместно Онзи, заради Когото е всичко и чрез Когото е всичко, като привежда много синове в слава, да усъвършенства чрез страдания начинателя на тяхното спасение. Понеже и Онзи, Който освещава, и онези, които се освещават, всички са от Един; затова Той не се срамува да ги нарича братя, като казва: Ще възвестявам името Ти на братята Си, ще Те хваля сред събранието” (Евр. 2:10-12; Пс. 22:23).

Тома се е обърнал към възкръсналия Спасител, Който е нарекъл учениците Си братя, с думи: „Господ мой и Бог мой” (Йоан 20:28).

Исус Христос остава при Отца като ходатай, докато бъде завършено усъвършенстването на Божиите синове и дъщери: „Дечица мои, това ви пиша, за да не съгрешите; но ако някой съгреша, имаме Ходатай при Отца – Исус Христос Праведния. Той е умилостивение за нашите грехове и не само за нашите, но и за греховете на целия свят” (1 Йоан. 2:1-2). Същият апостол пише и това: „Вижте каква любов ни е дал Отец, да се наречем Божии деца; и такива сме. Затова светът не познава нас, защото Него не позна. Възлюбени, сега сме Божии деца и още не е станало явно какво ще бъдем; но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни на Него, защото ще Го видим Какъвто е” (1 Йоан. 3:1-2).

За тази крайна фаза апостол Павел е написал: „Защото Той трябва да царува, докато положи всички врагове под краката Си. И смърта, най-последният враг, и тя ще бъде унищожена, защото Бог е покорил всичко под краката Му. А когато казва, че всичко е покорено (очевидно с изключение на Този, Който Му е покорил всичко), когато Му бъде покорено всичко, тогава и сам Синът ще се покори на Този, който Му е покорил всичко, за да бъде Бог всичко във всичко” (1 Кор. 15:25-28). Не би могло да се каже по-ясно. Когато задачата на Сина бъде изпълнена, всички Божии синове и дъщери ще бъдат променени в Неговия образ, усъвършенствани винаги; а когато всички врагове бъдат унищожени и

смърта анулирана, тогава отново Бог ще бъде всичко във всичко. Във вечността няма да се говори за Отец, Син и Свет Дух, така както не се е говорило във вечността, преди началото на времето: Бог ще бъде всичко във всичко. Амин.

18 ГЛАВА

КРЪЩЕНИЕ

В Светото Писание също ни е дадено и подробно обяснение относно библейското кръщение. Във всички християнски общества има водно кръщение, но за съжаление и тук има отклонение от правилния начин. Затова ще се наложи да обясним принципа на кръщението, като покажем как се е провеждало то в началото на Новозаветната църква. Вероятно много от читателите ще бъдат потресени от факта, че една голяма част от тези, които са считани за Божии служители, са в заблуда. Известен е факта, че религиозните групировки и свободните църкви не винаги се придържат към Библията, и в не редки случаи предпочитат да спазват разпорежданията и ученията, които са въведени в техните деноминации.

Нашият Господ е казал: *„Който повярва и се покръсти, ще бъде спасен”* (Марк 16:16). Условието, което е поставено от самия Господ е, че човека, който ще се кръщава, най-напред трябва да е повярвал. Както е казано в Римл. 10:17, вярата идва от проповядване, а проповядването е от Божието Слово. Затова мисийната заповед е най-напред да се проповядва Евангелието, а след това да бъдат покръстени онези, които са повярвали. Този факт ни е потвърден както в първата проповед на Петър, така и в цялата практика на апостолите. *„И така, тези, които приеха поучението му, се покръстиха”* (Деян. 2:41).

Преди всичко хората трябва да чуят Словото, за да могат самостоятелно и лично да вземат решение относно Христос. Следващия пример потвърждава, че вярата е непромененото условие за библейското кръщение. Евангелистът Филип е бил изпратен от Божия Дух при етиопски велможа, който на обратния път от Ерусалим четял в колесницата си книгата на пророк Исаия. Филип му проповядвал евангелието, след което онзи мъж съсем спонтанно казал: *„Ето вода, какво ми пречи да се покръстя?”* Божият човек знаеше необходимостта от вяра, и отговори на пазителя на съкровищата: *„Ако вярваш с цялото си сърце, можеш. А той отговори: Вярвам, че Исус Христос е Божият Син. Тогава заповяда да се спре колесницата; и двамата – Филип и евнухът влязоха във водата; и той го покръсти”* (Деян. 8:36-38). По времето на Йоан Кръстител, по времето на нашия Господ, както и по времето на апостолите, винаги се е кръщавало чрез потапяне под водата. Този, който е кръщавал и този, който се е покръствал, и двамата са влизали във водата. Така е станало и при кръщението на Исус Христос. *„И като се покръсти, Исус веднага излезе от водата”* (Мат. 3:16). Човек, който при кръщението си не е влязъл във водата и не е бил потопен в нея, не е бил покръстен чрез потапяне и не е покръстен нито с кръщението на Христос, нито с кръщението на апостолите – с една дума такъв човек не е покръстен по библейски начин.

Учениците много добре са разбрали какво е имал предвид техния Господ, когато е казал: *„Който повярва и се покръсти, ще бъде спасен”* (Марк 16:16). В Светото Писание, а също и в записките от първите векове няма нито едно известие за кръщение на бебета. Писанието не говори също и за кръстници, нито за това, че чрез кръщението бебето бива освободено от наследствения грях и без свое знание е направено Божие дете. Никъде в Библията не се споменава за „наследствен грях”, нито пък за новородение чрез кръщение. Всеки, който е

приел че Божието Слово е истина, трябва да бъде убеден, че Светото Писание е единствения пътеводител по въпросите на вярата.

Както научаваме от първата проповед на Петър, а и от всички останали примери, кръщението трябва да бъде предхождано от покаяние, т.е. от съжалеяване за греховете (Римл. 2:4), което води до обръщането към Христос. Едно бебе няма никаква представа за какво става въпрос, няма познание за грях, нито пък може да съжалеява за нещо.

С една дума, поръсването, или поливането на бебетата не е библейско кръщение. Твърдението, че „кръщението в Новия Завет е заместило обрязването, което е било знака на Стария Завет”, не отговаря на истината, защото в Библията никъде не се споменава за такова нещо.

Има разни теолози, които търсят „задни вратички”, за да могат да извинят кръщението на бебетата. Те се опират на Деяния 16:32, когато началника на затвора във Филипи е бил покръстен с целия си дом. Те изказват предположение, че там е имало и малки деца, но в текста няма такава информация. Преди да бъде проведено кръщението, пише: „*говориха Господното учение на него и на всички, които бяха в дома му*”. Очевидно е, че в тази къща хората са чули Словото чрез проповядването, повярвали са в Бога и са се покръстили.

Други пък цитират Господа, който е казал: „*Оставете децата да дойдат при Мен*” (Марк 10:14). Но когато четем по-нататък, разбираме че Исус не ги е поръсил с вода, а ги е благословил.

А има и такива, които не смятат, че кръщението е нещо съществено. Те изхождат от изказването на Павел: „*Защото Христос не ме е пратил да кръщавам, но да проповядвам благовестието*” (1 Кор. 1:17). Обаче този стих не анулира заповедта да се проповядва евангелието и да се кръщава. Тук Павел само обяснява, че той е бил изпратен предимно да проповядва и да поучава, а кръщението го е поверявал на братята.

Историците, които се занимават с история на Църквата отбелязват, че първите християни, а също и в първите векове след Христос, вярващите са били кръщавани единствено в името на Исус Христос, а не така, както по-късно е било въведеното от римската църква кръщение в „троичната” формула „в името на Отца и Сина и Святия Дух” (д-р Дж. Дж. Херцог. Описание на историята на църквата, том 1, стр. 29; К. Д. Шмит. Основи на църковната история, стр. 73 и др.).

Апостолите, както и по-късно в следапостолския период, всички много добре са разбирали и са изпълнявали мисийната заповед в Матей 28:19: „*И така, идете и създавайте ученици измежду всички народи и ги кръщавайте в **името** на Отца и Сина и Святия Дух*”. Всеки, който чете внимателно ще забележи, че тук не става въпрос за някаква формулировка, а за **ИМЕТО**: „кръщавайте в **името**...” И затова, изпълнявайки тази заповед, те са кръщавали в името на Господ Исус Христос.

Бог се е изявил като Отец, Син и Свети Дух. Това е станало в новозаветното име Йешуа - Исус, името, в което трябва да бъдат покръстени децата на Новия Завет. Бог е нашият Отец и затова ние се молим „Отче наш, Който Си в небесата, да се свети името Ти”. Става въпрос именно за името, в което трябва да бъдем кръстени.

Свидетелството от времената на апостолите е пределно ясно. След изливането на Святия Дух пръв е проповядвал Петър, и той е казал следното на онези, чиито сърца са били докоснати: „*Покайте се и всеки от вас нека се кръсти в **името** на Исус Христос за прощение на греховете ви; и ще приемете този дар, Святия Дух*” (Деян. 2:38). Веднага след възникването на новозаветната църква, на повярвалите им е било обяснено какво е необходимо да направят: първо да се покаят, и второ как да се покръстят. Петър е знаел чрез

откровение кое е **името**, и го е казал открито на хората. Така практиката на кръщението при апостолите е била твърдо установена от самото начало .

Филип е проповядвал евангелието в Самария и е кръщавал онези, които са повярвали: „*а само бяха кръстени в името на Исус Христос*” (Деян. 8:16).

И понеже истината се потвърждава от двама, или трима свидетели, нека да видим как е кръщавал апостол Павел: „*И като чува това, кръстиха се в името на Господ Исус*” (Деян. 19:5).

В Ерусалим, Самария, или Ефес, Петър, Филип, или Павел – всички са кръщавали **в името на Господ Исус Христос**. Святия Дух винаги съобщава едно и също на всички.

За по-голяма яснота ще дадем следния пример: когато учителят даде на учениците си задача и попита: „колко е три по три?” Отговора не може да бъде: „три по три е равно на три по три”. Отговора трябва да съдържа резултата от три по три. Не ни е ясно защо почти цялото духовенство изговаря като скоропоговорка задачата от Матей 28:19, без да знае отговора. Петър, Павел, останалите апостоли и Божиите мъже в първите векове на християнството са знаели отговора — това е **името**.

Учениците строго са се придържали към мисийната заповед, кръщавайки в името на Господ Исус Христос. Всеки, който не кръщава по този начин, в същност не кръщава **в "името на Отца и Сина и Святия Дух"**. Предположението, което почти всички теолози защитават, че "Отец, Син и Свят Дух" са имена, е неправилно. Това са само обясненията за начините, по които Бог се е изявил в Новия Завет. Името на Бог не е „Отец”, Той в действителност е Отец; името Му не е „Син” – Той наистина е Син. Той е Дух, но е изявил Себе Си чрез заветно името, което Сам е избрал.

Колко често тайната на името е скрита, и тя трябва да бъде разкрита. Кръщението в никакъв случай не е нещо несъществено, защото това е лично изискване от Господа, тъй като и самият Той е бил покръстен от Йоан Кръстител, след което е получил потвърждение от Бога. Но кръщението трябва да бъде направено по правилния начин. Библията не ни дава нито един пример, в който някой да е бил кръщаван в „троичната” формула.

Остава неизяснен и въпроса защо протестантските църкви във всичките си разновидности, а също и свободните църкви, са възприели католическия начин на кръщение? И това, което вярващите в Библията християни трябва да разберат е, че всеки, който е бил кръстен с формулата „в името на Отца и Сина и Святия Дух” е всъщност вкръстен в римскокатолическата църква. Мнението на йезуит кардиналът Августин Беа ни пояснява значението на това действие. **„Според Беа, папата е „Отец на всички вярващи”, включително и на тези евангелски християни, които са покръстени с общоприетото кръщение. Необходимо е само едно изпълнено с любов завръщане към майчинската църква”** (О. Маркман. Грешките на католическата църква, стр. 22). Не е необходимо да обясняваме какво се има предвид с „общоприетото кръщение”. Римскокатолическата църква отхвърля кръщението в името на Господ Исус Христос, обявявайки го за еретично.

В „духовното си невежество” протестантската църква, както и различните свободни църкви, посредством „Световния съвет на църквите“ и екуменизма отново се връщат в лоното на „майката църква”. Едни поръсват, други поливат, а някои дори потапят до три пъти, като използват познатата формула. А обръщането на Павел е записано така: „*И веднага сякаш люспи паднаха от очите му и той прогледна; и стана и се покръсти*” (Деян. 9:18). А в писмото си до римляните той обяснява за какво става въпрос. „*Или не знаете, че всички ние, които се кръстихме в Исус Христос, кръстихме се в смърта Му? Затова чрез кръщението ние се погребяхме с Него да участваме в смърт, така че както Христос бе*

възкресен от мъртвите чрез славата на Отца, така и ние да ходим в нов живот” (Римл. 6:3-4).

Който разучава внимателно този въпрос, ще установи, че тук не става въпрос само за едно формално действие, а за това, че най-напред човек трябва да е преживял обръщение чрез съкрушаване и покаяние, да е получил прощение на греховете си чрез вяра в Исус Христос; и след това като съразпънат с Христос и умрял заедно с Него, той се подлага на символично погребение, за да ходи вече с Него в нов живот. Обновяването и новородението не се случват посредством кръщението, но както е писано: „Той ни спаси не чрез праведни дела, които сме извършили, а по Своята милост, чрез окъпването на новородението и обновяването на Святия Дух” (Тит 3:5). Правилното кръщение може да бъде извършено с обновен и новороден човек.

В посланието до Колосяните апостолът пише: „погребани с Него в кръщението, в което бяхте и възкресени с Него чрез вяра в действието на Бога, Който Го възкреси от мъртвите” (Кол. 2:12). В следващата глава апостолът пише: „И така, ако сте били възкресени заедно с Христос, търсете това, което е горе. ...защото умряхте и животът ви е скрит с Христос в Бога” (Кол. 3:1,3).

Апостол Петър казва, че кръщението е съюз на добра съвест с Бога, а водата, в която бива потапян човека, когото кръщават, я сравнява с Ноевия ковчег: „чийто образ, кръщението, и сега ви спасява - не измиването на плътската нечистота, а молбата към Бога за чиста съвест - чрез възкресението на Исус Христос” (1 Петр. 3:21).

Когато Петър е проповядвал в дома на Корнилий, той е казал следното за Христос: „За Него свидетелстват всички пророци, че всеки, който повярва в Него, ще получи чрез **Неговото име** прощение на греховете си” (Деян. 10:43). След това е бил зададен въпроса: „Може ли някой да забрани водата, за да не се кръстят тези, които приеха Святия Дух, както и ние. И заповяда да бъдат кръстени **в името на Исус Христос**” (Деян. 10:47-48). Човек получава прощение на греховете чрез вяра в спасителното дело на кръста. И като доказателство за това, бива покръстен в името на Господа. „Защото всички сте Божи синове чрез вяра в Исус Христос. Понеже всички вие, които сте **се кръстили в Христос**, с Христос сте се облекли” (Гал. 3:26-27).

Апостол Павел пише на църквата в Ефес: „Един Господ, една вяра, едно кръщение” (Ефес. 4:5). Днес съществуват много различни вероучения, както и различни начини на кръщение и различно познание за Господа. Но в никакъв случай не трябва да подминаваме библийското свидетелство за кръщението. Наставлението дадено в началото е валидно до тогава като единствен образец, докато църквата на живия Бог се намира на земята. Практиката за кръщението в „троицата”, въведена от държавната църква и използвана при насилственото похристиянчване, фактически не е библийска. Съществува само един оригинал. Всичко останало е фалшификат, дори и когато се използва цитата от Матей 28:19. Апостолите много добре са разбирали мисийната заповед и са я изпълнявали.

Чрез формулата „в името на Отца и Сина и Святия Дух” е извършено голямо зло в християнския Запад, като например: проклетие над хора и животни; тя се използва и в спиритизма; и клетвата, която се дава при встъпването в ложата на масоните също е чрез тази формула на „светата троица”. Всеки духовен пастир е запознат с проблемите, които настъпват чрез окултизма. Много често пострадалите отговарят: „Нали всичко става в името на Бога!”, но те не са наясно, че това е фокус мокус, облечен в най-религиозно облекло. Така хората биват хванати в клопката на сатана без да го осъзнаят. Тази набожна неграмотност е възмутителна. Тя произхожда от неправилното разбиране на Бога: представата за троицата и произлязлото от това неразбиране на заповедта за кръщението.

От превода на Библията на реформатора Мартин Лутер, в по-старите ѝ издания, ние можем да разберем колко дълбоко е била вкоренена тази наследена практика на кръщението. Вместо да повтори оригиналния текст, той е писал свободно според традицията: „кръщавайки ги от името на Отца и Сина и Святия Дух”. В днешните преводи е написано правилно: „*кръщавайте ги в името*”. Това е голяма разлика. Може да се правят преговори от името на някоя фирма, или от името на дадено правителство, но при кръщението става въпрос за съзнателно кръщение на спасените в името на Спасителя. Става въпрос за завет с Бога, който е направен единствено в новозаветното име **Исус** (Йешуа). Така, както невестата приема името на своя младоженец, така и всички, които принадлежат към Христовата Невеста приемат името на своя Младоженец, и така те потвърждават от своя страна завета си с Него.

Петър е казал: „*И чрез никой друг няма спасение; защото няма под небето друго име, дадено на човеците чрез което можем да се спасим*” (Деян. 4:12). От първата му проповед на Петдесетница, в която той цитира старозаветното обещание на пророк Йоил: „*и всеки, който призове името Господне, ще се спаси*” (Йоил 2:32, Деян. 2:21), ние можем да разберем колко важно е името на Господа. Пророк Йоил е имал предвид името Яхве. Всеки, който призове Яхве, ще бъде спасен. И Петър е имал предвид същия Господ Яхве, Който се е изявил като Яхшуа–Спасител. Кръщението в това единствено валидно за спасение име в Новия Завет е от съществено значение, и е абсолютно задължително за истинските вярващи.

Трябва да обърнем внимание и на това, че не е написано „в имената”, което би било граматически правилно, при положение, че „Отец”, „Син” и „Дух” са собствени имена. Благодарим на Бога, че много ясно е написано в единствено число: „*и ги кръщавайте в името на Отца и Сина и Святия Дух*”. И според свидетелството на апостолите, това име е **ГОСПОД ИСУС ХРИСТОС**. За съжаление и по този въпрос библейското познание е изгубено, а почти цялото духовенство защитава небиблейското предание. Една от причините е в това, че името „Йешуа”, което ясно дава да се разбере за Кого става въпрос, Кой е Той, т.е. Яхве–Спасител, е било променено на „Исус”. А това е дало възможност по-късно то да бъде заместено от безименната традиция с трите „височайши” титли.

Когато днес хората задават въпроса, както в онзи първи ден на Петдесетница, какво трябва да направят, за да се спасят, нужно е да им се даде същият отговор: „*Покайте се и нека всеки един се покръсти в името на Исус Христос за прощение на греховете ви; и ще приемете този дар, Святия Дух...*” (Деян. 2:38). Никой няма право да променя евангелието на Исус Христос! Прословути теолози са обявили кръщението в името на Господ Исус Христос за еретично. Тук е необходимо да бъде зададен въпроса: кое е заблудата, кое е правилното и кое е неправилното? Всеки, който чете това трябва сам за себе си да реши, дали да вярва на Господа и на Неговите апостоли и да ги следва, или да се довери на духовенството, което нито е било установено от Бога, нито е било упълномощено от Него, и именно затова изобщо не се съобразява с Него. „*Така казва Господ: Застанете на пътищата и вижте, и попитайте за древните пътеки, къде е добрият път, и ходете по него; и ще намерите покой за душите си*” (Ерем. 6:16).

19 ГЛАВА

ГОСПОДНА ВЕЧЕРЯ

Необходимо е най-напред да проследим значението на празника Великден в Стария Завет. Господната вечеря е била установена по времето на празника Пасха. Господ Исус е казал: „*Идете в града при еди-кого си и му кажете: Учителят казва: Времето Ми е близо, у теб*”

ще празнувам Пасхата с учениците Си” (Мат. 26:18). Тогава по време на онази маса, Юда е топил залъка с ръката си в същата чиния заедно с Господа. Затова Исус е казал: *„Който натопи ръката си заедно с Мен в блюдото, той ще Ме предаде”* (стих 23).

Евангелиста Марк е описал по-подробно този епизод: *„И когато ядяха, Исус взе хляб, и като благослови, разчупи, даде им и каза: Вземете, яжте; това е Моето тяло. Взе и чашата, благослови и им даде; и те всички пиха от нея. И им каза: Това е Моята кръв на Новия Завет, която се пролива за мнозина”* (Марк 14:22-24). Едва ли съществува друг стих в цялата Библия, който да е разбран и изтълкуван по-неправилно, от този за Господната вечеря. Точно на това място в Библията са описани събития, които са предшествовали сключването на Новия Завет. Кръвта на Новия Завет не е била пролята по времето на празника Пасха, или на Господната вечеря, а на кръста на Голготата. По време на Вечерята кръвта все още се е намирала в Спасителя, а не в онази чаша. За да можем да разберем връзката с Господната вечеря и сключването на Новия завет, ние трябва да тълкуваме това място от гледна точка на старозаветното сключване на завета.

Господ Бог е дал на Мойсей всичките наредби, а Мойсей ги е записал и предал на народа. *„После взе книгата на завета и я прочете. След като чу това, народът отвърна: Всичко, което е казал Господ ще вършим и ще бъдем послушни. Тогава Мойсей взе кръвта, поръси с нея народа и каза: Ето кръвта на завета, който Господ сключи с вас според всички тези условия”* (Изх. 24:7-8).

Народа на Стария Завет е бил спасен, освободен и изведен от робството в момента, в който във всеки дом според Божиата наредба е било заклано агне, месото е било изядено, а кръвта е била сложена на горния праг и на двата стълба на вратите на къщата, в която са яли агнето. Така те са били опазени. Това е бил знакът, който ангела на смърта е бил длъжен да респектира. Той не е имал правото да убива първородния в къща, която е била под охраната на кръвта.

При установяването на празника Пасха, е било казано следното: *„И кръвта на къщите, където сте, ще ви служи за белег, така че като видя кръвта, ще ви отмина, и когато поразя Египетската земя, няма да ви постигне унищожителна напасть”* (Изх. 12:13).

Всички израелски първородни са били опазени. Кръвта на агнето е осигурила защита пред унищожението. Завета, който Бог е сключил със Своя народ е влязъл в сила. Стих 14 се отнася за Пасхата: *„Онзи ден ще ви бъде за спомен и ще го пазите като празник на Господа”*. Спомен за спасението, за извеждането и за опазването, което Бог е подарил на Своя народ в Египет.

Тук можем да видим две неща: първо, че тази пролята кръв е направила валиден завета за израелския народ и е запазила живота на изкупените; и второ, че е бил установен празник, който е трябвало да се празнува като спомен за спасението и извеждането. Тези две неща ги виждаме потвърдени и при Господната вечеря в Новия завет.

Първо, изкупените са се съгласили да следват и да правят всичко, което е било изисквано според Божието Слово. А след това Мойсей ги е поръсил с кръвта, което е било видимия знак, че това спасено общество е под охраната на кръвта. И в памет на това Израел е трябвало да празнува Пасхата.

Нашият Господ казва: *„Твърде много съм желал да ям тази Пастха с вас, преди да пострадам... И взе хляб и като благодари, каза: Това е Моето тяло, което се дава за вас; това правете за Мое възпоминание”* (Лука 22:15,19). При Господната вечеря новозаветните вярващи си припомнят извършеното изкупление чрез кръвта на Новия завет, която е била пролята за хората на Новия завет. Господ символично е показал за какво става въпрос.

Хляба, който е разчупил, е бил приготвен за Пасхата, и затова е бил безквасен. Виното, което им е дал да пият е било от плода на лоза. Според евангелието на Матей, Господ е казал: „Но казвам ви, че от сега нататък няма вече да пия от този плод на лозата до онзи ден, когато ще го пия с вас нов в царството на Своя Отец” (Мат. 26:29).

Както учениците са видяли разчупването на хляба, така и всички са видяли как са измъчвали Исус, и как са Го разпънали на кръста. Както виното е било в чашата, така и кръвта на Божия Агнец е текла за прощението на греховете ни.

Не е страдал разчупения хляб, а е страдал нашия Господ, Който е взел всичко върху Своето тяло, страдайки за цялото човечество. А виното не е било нито пръвърнато, нито пролято, ни са го изпили присъстващите на Господната вечеря. Пролята е била святата кръв на нашия Спасител, с която Той е влязъл като Първосвещеник в светилището и „придобил за нас вечно изкупление” (Евр. 9:12). По-нататък се казва: „то, колко повече кръвта на Христос, Който чрез вечния Дух принесе Себе Си без недостатък на Бога, ще очисти съвестта ви от мъртвите дела, за да служите на живия Бог” (стих 14).

Никъде не е написано, че хляба и виното са били променени. Заради това, че Господ, държейки в ръката Си хляба, е казал: „Това е Моето тяло”, не е необходима церемония със звънчета, обявявайки за някакво превръщане. Също не се нуждае от превръщане и казаното от Него: „Това е Моята кръв”. И тъй като Той не е дал буквално плът и кръв от земното си тяло на Своите ученици, ясно е, че тук става въпрос за символично представяне.

Освен това никъде в Светото Писание не е казано, че при всяка Господна вечеря Господ е жертван за живите и дори за мъртвите, и че в евхаристията се втялява сам „Господбог”, Когото след това хората изяждат (каква ужасяваща мисъл!). Това е в противоречие на Христовото учение, което казва: „Но Той като принесе **една** жертва за греховете... Защото с **един** принос Той е усъвършенствал завинаги онези, които се освещават... „Ето завета, която ще склуча с тях след онези дни... И греховете им и беззаконията им няма да помня вече“. А където има прощение за тези неща, там **вече няма** принос за грях” (Евр. 10:12-18).

Този, който продължи да чете тази глава, ще намери в нея спасителната мисъл, че чрез кръвта на Исус Христос е бил отворен новия и жив път за небесното светилище. Това, което е станало на Голгота, се е случило веднъж завинаги, като важи за всички получили чрез вяра в Исус Христос прощение на греховете си и вечен живот. Библията казва: „И така, както е определено на човеците веднъж да умрат, а след това настава съд, така и Христос, като беше принесен веднъж, за да понесе греховете на мнозина, ще се яви втори път, без да има работа с грях, за спасението на онези, които Го очакват” (Евр. 9:27-28). Христос не може да се жертва ежедневно и хиляди пъти – това е невъзможно и е абсолютно небиблейско.

Католическите термини „Wandlung“ и "Meßopfer“ са предназначени да изразят, че хляба и виното се превръщат в тялото и кръвта на Исус Христос, Който отново и отново е принасян в жертва, а след това се приемат, т.е. изяждат се и се изпиват. [В католическия катехизъм „Живот на вяра”, стр. 102 се дава пояснение на понятието „олтарна святост“: „На Исус Христос казваме „олтарна святост“. Святост, защото Неговото тяло и кръвта Му са най-висшата проява на Божията любов към нас, а олтарна, защото се извършва на олтара при най-святата жертва” - бел. на преводача] Ако това наистина можеше да се случи, щеше да бъде нещо ужасяващо. И то не само за вегетарианците. Но такова нещо не се случва, нито е обещано, нито пък е съществувало някакво подобно поверие в първите векове на християнството. Странното е, че в „ковчегата” се намира само евхаристията (вафлата), която свещеника полага върху езика на участниците. Обаче виното го изпива той сам за всички. [В

сегашната практика евхаристията се потапя във виното и се слага на дланта на хората, и само в отделни случаи върху езика - бел. на преводача]. Олтарните звънчета, кадилницата, викането „санктус, санктус, санктус“, т.е. "свят, свят, свят", приклякването пред святиците и изпълнението на разни ритуали – всичко това е напълно чуждо за истинската църква на Исус Христос.

Първата църква е приемала Господната вечеря по съвсем простичък начин. Наричали са го „разчупване на хляба“, и се е правило по домовете. *„И те постоянстваха в поучението на апостолите, в общението, в преломяването на хляба и в молитвите”* (Деян. 2:42). Много съществено е обяснението на апостол Павел в 1 Коринтяни 10 и 11 гл.: *„Говоря като на разумни човеци; сами вие съдете за това, което казвам. Чашата, която бе благословена и която ние благославяме, не е ли това, да имаме **общение** в Христовата кръв? Хлябът, който разчупваме не е ли да имаме **общение** с Христовото тяло? Защото ние, ако и да сме мнозина, сме един хляб, едно тяло, понеже всички в единия хляб участваме”* (1 Кор. 10:15-17). Колко ясно свидетелство!

И до днес библейската църква приема Господната вечеря така, както е била установена и провеждана в първата църква. Хляба се опича от пшенично брашно, без мая, а големината му зависи от броя на хората. Пастора на местната църква вдига хляба, благодари на Бога за него и го благославя в Господното име. След това хлябът се начупва на парчета, старшите в църквата го раздават на хората, и всеки взима парче, защото цялата църква се състои от много части и образува Христовото тяло. Хляба символизира единството на тялото — така наречената църква. Разчупването на малки парчета е израз на това, което е написано в стих 17. По време на Господната вечеря, истинските вярващи, които принадлежат към Христовото тяло, с дълбок респект имат особено взаимно общение и общение с Господа, Който е умрял за нас като Божи Агнец. След като се раздаде хляба, вдига се чашата и се благославя. След като се благодари, после и тя се подава на всички. Както е казал апостола, това е чашата на благословието и на общението на вярващите, които са изкупени с Кръвта, които са били разпънати заедно с Христос, и които са били възкресени заедно с Него.

В 1 Кор. 11:23-24 Павел подчертава, че ни предава това, което е получил лично от Господа, че *„...Господ Исус, през ноща, когато беше предаден, взе хляб и като благодари, разчупи и каза: Това е Моето тяло, което е разчупено за вас; това правете за Мое възпоменание”*. Тук е важно да се отбележи, че не е написано само *„Това е Моето тяло”*, а *„това е Моето тяло за вас”*. Защото Той е възкръснал в истинското Си тяло, с което се възнесе на небесата. За да ни се изясни по-добре всичко, ние трябва да потърсим повече места в Библията на тази тема. Защото става въпрос за божествен живот, който се е намирал в Божествената кръв, тук на земята. *„В Него беше животът и животът беше светлина на човеците”* (Йоан 1:4). *„И свидетелството е това, че Бог ни е дал вечен живот и че този живот е в Неговия Син. Който има Сина, има този живот; който няма Божия Син, няма този живот”* (1 Йоан. 5:11-12).

„Защото животът на тялото е в кръвта, която Аз ви дадох, за да правите умилостивение на жертвеника за душите си; защото кръвта е, която по силата на живота, който е в нея, прави умилостивение. Затова казах на израелтяните: Нито един човек от вас да не яде кръв” (Лев. 17:11-12). Не кръвта като химичен елемент, а съдържащия се в нея Божи живот е влязъл сега във всички спасени, които са били помирили с Бога чрез Кръвта. В преносен смисъл това трябва да се види така: този, който има дял в пролятата Кръв, приема живота, който е в нея; и тъй като в Христос се е намирал Божествения живот, става въпрос за вечен живот. Това е главната и основна мисъл, за която става въпрос в Светото Писание, в проповядването и при Господната вечеря.

В Левит 17:12, а по-късно и в Деяния 15:29 изрично се забранява да се яде кръв. Ако виното в чашата наистина се променя в кръв, в такъв случай вярващите биха постъпвали против Божията наредба. Тук също е необходимо духовно разбиране.

При Господната вечеря не става въпрос за промяна на материята, която е само видимия символ, изобразяващ Божественият замисъл и цел, но тук ясно е показано, че чрез вяра в съвършеното примирение и спасение ние приемаме в себе си живота на Христос.

Спасителят е казал: „Аз Съм живият хляб, който е слязъл от небето. Ако яде някой от този хляб, ще живее до века. И хлябът, който Аз ще дам, е Моята плът, която Аз ще дам за живота на света... Както живият Отец Ме е пратил и Аз живея чрез Отца, така и онзи, който се храни с Мен, ще живее чрез Мен” (Йоан 6:51,57).

А що се отнася до преобразуването, би било добре всеки да прочете свидетелството за първото чудо, което Исус е извършил в Кана Галилейска. Той е превърнал водата във вино, което е било с такова качество, че настойникът на угощението е бил учуден (Йоан 2 гл.). Виното, което е било от водата, било е по-добро от онова, което са поднасяли преди. А хората, които са го пили, не са пили вода, мислейки си, че пият вино, напротив, те са пили истинско вино. Все още никой никога не е забелязъл евхаристията да се е променила в месо, когато са я яли; същото важи и за виното. В крайна сметка това не е ли някакъв тайнствен култ?

От една страна хлябът символизира Христовото тяло, което е било пожертвано, но от друга страна Църквата представлява Неговото тяло, както се разбира съвсем ясно от 1 Кор. 10:15-17. При раздаването на хляба акцента е върху думите: „...**това правете за Мое възпоманание**”. По същия начин и чашата след Вечерята, и каза: *„Тази чаша е Новият завет в Моята кръв; **това правете** всеки път, когато пиете, за **Мое възпоманание**”* (1 Кор. 11:25). Който яде хляб, усеща вкуса на хляба; а който пие вино, усеща вкуса на виното. Такава е истината. Господ е възкръснал от мъртвите и в Своето Си тяло е встъпил на небето. Никой на земята не е в състояние да превърне една вафла в Неговото тяло. Защото въпроса не е в това, а е в Божествения живот, който ние трябва да приемем за себе си. *„А на онези, които Го приеха, даде право да станат Божи чедра, т.е. на тези, които вярват в Неговото име”* (Йоан 1:12). Казано е пределно ясно и разбираемо.

Чашата символизира Новия Завет, който е влязъл в сила чрез Кръвта на жертвеното Агне. Не е необходимо хляба, или виното да се променят и превърнат в Христос, а е необходимо стария човек да се промени в нов, посредством спасителната сила, чрез Словото, Кръвта и Духа на Господа. Само този, който е преживял Бога по такъв библейски начин, може правилно да участва в Господната вечеря. Господната вечеря ни е дадена за възпоманание, и целта е тя да ни напомня за спасителното дело до края на времето на благодатта. *„Защото всеки път, когато ядете този хляб и пиете тази чаша, възвестявате смъртта на Господа, докато дойде Той”* (1 Кор. 11:26). Забележете: не е написано „когато ядете тази плът”, а „когато ядете този хляб и пиете тази чаша”. От чашата може да се пие единствено това, което е в нея. Практиката на римскокатолическата църква е извън волята и Словото на Бога. Изобщо не са необходими никакви предположения от рода на „това означава”, или „това е”. Философстването тук е неуместно. И тази тема трябва да я виждаме, да я разискваме и да я разбираме единствено от Божията гледна точка.

20 ГЛАВА

ПАДЕНИЕТО В ГРЯХ

Много неща в Светото Писание са записани като образи, или подобия, при което същността им в много случаи остава невидима. Бог е направил така, че по-дълбоките тайни на Неговото Слово и на решенията Му относно спасението да бъдат осветлени единствено чрез Духа. Едва, когато разберем в какво се състои първия грях, тогава ще ни се изясни както смисъла, така и значението на освобождението от това падение, чрез извършеното изкупление. Самият израз „падение в грях” ни помага да се досетим какво се е случило.

Човекът е бил предопределен от Бога да владее цялата земя. Но чрез падението той е загубил тази висока позиция. След като първите хора са паднали в грях, те са попаднали под властта на сатана, и това обяснява защо от този момент нататък княза на този свят има власт над хората, както и над цялата земя. Чрез змията противника на хората се е вградил в човечеството. Никой не знае колко време Адам и Ева са живяли в чисто и щастливо общение с Бога. Те не са познавали нито болка, нито мъка, нито сълзи; не е съществувала никаква болест, нито смърт. Те са се радвали на сигурността на рая, и са живели в блажена хармония с Господ Бог. Той ги е посещавал във вечерната прохлада; Небето е било на земята. И това ще стане отново, когато всичко завърши. *„Ето, скинията на Бога е с човеците; Той ще обитава с тях; те ще бъдат Негов народ; и сам Бог ще бъде с тях – техен Бог”* (Откр. 21:36).

Княза на ангелите Луцифер, който в небето се е възгордял и е бил свален от там, е продължил унищожителното си дело на земята като отявлен противник на Бога. Целта му е била да изтръгне сътворените от Бога хора от общението им с Него, и да ги хвърли в поквара и смърт. Според Езек. 28:12-17, Луцифер се е намирал в Едемската градина още преди падението. В споменатия текст Бог чрез пророка се обръща директно към сатана, посредством образа на тирския цар. В Светото Писание се казва, че сатана може да обладава както хората, така и животните. Господ Исус е изгонвал демони от много хора, които са били обладани от тях (Мат. 4:24). В Марк 5:9 се казва, че лично злият дух е говорил от човека: *„А Исус го попита: Как ти е името? А той му каза: Легион ми е името; защото сме много”*. Този човек не е бил обладан само от сатана, но и от голямо количество зли духове.

В Едемската градина е имало много дървета, а сред тях са били **дървото на живота** и **дървото на познанието**. Би трябвало да ни е ясно, че при първия грях е ставало въпрос за нещо много повече от ядене на естествен плод от дървото. Освен това в Битие 3 никъде не се споменава за ядене на ябълка, а само за това, че е бил изяден плод от дървото на познанието. В Битие 3:7 четем: *„Тогава се отвориха очите и на двамата и те познаха, че бяха голи; и съшиха смокинове листа и си направиха препаска”*. Случило се е нещо страшно, след което те са прикрили срама на голотата си. Те не са прикрили очите си, или устата си, но с препаските, които сами си направили, са скрили долната част на телата си.

В известието за случилото се в Едемската градина се говори за „пожелание на очите” и за „прелъстяване” (подмамване). Всеки мъж и всяка жена са наясно какво означава изкушение чрез чувствено и телесно желание. Забележете израза **„змията ме подмами”**. Съпругата на Петефрий, фараоновия придворен видяла, че Йосиф е красив и строен и *„след време жената на господаря му хвърли очи на Йосиф и му каза: Легни с мен”* (Бит. 39:7). А покъсно, в стих 14, за да му навреди, е казала: *„той влезе при мен, за да ме прелъсти”* [според директен превод от немската Библия - бел. на преводача]. Ако девойка, или младеж са били подведени (прелъстени), със сигурност в случая не е ставало въпрос за ядене на сладолед, или пиене на млечен коктейл.

В Изход 22:15 думата „прелъстен” е обяснена по-подробно. *„Ако някой прелъсти негодна девойка и легне с нея...”* Павел е знаел какво се е случило в Едемската градина, затова е написал на църквата в Коринт: *„Но боя се да не би, както змията с проницството си прелъсти Ева, така да се разврати умът ви и отпадне от простотата на любовта ви*

към Христа” (2 Кор. 11:3). И във връзка с първия грях апостола е написал: „И Адам не беше подведен [в други преводи „не беше прелъстен” - бел. от преводача], но жената беше подведена и падна в престъпление” (1 Тим. 2:14).

Веднага след падението в грях, Бог е казал на Ева: „Ще ти увеличи болките по време на бременността; с болки ще раждаш деца” (Бит. 3:16). Това много ясно обяснява какво се е случило. Наказанието не е било Ева да яде с болки, което би било логично, ако беше грешила с устата си. И до ден днешен не се е родило дете от това, че майка му е яла някакви плодове. Господ Бог много точно е знаел какво се е случило, и според това е определил и наказанието. Затова всички жени на света раждат с болки, като спомен за първия грях, според казаното от Господа.

Който се замисля за израза „змията ме подмами и ядох” (Бит. 3:13), нека да прочете Притчи 30:20: „Такъв е пътят на жена прелюбодейка – яде, бърше си устата и казва: Не съм извършила беззаконие”.

Господ е осъдил змията, като е казал: „Понеже си сторила това, прокрета да си между всеки вид добитък и между всички полски зверове; по корема си ще се влачиш и пръст ще ядеш през всички дни на живота си” (Бит. 3:14). До този момент змията е ходила изправена, защото в противен случай присъдата „по корема си ще се влачиш” нямаше да е актуална.

Много важен е следващия стих: „Ще поставя вражда между теб и жената и между твоето потомство (семе) и нейното потомство; то ще ти нарани петата, а ти ще му нараниш главата” (Бит. 3:15). Според казаното от Господ Бог, става въпрос за две семена, т.е. потомства: семето на змията и семето на жената. Понятието „семе” в цялото Писание означава потомство.

Дявола не е способен нито да сътвори, нито да оплоди. Той е безполово, паднало създание. Именно за това той е използвал животно, което най-много е приличало на хората и е можело да говори. Както можем да прочетем в Битие 3 глава, змията е разговаряла с Ева, задавайки въпроси и давайки отговори. Описана е цялата аргументация. Едва след проклятието змията е започнала да пълзи и е загубила своя първоначален вид.

Разговора в Едемската градина е започнал с познатия ни въпрос: „Наистина ли каза Бог?” Дявола и до днес използва същия метод: всява съмнение в мислите на хората относно Божието Слово. След това той е успял да оплете Ева с аргументи от Словото, които са били майсторски преправени. И накрая е била изказана голямата лъжа: „Няма да умрете! ..но ще ви се отворят очите и ще станете като Бога...” Това е звучало добре, и Ева се е подвела. Обаче каква е била ползата за тях от „ще ви се отворят очите” и „да познавате доброто и злото“, след като са били отделени от Бога и са били предадени на смърт? И това е бил момента, в който хората са започнали сами да решават кое е правилно и кое е неправилно, кое е добро и кое зло, кое е лъжа и кое е истина. Затова при Последния съд всеки ще бъде съден според делата си.

В гръцкия превод на Библията в Битие 3:1 за змията е написано: „ho Ophis“, което значи „този змей”. Змейт е описан в мъжки род — в английския превод: „and he said unto the woman“; във френския: „il did á la femme“; в руския: „и сказал змей жене” — и се превежда: „и змей каза на жената”. И в другите езици змеята е употребена тук в мъжки род [змията е в женски род в немския и българския ез. - бел. на преводача].

Съвестните преводачи запазват мъжкия род. Според староеврейското предание, грехопадането се е разбирало единствено като полово сношение. Един коментатор е написал по този повод: „...ангелът, ездача на змейт, е влязъл при Ева, и тя зачнала и родила Каин” (Ф. Браун. Погледи към Словото, стр. 67).

Както е известно, човешкия характер, манталитета и особеностите са наследствени качества, които се съдържат в хромозомите. Процеса на наследствеността протича при оплождането и съединяването на двете клетки. По този начин грешния, опониращ на Бога характер на змията, т.е. на сатана, е проникнал в човечеството. Сатаната е имал власт над смъртта и успял чрез непослушанието и престъпването на заповедта да хвърли човечеството в смърт. Затова се е наложило Спасителя да дойде в тяло, „...за да унищожи чрез смъртта този, който има властта, т.е. дявола, и да избави всички онези, които поради страха от смъртта през целия си живот са били подчинени на робство” (Евр. 2:14-15). Чрез победата над смъртта, победоносно възкръсналия Господ е спечелил и ключовете от смъртта и от ада (Откр. 1:18).

Бог е казал: „Плодете се и се размножавайте” (Бит. 1:28). Той е установил семейството и е събрал първата семейна двойка. Трагедията е станала чрез нарушаването на първия брак, в онова смъртоносно, катастрофално смесване. Всичко е трябвало да се събира и да се размножава според **вида си**. Но тук се е появило едно създание смесица, което вече не е било първоначално сътворение, и отговорността за неговото появяване не е на Бог, а на сатана посредством змията. Той е омаял и подвел Ева, а тя после е била и с Адам. Бог не е искал да остави нещата така, защото това не е отговаряло на Неговия първоначален план и воля. Това, което не е създадено според Неговата воля, не може да бъде в единство с Него, и не може да Му се подчини.

Адам е бил поставен пред факта, че неговата любима, извадената от самия него и поверената му Ева, вече не е девствена. Тя най-напред е била със змията, а след това за първи път и с Адам. Така е станало първото падение. От двата акта, които са станали един след друг, са се родили две деца: Каин и Авел.

И до днес понякога се раждат близнаци, които са от двама бащи. Два от най-известните случаи са от Швеция и Франция. Госпожа Бюерлен родила в един и същи ден в Стокхолм едно негърче и едно русо, синеоко дете. В съда госпожата признала, че е имала връзка с тъмнокож мъж. Тя в един и същи ден имала акт и с мъжа си, и с любовника си. И във Франция е имало подобен случай — в Марсилия госпожа Дювал е родила едно чернокожо и едно русо дете.

Всеки, който чете внимателно Битие 3:15 ще забележи, че непосредствено след падението, Господ Бог говори за семето, т.е. потомството на змията, и за семето — потомството на жената. Тези две линии са се появили още от самото начало още от самото начало, както в естествения ,така и в духовния свят.

Що се отнася до Каин, той не е споменат в нито едно родословие като син на Адам, нито в Стария, нито в Новия Завет. А и Адам също никъде не е споменат като баща на Каин. Именно това е причината Ева да бъде наречена „майка на всички живи” (Бит. 3:20), а Адам да не е посочен като баща на „всички живи”. Ако Каин беше първородния на Адам, тогава щеше да му е отделено специално внимание. В Битие 4:1 е написано, че Ева слад раждането е казала: „С помощта на Господа придобих човек”. Тук би трябвало да припомним, че по онова време не е имало акушерки и лекари. Болките са били силни, а Адам не е знаел как да помогне. И тя е викала в мъките си към Господа. А веднага в следващия стих четем: „Роди още и брат му Авел”.

На апостол Йоан явно му е било известно какво е станало в Едемската градина, защото е написал: „...Каин, който беше от лукавия” (1 Йоан. 3:12). Не е възможно под „лукавия” да е имал предвид Адам. Йоан е написал на всички вярващи: „...че победихте лукавия” (1 Йоан. 2:13-14). Става въпрос за сатана, който в Откр. 20:2 е определен като змей, древна змия и дявол. От Писанието можем да разберем, че този лукав злосторник е пълна

противоположност на Бога, Който е единствено добър. В молитвата „Отче наш” се казва: *„И не ни въвеждай в изкушение, но ни избави от лукавия”* (Мат. 6:13). Сатана, Божия враг, е злия, той е източника на всичко, което е насочено против Бога.

Каин е бил изпълнен с ревност и завист; той е първият убиец. Сатана е убиец от самото начало (Йоан 8:44), но той не е убивал на небето, а на земята. Изключено е Каин да е бил син на Адам, който е бил сътворен по образа на святия Бог. От Бога не може да произлезе нещо лошо. Тъй като сатана чрез змията е влязъл пряко в човешкия род и го е завлякъл в унищожението и смърта, наложило се е Бог да дойде в плът и да ни избави от власта на сатана. Когато изкупените хора вземат своето наследство според първоначалния замисъл на Бога, тогава те ще владеят земята, и ще им бъде възвърната първоначалната позиция.

Писано е, че Енох е бил седмия потомък след Адам (Юда 1:14). Каин не е включен в родословието. Авел е бил убит, и затова не е имал потомство. А родословието продължава от Сит, така че и в това отношение Словото е много точно: Адам, Сит, Енос, Кенан, Маалалеил, Яред, Енох (Бит. 5:5-18; Лука 3:37).

Както родилните болки при жените, така и обрязването при мъжете, е трябвало да припомня първоначалното падение в грях. Когато Бог е сключил завет с Авраам и неговото потомство, тогава е дал обрязването и е казал: *„Ето Моя завет, който трябва да пазите между Мен и вас и потомците ти след теб: всеки между вас от мъжки пол да се обрязва...”* (Бит. 17:10). Обрязването е било провъзгласено за вечен знак на завета. Всеки, който не е бил обрязан, е трябвало да бъде убит, тъй като не е спазил завета (ст. 13-14). Мойсей е пропуснал да обреже сина си и Господ е искал да го убие: *„Тогав Сепфора взе кремък, и обряза кракожието на сина си, допря го до краката на Мойсей и каза: Наистина ти си ми кървав младоженец”* (Исх. 4:25).

В евангелието от Матей 13 глава Господ говори ясно и съвсем разбираемо за две духовни семена. *„Сеячът на доброто семе е Човешкият Син; нивата е светът; доброто семе, това са синовете на царството; а плевелите са синовете на лукавия”* (Мат. 13:37-38).

Исус каза на упоритите, управлявани от злото хора: *„Ваш баща е дяволът и вие желаете да вършите похотите на баща си. Той беше открай време човекоубиец и не устоя в истината, защото в него няма истина. За него да говори лъжа е естествено, защото е лъжец и баща на лъжата”* (Йоан 8:44).

Семето (потомството) на змията е точно толкова реално, колкото и семето (потомството) на жената. Семето на змията е бил Каин, а семето на жената е Христос. Павел пише по повод на това: *„И на твоя потомък, който е Христос”* (Гал. 3:16). Той е Семето, на което е дадено обещанието (стих 19). В Стария Завет е написано: *„...когато направиш душата му принос за грях, тогава ще види потомството”* (Ис. 53:10).

Всяко семе ражда според вида си. Това е Божи закон. В Бит. 3:15 се казва за враждата. *„Ще поставя вражда между... твоето потомство и нейното потомство”*. Сатана чрез змията е проникнал в човечеството, за да наруши Божествения ред. Затова е било необходимо Бог да дойде като човек чрез зачатие, за да унищожи тази вражда (Ефес. 2:13-16). Господ е донесъл спасението в човешкото Си тяло, за да може отново да пребивава в изкупените. Избавил ги е от власта на сатана и ги е пренесъл в Божието царство. Бог е поразил цялата власт на противника и го е победил в Христос (Кол. 2:15). Тъй като сатаната е проникнал в човешката плът и кръв, трябвало е Бог в личността на Сина да се облече в тяло с кръв. Всичо това се отнася до нашия живот и до спасението на душите ни, и затова спасението и помирението са възможни единствено чрез кръвта на Божия Агнец. В тялото

на нашия Спасител не е течала еврейска кръв, а чиста и свята кръв, в която се е намирал Божествения живот.

Не съществува никаква еволюция, както се опитва да ни убеди науката, като използва разни скелети, черепи кости и т.н., но съществуват разни видове, които съществено са се различавали. Дори имало плът, която е била „друга плът“ (Юда 1:7). Павел пише: „*Всяка плът не е еднаква; една е плътта на човеците, а друга на животните, друга пък на птиците и друга на рибите*” (1 Кор. 15:39).

Тук е онова липсващо звено в човешката история, познато под названието „the missing link”, което науката продължава да търси и до днес. Въз основа на различни видове черепи, кости и скелети, на нас ни се съобщава, че е съществувал някакъв особен вид. Но учените нямат отговор за това, и те продължават да търсят. А всички тези тайни ние можем да ги открием единствено в тайнствената книга – Библията.

Единият род е произлязъл от съединението на Ева със змията; това е била линията на Каин, който се е оженил за Адамова дъщеря. Другата линия е от потомците на Адам и Ева – от Сит, който се е оженил за собствената си сестра, защото Адам и Ева са имали много синове и дъщери: „*А откакто се роди Сит, дните на Адам станаха осемстотин години; и от него се родиха синове и дъщери*” (Бит. 5:4-5). След това се е появил още един род, когато тези две линии са се смесили. Потомците на Каин, които в Библията са наречени „човешки деца” са притежавали нещо от красотата на Луцифер. И когато мъжете от линията на Сит — Божиите синове — „*като гледаха, че човешките дъщери бяха красиви, вземаха си за жени от всички, които избираха*” (Бит. 6:2). Именно заради тази кръстоска Бог е решил да изтреби хората, защото Месията е трябвало да дойде в тяло от чиста линия. Затова след потопа е съществувала само една линия, която произхожда от Адам. Днешното човечество произхожда от тримата сина на Ной: Сим, Хам и Яфет (Бит. 9:18-19; Деян. 17:26).

Обаче двете духовни линии ще продължат да съществуват във всички народи до края на този свят (Мат. 13:38). И единствено Господ Бог може да направи преценката, защото само Той знае кой човек какъв е. Но едно нещо можем да препоръчаме на всеки един човек: този, който е чул Божието Слово от устата на Господа, повярвал е и живее според него, трябва да се новороди от семето на Словото и Божия Дух. Човек, който носи в себе си някакво отрицание и се изказва против Словото, няма нищо общо с Господа. Все още сме във времето на благодатта и всеки, който иска, може да се обърне към Него, може да Му повярва и да започне да Го следва.

От върха на една планина сатаната е показал на нашия Господ всички царства на земята и славата им, и е казал: „*На теб ще дам всичко това, ако ми се поклониш*” (Мат. 4:8-9).

Нашия Спасител е знаел, че тук на земята Той ще пролее кръвта Си за нашето спасение, за да изкупи онези, които са определени за вечен живот. Така че Той, в качеството си на първоначален собственик, е отхвърлил предложението на сатана. Още псалмописецът е казал: „*Стани, Боже, съди земята; защото Ти имаш наследство сред всички народи*” (Пс. 82:8). А апостол Павел го е обяснил така: „*И ако сме деца, тогава сме и наследници – наследници на Бога и сънаследници с Христос; и ако страдаме с Него, да се и прославим заедно с Него*” (Римл. 8:17). Това ще бъде изпълнено в края на този период от време. Ние имаме привилегията да живеем във времето, когато се откриват всички тайни на Писанието; към тях се отнася и онова, което се е случило в Едемската градина.

ОПРАВДАНИЕ

Тъй като човека е бил осъден, той се нуждае от оправдание. Оправдание не означава, че обвиняемият е бил обявен за невинен поради недостиг на доказателства. Оправдание означава, че обвиняемият изобщо не е бил виновен, и че те бил обвинен несправедливо. Обвиняемият в действителност изобщо не се е провинил, но срещу него е излязъл обвинител, който обаче не е могъл да постигне нищо, защото не е било възможно да се докаже някаква вина. Обвинението е било отхвърлено, прокурорът е трябвало да го оттегли, тъй като съдът е бил спрял.

От една страна човека се е провинил пред Бога, и затова се нуждае от оправдание. Но от страната на Бога идва прощението. На човека, на когото Бог е простил греховете в Христос, Той гледа като на такъв, който никога не е съгрешавал. Човек прощава, но не забравя. И дори тогава, когато си прощаваме от сърце, ние продължаваме да си спомняме нещата, които са се случили. При Бога това е съвсем различно. Той прощава греховете и повече никога не си ги спомня. Никой няма право да проверява живота на човек, на когото Бог е простил. Този, който постъпва така, се лишава от божествената прошка и оправдание.

Тъй като човек се е родил в греха без да има собствена вина за това, Бог в Сина е взел върху Себе Си осъждението (присъдата), която Той справедливо е произнесъл въз основа на Своя закон, и така чрез това помирение е издействал пълно опрощение за човека. *„Той беше наранен поради нашите престъпления, беше бит поради нашите беззакония; върху Него дойде наказанието, докарващо нашия мир и с Неговите рани ние се изцелихме”* (Ис. 53:5).

В посланието си до църквата в Рим, Павел е описал подробно библейското оправдание, и е обяснил как може човек да го получи и как може то да бъде преживяно. Като се опира на евангелието на Исус Христос и на извършеното оправдание, той пише: *„Защото не се срамувам от благовестието Христово; понеже е **Божия сила** за спасение на всеки, който вярва – първо на юдеина, а после и на езичника. Защото в него се открива правдата [праведността], която е от Бога чрез вяра към вяра, както е писано: **Праведния** чрез вяра ще живее”* (Римл. 1:16-17).

Бог не е спасил човека само от смърт и погибел, Той го е оправдал изцяло, като му е възвърнал Божията праведност. Собственото оправдание чрез дела, което произлиза от чувството за самосъхранение вече не е необходимо, защото на нас ни е била подарена Божията праведност. Нашата собствена праведност няма никаква стойност пред Бога, тя дори може да стане най-голямото препятствие. *„Защото нито едно създание няма да се оправдае пред Него чрез дела”* (Римл. 3:20).

Човека, който е бил осъден да загине, но чрез суверенното действие на Бога той е бил освободен от това осъждение, и му е била възстановена първоначалната позиция пред Бога. Това е ядрото на евангелието на Исус Христос. Бог не само ни е простил, Той ни е оправдал и дори ни е подарил Своята собствена праведност. *„...а именно **Божията правда**, чрез вяра в Исус Христос за всички и на всички, които вярват... Понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога, а с Неговата благост **се оправдават** даром чрез изкуплението, което е в Христос Исус”* (Римл. 3:22-24).

Така че не остава никакво място за собствени дела, които биха ни довели до себеоправдание, а трябва да отстъпим място на Божията вест, на евангелието на Исус Христос. Тя е онази истински освобождаваща и спасителна вест, която може да направи човека щастлив, и която трябва да бъде разгласявана по целия свят. Човечеството е примирено с Бога. *„...за да покаже праведността Си в настоящото време и да се познае, че Той е праведен и че оправдава **този**, който вярва в Исус”* (Римл. 3:26).

Никой не може да получи прощение на греховете, вярвайки в някакъв основател на религия, или в самата религия. Прощението е единствено чрез вяра в Исус, в Когото Бог се е срещнал с човечеството и се е помирил с него. Набожните дела нямат никаква стойност. „И така, ние заключаваме, че човек **се оправдава** чрез вяра, без делата на закона” (Римл. 3:28).

Разбираме, колко вдъхновен е бил Павел от мисълта за оправданието в неговите подробни обяснения относно тази тема. В посланието до римляните в 3 и 8 гл. той изчерпателно ни въвежда в Божия спасителен план. Това, което Бог ни е подарил, може да бъде прието единствено чрез вяра и с голяма благодарност. Всеки, който се опитва да постигне оправданието чрез собствени дела, никога няма да може да разбере съвършеното Божие дело в неговия пълнен и истински смисъл. Нашите дела и нашето старание ни пречат да видим това, което е направил Бог. „...а на този, който не върши дела, а вярва в Онзи, Който **оправдава** нечестивия, неговата вяра му се вменява за правда” (Римл. 4:5).

Чрез примера на Авраам ние сме получили една изключително важно поучение, което се състои в това, че всеки човек, на когото Бог е говорил и който е получил слово на обещанието, трябва да престане да се вглежда в себе си и в обстоятелствата, и да започне да вярва от сърце на това, което е казал Бог.

В посланието до римляните апостола продължава да обяснява: „И така, оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос” (5:1). Той ни показва, че единствено вярата ни отваря пътя към новата ни позиция чрез благодатта, и че ние можем да се радваме на надеждата за Божията слава, дори и в моменти на скръб и утеснение. И след това Павел отново се връща към ядрото на оправданието. „Затова много повече сега, като **се оправдахме** чрез Неговата кръв, ще се избавим от Божия гняв чрез Него” (5:9). Павел непрекъснато подчертава за какво става въпрос: не само за вяра в нещо си, но за конкретна вяра в разпънатия Исус Христос и в спасението, което е било издействано чрез Неговата скъпоценна и свята кръв.

И като обобщение, апостола е написал: „И така, както чрез едно прегрешение дойде осъждането на всички хора, така и чрез едно праведно дело дойде на всички хора **оправданието, което докарва живот**. Защото, както чрез непослушанието на един човек станаха грешни мнозината, така и чрез послушанието на Един ще станат **праведни мнозината**“ (Римл. 5:18-19).

От една страна ние виждаме, че от времето на Адам всички хора са били осъдени на смърт, но от друга страна можем да вярваме, че тази присъда е била анулирана, и че Бог се е смилил и напълно ни е **оправдал**.

В 6 глава ни се казва, че сме съединени с Христос, защото сме взели участие в Неговата смърт, били сме разпънати заедно с Него, били сме погребани и заедно с Него сме били възкресени от мъртвите за нов, божествен живот.

Римляни 7ма глава ни показва пълната безпомощност на човека. Апостол Павел установява, че е бил подведен от греха и усеща строгостта на Божия закон. Престъплението може да бъде изявено само там, където има закон. Без установяването на закона на планината Синай с всички наредби и заповеди в него, човечеството нямаше да знае кое е правилно и кое не. Закона е бил даден, за да може човек да осъзнае своите грешки. Справедливия Съдия е изявил присъдата според закона Си, но като Спасител е дарил милост и милосърдие. „...милоста тържествува над съда” (Яков 2:13).

Когато човек осъзнава поробването от навиците си, страстите си и т.н., душата му започва да крещи: „...понеже не върша това, което искам, а онова, което мразя, него върша. Защото зная, че у мен, т.е. в плътта ми не живее доброто; понеже желание за доброто

имам, но не и сила да го върши... *Окаян аз човек! Кой ще ме избави от това тяло на смърта?*” (Римл. 7:15-24). Всеки човек, който се е обърнал към Господа трябва да премине през този вътрешен процес, защото без него обръщението е невъзможно.

И едва след това в живота ни може да настъпи онова, което е написано в 8 глава, като преживяна от нас божествена реалност. Човека, който е **оправдан** чрез вяра в Христос и извършеното от Него съвършено дело на изкупление, има право да извика: *„И така, сега няма никакво осъждане на тези, които са в Христос Исус”* (Римл. 8:1), защото са намерили мир с Бога и са влезли в Неговата почивка.

Сатана, клеветникът на братята (Откр. 12:10) и всички, които му служат, непрестанно клеветят онези, които са повярвали и които са оправдани. Павел отбелязва и този факт. *„Кой ще обвини Божиите избрани? Бог ли, Който ги **оправда**?”* (Римл. 8:33).

Истинското оправдание не се изчерпва само с поучения и расъждения, а трябва да бъде една преживяна реалност. Оправданието е втората част на опрощението. На Бог Му се е наложило да осъди човека, защото е бил виновен. Но чрез силата на спасението в кръвта на Агнето, този дълг е бил платен. Следващи обвинения вече не са възможни, независимо от това, че сатана непрекъснато се опитва да го прави. Така **се е случило** и с Мартин Лутер, който получил сигурността на вярата, при което е извикал: *„Праведния ще живее чрез вяра!”* Божественото **оправдание** идва чрез вяра в съвършеното спасение в Исус Христос.

В момента, в който човек се обръща и идва при Бога, той преживява края на своя собствен живот, и чрез новородението влиза в новия, божествен живот; опрощението е свързано с мъката и смърта на Исус Христос, а оправданието е свързано с възкресението и живота на Бога. *„Който бе предаден за прегрешенията ни и бе възкресен за **оправданието** ни”* (Римл. 4:25).

Така, както е сигурно, че Исус е умрял, сигурно е и това, че нашите грехове са простени. И както е сигурно, че е възкръснал от мъртвите, така е сигурно, че веднъж завинаги сме оправдани.

Апостол Яков ни обяснява как вярата на човека, когото Бог е оправдал, изразена в послушание спрямо онова, което казва Бог в Словото Си, ще бъде усъвършенствана чрез делата му: *„Ти виждаше, че вярата действаше заедно с делата му и че чрез делата се усъвършенства вярата; и се изпълни Писанието, което казва: „Авраам повярва в Бога и това му се вмени за правда; и се нарече Божий приятел”* (Яков 2:22-24).

Не делата оправдават човека, те са само част от вярата на оправдания човек. Всеки, който вярва на Бога, действа според това, което Бог е заповядал. Авраам е вярвал, че Бог ще възкреси синът му Исаак и е бил готов да го жертва, както му е било заповядано. От тази позиция на вярата на него не му е било трудно да се подчини.

Яков обаче не говори за делата, които хората извършват самоволно, смятайки че така ще постигнат нещо пред Бога, но говори за онези дела, които са извършени като подчинение на заповедите на Бог и на Неговото Слово. Този, който вярва истински, ще прави това, което е казал Бог. *„Вие сте Ми приятели, ако вършите онова, което ви заповядвам”* (Йоан 15:14). Това е начина, по който вярата „диша” и е жива.

Позицията на човека, който е оправдан пред Бога чрез вяра в Исус Христос е такава, че все едно никога не е съгрешавал. Той е бил възвърнат към първоначалното си състояние, определен за вечен живот и очаква единствено промяната на своето тяло и на завършека на всичко. Този, който вярва истински, го доказва с живота си чрез делата, които върши с радост и в послушание по същия начин, както Авраам. В посланието до Евреите спасените

са ни описани като съвършени праведници: „*Вие пристъпихте към планината Сион и към града на живия Бог, небесния Ерусалим и към безбройни множества ангели, към тържественния събор и църквата на първородните, чиито имена са написани на небесата и към Бога, Съдия на всички и към духовете на праведниците, достигнали съвършенство*” (Евр. 12:22-23).

22 ГЛАВА

ОБНОВЛЕНИЕ И НОВОРОЖДЕНИЕ

Когато човек приеме оправданието и прощението на греховете, стария живот, който е бил без Бога, приключва и започва вътрешното обновление. И въпреки, че става въпрос само за едно единствено дело на изкуплението и извършеното спасение, божественото действие на милоста се проявява в различните области на живота ни, и поради това има различия във формулировката.

Всичко започва с пробуждането: отделения от Бога човек е духовно мъртъв. Но когато се проповядва евангелието, Святия Дух започва да го предизвиква. Всеки човек до този момент е духовно мъртъв, но той не го знае. Той смята, че на света всичко е нормално, и не е в състояние да види, че всъщност нищо не е така, както би трябвало да бъде.

Независимо от това дали е набожен, или не, той потиска в себе си всяка мисъл за посмъртния живот, за отговорността си пред Бога и за последния съд. Някои хора, които не могат напълно да отрекат тези неща, си казват: „Е, никого не съм убил, не съм направил това или онова, така че ако все пак се случи нещо такова, не би трябвало да свърши много зле”. Да, такова нещо наистина ще се случи. Затова е необходимо всички да бъдат уведомени относно това, че Бог не е някакъв стар дядо, или мил чичко, когото ще можем да обмекчим с няколко мили думи; а че тогава Бог вече няма да бъде изпълнения с любов Спасител, а ще бъде строгия Съдия. Той е обвързан със Своето собствено Слово и е задължен да съди според него.

Днес, обвързан със Словото Си Той прощава, оправдава и дарява милост на всеки, който Му вярва; но в онзи ден Той ще съди справедливо всеки, който се е инатил, който Му се е противопоставял, и който е отхвърлил Неговия спасителен план. Много хора ще останат разочаровани, дори и онези, които са имали някакви свои си начини за оправдание и не са се доверили на Бога, нито са се предали на Неговата грижа.

Въпроса не е само в това да се вярва в нещо. Нужно е да се вярва на Бога – да се вярва в това, което Той е установил в Своя спасителен план за човечеството. Този, който не вярва на Бога, прави Го лъжец (Йоан 5:10).

Естествения човек не може да възприема духовните неща, дори и тогава, когато е много религиозен. Всичко започва едва тогава, когато човекът е пробуден чрез предизвикателството към съвеста му и събуден от духовно смъртния сън. В деня на Петдесетница хората са били толкова докоснати в сърцата си от проповедта на Петър, че са извикали: „*Какво да сторим, братя, за да се спасим?*” (Деян. 2:37).

Когато се проповядва евангелието, повярвалите **преживяват нещата по различен начин**. Когато Петър е проповядвал в дома на Корнилий, събраните там хора са приели всичко наведнъж – от обръщането и до кръщението със Святия Дух (Деян. 10:34-48). Святия Дух действа в човека, който слуша, според неговата вътрешна нагласа и според това, което той очаква във вяра; от съществено значение е проповедника на евангелието да бъде упълномощен за това. Не съществува нито някакъв шаблон, или образец, според които би трябвало да се случват нещата. Истинската вяра, която е валидна пред Бога, е основана на

евангелието. Всичко, което е нужно за спасението, може да бъде преживяно от слушателите. Когато Святият Дух започне да действа, това води до себепознание, чрез което човека започва да съжалява за нещата, които не е направил правилно в живота си, и моли Бог да му прости.

Познанието за греха прониква толкова дълбоко, че човек в присъствието на святия Бог разбира: „Господи, съгреших срещу небето и срещу Теб”. И тогава започва обновлението. Който е крадял, престава да краде; който е лъгал, престава да лъже. Настъпва истинското обръщане към Христос и обновление, което води до новородение. Човек започва да моли Господа да му прости всичко, и Му казва какво го измъчва и какво му тежи. И тогава, по време на молитвата се случва нещо необикновено, което е свръхестественото дело на милоста: изведнъж в сърцето идва сигурността на спасението и примирението с Бога. Всеки човек, който е имал това преживяване, веднага разбира, че именно вярата в Исус Христос е това, което води към спасението. Това преживяване е реално, то е един вътрешен процес, предизвикан от прякото действие на Святия Дух в човека, който е повярвал. Тогава Божият Дух свидетелства на духа на този човек, че е станал Божие дете (Римл. 8:16). И в днешно време хората могат да преживеят спасението си в Христос.

Всеки, който с истинска вяра се обърне с към Бога, който отвори сърцето си за Него и отиде при Господа с правилното отношение, който след като е чул евангелието започне да говори с Него, такъв човек и днес може да преживее Бога по същия начин, както и първите християни. Не е достатъчно само да се каже с безразличие: "Ще отидем там, за да чуем това и онова". На Него наистина може да Му се има доверие. Ние можем само да съжаляваме, че тесния път към Господа и начина, по който трябва да следваме Исус, са напълно изопачени в повечето духовни течения.

Разговорите с Господа трябва да бъдат с детинска вяра, както при отговор на писмо. Ние отговаряме на това, което Той ни е написал, защото Бог ни говори чрез Словото Си. А ние Му отговаряме в молитвата. Той ни съобщава волята Си, и ние в молитвата Му благодарим. Посредством молитвата човек влиза в лично взаимоотношение с Бога.

Ние оставяме Словото да ни говори, доверяваме му се и така, както при разговора с Никодим, ние разбираме, че то се обръща лично към нас: „Исус му отговори: *Истина, истина ти казвам: Ако не се роди някой отново, не може да види Божието царство*” (Йоан 3:3). Новородението е условие, което Бог изисква, за да можем да влезем в Божието царство. „*Не се чуди, че ти казах: Трябва да се родите отново*” (Йоан 3:7).

Новородението няма нищо общо с философията на реинкарнацията (прераждането), която често погрешно се оприличава на новородението. Както обяснява Писанието, новородения човек не се връща на земята в някаква друга форма, или в друга личност, но по време на живота си тук на земята той приема Божието Слово, вярва му, и Святия Дух извършва новородението, изработвайки в душата на човека нов божествен живот. „*Но когато се яви благостта на Бога, нашия Спасител и Неговата любов към човеците, Той ни спаси не чрез праведни дела, които ние сме извършили, а по Своята милост, чрез окъпването, т.е. новородението и обновяването на Святия Дух, Когато изля изобилно върху нас чрез Исус Христос, нашия Спасител, така, оправдани чрез Неговата милост, да станем според надеждата наследници на вечния живот*” (Тит 3:4-7).

Апостола казва в Тит 2:11: „*Защото се яви Божията благодат, спасителна за всички човеци*”. Омилостивения човек разбира какво е необходимо, и кое е правилно за неговото спасение. Всички събития описани в посланията са написани от хора, които лично са видяли и чули Исус Христос. И тъй като Той е същия вчера, днес и завинаги (Евр. 13:8), Той спасява всеки, който дойде при Него. Всеки, който приеме Словото на истината, ще преживее това,

което е обещано там. „От собствената Си воля ни е родил, за да бъдем един вид пръв плод на Неговите създания” (Яков 1:18).

Същото нещо обяснява и апостол Петър, когато пише: „Понеже сте очистили душите си като сте се покорили на истината, която докарва до нелицемерно братолюбие, обичайте се един друг горещо, от сърце, тъй като се възродихте не от тленно семе, а от нетленно чрез Божието слово, което живее и трае до века” (1 Петр. 1:22-23).

Всеки, който лично преживее Бога, така както е описано в Словото Му, става част от Словото и волята Му, и бива включен в Божия спасителен план. Спасените хора започват да разбират по правилния начин онова, което е написано в Словото. Абсолютно необходимо е спасените да бъдат едно със Спасителя, за да могат да виждат всичко така, както го вижда Той, и да искат това, което иска Той.

След като човек преживее обръщането, обновлението и новорождението, той започва да следва Исус Христос. Той е призван именно за това. На много места в Библията ние можем да прочетем какви са изискванията относно това как да следваме Исус. Господ вече е поставен на първо място в живота ни. Ако се наложи, може дори и да напуснем дома си, жена си, братята и сестрите си, родителите си, или децата си, приятелите и т.н. (Лук. 18:29), което означава, че ако в семейството е спасен само един човек, той не трябва да се остави да бъде спиран от останалите. Да следваме Исус съвсем не означава, че трябва да се влезе в манастир или в някакъв орден, а означава, че ежедневния ни живот трябва да бъде подчинен на Божията воля, дори и тогава, когато в семейството или в работата ни не са настъпили промени. Напускането на широкия път и тръгването по тясния път е с последствия за всеки човек. Никой не може да служи на двама господари, и не може да ходи по два пътя едновременно. Всеки трябва да вземе решение за себе си, а след това самия живот на дадения човек свидетелства за пътя, по който е тръгнал.

Според Писанието, обновлението се отнася за сърцето на човека: „И ще ви дам ново сърце” (Езек. 36:26). Вътрешно обновения човек застава пред сериозната задача да премахне всичко, към което е бил привързан стария човек. Обективно погледнато, всеки невярващ човек живее двойствен живот: не е това, за което се представя и за което го смятат останалите. Всеки човек е с две лица: с едното се представя за такъв, за какъвто иска да го приемат хората, а другото е това, което е той в действителност.

Ние имаме ясни наставления и по този въпрос: „...и сте научени от Него да съблечете, според предишното си поведение, стария човек, който тлее по измамните страсти, да се обновите в духа на своя ум и да се облечете в новия човек, създаден по образа на Бога в праведност и святост на истината” (Ефес. 4:21-24). В следващите стихове са описани нещата, които вече нямат място в новия живот.

Когато съвестта на човека се събуди от духовната смърт, Святия Дух му показва кои неща не са правилни пред Бога. Това вече е освещението на човека, който е повярвал. „И недейте се съобразява с този свят, но се преобразявайте чрез обновяване на ума си, за да познаете от опит какво е Божията воля - това, което е добро, благоугодно на Него и свършено” (Римл. 12:2). Тези, които са започнали да следват Исус, не носят кръстчетата на вратовете си, кръстове на ръкавите, или на яките си. Те вземат върху себе си унижението на разпънатия Христос и тръгват по тесния път, който води към живота (Мат. 16:24).

Завършвайки посланието си към Галатяните Павел пише: „А далеч от мен да се хваля с друго, освен с кръста на нашия Господ Исус Христос, чрез който светът за мен е разпънат и аз за света” (6:14). Само този, който е умрял за себе си и за света, ще може да живее в другия свят с Христос. Всичко останало е само едно наивно желание и едно усилие,

което ражда нови идеи. Обаче те са обречени на провал. Спасените хора представляват едно наистина угодно на Бога общество от първородени.

За съжаление и в тази област е настъпило погрешно развитие и **неправилно** разбиране, което няма нищо общо с понятието „да се отречеш от всичко и да следваш Господа”. И по времето на първите християни, и във всички времена, дори и в 20 век са живяли хора, които са преживяли Бога на мястото, на което са се намирали в дадения момент, точно така както се очаква от вярващите. Никой от тези хора не се е укривал в манастир, нито се е отдал на религиозни медитации, които всъщност са само плод на самоправедността. Апостолите и вярващите от ранното християнство са живяли съвсем нормален живот, но заедно с Христос. Всеки е работел, живеел е със семейството си на село, или в града, обаче са били свързани с Христос. Тези хора са били живото свидетелство за получената милост. Вярващия човек чрез Божиата сила има възможност да живее напълно нормален живот в рамките на Божието Слово. Защото въпроса не е хората да бъдат извадени от този свят, а светското да бъде извадено от тях.

23 ГЛАВА

ОСВЕЩЕНИЕ

Всеки истински Божи служител, проповядващ Евангелието, би трябвало да има една цел: хората, които са чули Евангелието и са повярвали, да заживеят живот угоден на Бога. Такъв е и примера на апостол Павел. *„Да бъда служител на Исус Христос между езичниците и да свещенослужа в Божието благовестие, за да бъдат езичниците благоприятен принос, осветен от Святия Дух”* (Римл. 15:16).

Тази тема също е включена в проповядването на пълното Евангелие. В Евр. 12:14 много ясно се казва: *„Търсете мир с всички и онова **освещение**, без което никой няма да види Бога”*. Това слово трябва да бъде приемано много сериозно. То обяснява на оправданите, обновените и новородени вярващи, че без освещението няма да видят Господа, което значи, че няма да участват в първото възкресение, в промяната и в грабването, **както** и в сватбата на Агнето. Но именно това е целта, към която трябва да се стремим. Ние искаме да Го видим, тъй като тогава ще бъдем променени в Неговия образ (1 Йоан 3:2-3). В онзи миг ще бъде изпълнено онова, което Господ е казал в проповедта Си на планината: *„Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога”* (Мат. 5:8).

На основание на обещанията, които Бог е дал, и на вярата, че ще ги видят изпълнени, спасените хора са призвани да се очистят и да се осветят чрез Божието Слово и Божия Дух. *„И така, възлюбени, като имаме тези обещания, нека очистим себе си от всяка плътска и духовна нечистота, като се усъвършенстваме в **святост** със страх от Бога”* (2 Кор. 7:1). Тези стихове обясняват за каква група от хора се отнася това. Те са онези, сред които пребивава Бог, и които Той е нарекъл Свой народ. Те са били призвани и отделени от всичко, което произлиза от света. Те спазват наредбата на Господа: *„...не се допирайте до нечисто и ще ви бъда Отец и вие ще Ми бъдете синове и дъщери, казва всемогъщият Господ”* (2 Кор. 6:17-18).

Тук се засегнати две области: първо, оскверняване на тялото, т.е. греха в тялото; и второ, греховните постъпки, които оскверняват духа и душата. Пълното освещение включва целия човек. Ние можем да прочетем с каква цел Христос, Който горещо е обичал църквата и Който се е жертвал за нея, е направил всичко: *„за да я **освети**, след като я е очистил с водно умиване чрез словото, за да я представи на Себе Си църква славна, без петно или бръчка, или друго такова нещо, но да бъде **свята** и непорочна”* (Ефес. 5:26-27).

Само онези спасени, които са без петно, свети и непорочни, ще видят своя Спасител. **Освещението** е „водно умиване чрез Словото”. И по този въпрос също ни е дадено съвсем разбираемо обяснение: не е поръсване, а е умиване, т.е. потапяне в пълнотата на Словото, което е Дух и живот. Целият човек – духа, душата и тялото застават в границите на Словото, и това означава, че такъв човек ще живее в Божията воля радостно и без принуда.

Това умиване в Словото отмива всяко небиблейско тълкуване, всяка излишна традиция, всички навици, пороци и обвързвания. Нашият Господ казва: „*Вие сте вече чисти чрез учението, което ви говорих*” (Йоан 15:3). Човек се учи от Словото, и по този начин разбира кое не е според Божията воля; и тогава той може да подреди правилно живота си. Само този човек, който вярва на цялото Слово и е съгласен да живее според него, може да бъде очистен и осветен чрез Словото. Нашия Господ Исус не ни е даден само за спасение, но и за оправдание и за осветение (1 Кор. 1:30). Следващият стих казва: „*Който се хвали, с Господа да се хвали*” (1:31). Собствената хвалба тук е напълно излишна, защото не е важно онова, което сме направили ние, а това, което е направил Той в нас. Единствено на Него принадлежат славата и почитите. „*Защото сме Негово творение, създадени в Христос Исус за добри дела, в които Бог отнапред е наредил да ходим*” (Ефес. 2:10). Бог вече се е погрижил за всичко. Той е подготвил както това, което трябва да направим, така и онова, което Той изисква от нас. Ние трябва да живеем според тези изисквания и да оставаме в тях.

Исус ни е дал пример за истинското осветение, а също и за това, как протича то. Освен това ни е казано, че Той вече се е погрижил за всичко: „**Освети ги чрез истината, Твоето Слово е истина... и заради тях Аз освещавам Себе Си, за да бъдат и те осветени чрез истината**” (Йоан 17:17,19). Освещението, което е валидно пред Бога, става единствено чрез свящото Слово на истината; човешкото усърдие води само до лицемерие.

В Светото Писание понятието „свят” се отнася предимно за Бога, защото само Той е свят. Свято е и всичко, което произлиза от Него. Той, Който е свят освещава това, което счита за Свое. Неговия народ е свят народ (Изх. 19:6). Неговите свещеници също са святи чрез призванието и посвещението им (Лев. 21). На предната страна на митрата на първосвещеника е било написано „Свят за Господа” (Изх. 28:36). Свято може да бъде само това, което е свързано с Него – хората и нещата, които Той е отделил за Себе Си.

Пророк Исаия е имал силно преживяване. Той е видял Господа на трона и е чул небесни същества да провъзгласяват: „*Свят, свят, свят, Господ на Силите! Славата Му изпълва цялата земя*” (Ис. 6:3). И апостол Йоан ни е съобщил нещо подобно, когато е видял Господа на трона: „*И ден и нощ те не престават да казват: Свят, свят, свят е Господ Бог Всемогъщ, който е бил и който е, и който идва*” (Откр. 4:8). Святият и Съвършен Бог твори святост и съвършенство. Той отделя, призовава и като Спасител направи спасените да станат част от Себе Си. „*Понеже и Онзи, Който освещава, и онези, които се освещават, всички са от един Отец; затова Той не се срамува да ги нарича братя*” (Евр. 2:11).

Исус Христос е наричан Святият Божий, защото е излязъл от Святият Бог. Новия живот, който човек получава от Бога, е живота на Исус Христос с всички негови святи качества. Писанието казва: „*Бъдете святи, понеже Аз съм свят*” (1 Петр. 1:16). Когато Павел се обръща към вярващите, той ги нарича свети и възлюбени:

„*до Божията църква, която е в Коринт, до осветените в Христос Исус, призвани да бъдат свети...*” (1 Кор. 1:2).

„*Павел, с Божията воля апостол на Исус Христос, до светиите и верните в Христос Исус, които са в Ефес*” (Ефес. 1:1).

„*Павел и Тимотей, слуги на Исус Христос, до всички свети в Христос Исус, които са във Филипи, заедно с епископите и дяконите*” (Фил. 1:1).

„И така, като Божи избрани, **свети** и възлюбени, облечете се с милосърдие, благодат, смирение, кротост, дълготърпение” (Кол. 3:12).

Бог познава само тези, които са свършени. Той гледа на изкупените чрез Исус Христос като на призвани, възлюбени, очистени и осветени, и като на Своя особена собственост. Чрез Неговото свято Слово, както и чрез свялото Му присъствие, ние сме създадени като народ, осветен за Него. Апостол Павел говори за **освещението**, което чрез вяра в истината е изработва в онези, които са били предопределени за спасение (2 Сол. 2:13).

Този, който не е преживял Исус Христос така, както са Го преживяли първите християни, може да се усамотява, може да отиде в манастир, смятайки че по този начин е станал свят, като се е отделил от всичко, може дори да се покайва, да страда и да се отрича от онова, което предлага живота, обаче нито едно от тези неща не е валидно пред Бога. Осветени от Него могат да бъдат единствено хората, които Той е избрал, отделил и оправдал, и които чрез новородението са станали Негово притежание. Само хората, които изцяло са се посветили на Господа и живеят в послушание спрямо Него и Словото Му, ще бъдат пропити от Божествената истина и осветение.

Всеки човек, който се е обърнал към Господа, и чрез силата на това високо божествено призвание е бил предопределен за конкретна божествена задача, вече не би трябвало да взема участие в светските удоволствия, защото е писано: „Светът преминава и неговите похоти; но който върши Божията воля пребъдва до века” (1 Йоан 2:17). Това се отнася до всичко, както и до това, което Бог е заповядал, така и до онова, което е забранил. За неугодните неща пред Бога е написано в десетте заповеди и всички останали наредби (Числа 19 и 21 гл.), които се отнасят до личния живот, също и в проповедта на планината, евангелията и посланията. Осветения от Бога човек носи Словото в себе си, за да може чрез Божията милост да го изпълнява, а не да го игнорира. На такива хора Павел казва: „А сам Бог на мира да ви **освети** напълно; и дано се запазят непокътнати духът, душата и тялото ви без порок до пришествието на нашия Господ Исус Христос. Верен е Онзи, Който ви призовава и ще извърши това” (1 Сол. 5:23-24).

Католическата практика, в която разни хора, предимно починали, биват провъзгласявани за блажени и светци, е напълно чужда на Светото Писание. Освен това в Писанието не се споменава нищо за мъртъвци, на които хората трябва да се покланят като на светии, и да ги приемат за патрони на защита. Това е абсолютна заблуда. Милиони хора се молят към така наречени светии, които изобщо не съществуват. На нас ни е заповядано да се обръщаме директно към Бога, а не към хората. Който проявява интерес, би могъл да се информира относно религиите на Изтока, в които предците са на голяма почит. Обаче единствено благословения и свят Бог е Този, Който прави човека блажен и свят. Човек, който не е станал блажен и свят докато е живял на земята, след смъртта си вече не може да стане такъв. Там вече не могат да им помогнат и молитвите на живите за тях.

Петър, гледайки към този ден, който идва, предупреждава вярващите: „И така, понеже всичко това ще се разпадне, какви трябва да сте вие в свят живот и в благочестие като очаквате и копнеете за идването на Божия ден...” (2 Петр. 3:11-12). Човек не може да бъде горд за нито едно нещо, които е направил, или прави. Освещението е състояние, което ни е подарено от Бога, което ние приемаме, с което се съгласяваме и в което живеем. Освещението, както и изкуплението е станало възможно чрез жертването на Исус Христос на кръста, тъй като това е било желанието на Бога: „С тази воля ние сме **осветени** чрез принасянето на Исус Христовото тяло веднъж завинаги” (Евр. 10:10).

24 ГЛАВА

КРЪЩЕНИЕ СЪС СВЯТИЯ ДУХ

Всеки, който е повярвал, трябва да се покръсти в името на Господ Исус Христос с водно кръщение чрез потапяне под водата. По този начин човека, който се кръщава, потвърждава пред Бога, че приема Новия Завет, който Той е установил. А Бог дава отговора Си, като кръщава такива вярващи със Святия Дух. Това е едно свръхестествено преживяване, което истински вярващите са имали още от времето на Петдесетница. На тази тема може много да се пише, но тук ще се занимаем само с най-важните проявления на Духа.

Преди всичко ще се спрем на обещанията, които са били дадени преди това, и които се отнасят до получаването на Святия Дух. Във втората глава на книгата си пророк Йоил е описал събитията, които са се случили в деня на Петдесетница.

Преживяването на кръщението със Святия Дух не може да бъде повлияно от никакъв човек. То е свръхестествено явление, което е дар от Бога. Затова и Петър в първата си проповед е казал: *„Но това е казаното чрез пророк Йоил: „И в **последните дни**, казва Бог, ще изляе от Духа Си на всяка твар; и синовете ви и дъщерите ви ще пророкуват, юношите ви ще виждат видения и старците ви ще сънуват сънища”* (Деян. 2:16-17). Израза „последните дни” означава последните две хилядолетия, защото хиляда години у Бога са един ден (2 Петр. 3:8).

Приемането на Святия Дух е свръхестествено преживяване и е съпровождано от явления, които са изцяло извън човешките способности, възможности и таланти. Чрез изливането на Святия Дух, в църквата започват да действат деветте дара на Духа, както са описани в 1 Кор. 12:4-11, и **същевременно** в живота на вярващ същия Свят Дух произвежда деветте плодове на Духа, които са описани в Гал. 5:22-23. И там, където има истинско присъствие на Святия Дух, се проявяват и деветте дарове на Духа, и деветте плодове на Духа, чрез които във вярващите се изявява живота и характера на Исус. Тук ние не можем подробно да се занимаем с използването на даровете на Духа; те служат за изграждане на църквата, както и петте служения (1 Кор. 12:28; Ефес. 4:11).

В Стария Завет Бог е обещал, че ще излее Духа Си на всеки човек. В Новия Завет се казва, че Този, Който кръщава със Святия Дух и с огън, е Исус Христос, Божия Син (Мат. 3:11). Лука ни осведомява за това, което е съобщил Йоан Кръстител: *„Аз ви кръщавам с вода, но идва Онзи, Който е по-силен от мен, Когото не съм достоен да развържа ремъка на обувката Му; Той ще ви кръсти със Святия Дух и с огън”* (3:16). От понятието „кръщение с Дух и огън” се е появил израза „духовно кръщение”, тъй като става въпрос за кръщение в нещо, тоест за вкръстване. Както Йоан е кръщавал във водата, така вярващите трябва да бъдат вкръстени в пълнотата на Духа.

Спасителното дело е изцяло свързано с Исус Христос. Той е централната точка на спасителната история. Бог в Него като в **Първородения** е поставил новото начало: върху Него е дошъл Святия Дух, за да може по-късно чрез Него да излее същия този Дух на всички **първородени**. *„И когато се кръсти целия народ, и когато и Исус се кръсти и се молеше, небето се отвори и **Святият Дух** слезе върху Него в телесен образ като гълъб”* (Лука 3:21-22).

Исус, Човешкия Син се моли, небесата се отварят и Святия Дух става видим в образа на гълъб, както в Битие 1 глава се е носил над бездната. Святия Дух няма тяло, но може да се яви в някакъв образ.

Символа на гълъба, както и символа на агнето, са намек за нещо. Божият Син не е имал тяло на агне. Той е ходил изправен както всички хора. Но що се отнася до спасението, този символ е израз на божествения замисъл: агнето като жертвено животно, което има най-добросърдечния характер между животните, и гълъба, който Ной е пуснал от арката, като небесна птица, която е без жлъчка и е чиста. Затова Святия Дух тук е символизиран чрез гълъба, който е дошъл върху Божия Агнец. Бог се изявява по най-различни начини, но Той е все един и същ.

Бог не е някакъв стар дядо с дълги коси, въпреки, че Даниел Го е видял като величествен старец на съдийския престол (Дан. 7:9-14). Бог не подлежи на промените във времето и затова не може да старее. Но когато е изявен като Съдия в авторитета и позицията Си, Той е показан така, както Го е видял Даниел. И ако едновременно с това прочетем първа глава на книгата Откровение, вероятно ще останем изненадани, когато разберем, че същият този Човешки Син, който в книгата на Даниел се е приближил до величествения Старец, за да получи власта над всички народи и езици (Дан. 7 гл.), тук в Откровението е описан като същия този Старец: „...а главата и косата Му бяха бели като бяла вълна, като сняг, и очите Му като огнен пламък” (Откр. 1:14).

Изумително е колко са различни начините по които Бог се изявява. Святия Дух е идвал като помазание и инспирация върху пророците от Стария Завет. За Йоан Кръстител е написано, че още от рождението си е бил изпълнен със Святия Дух (Лука 1:15). За Симеон се казва, че Святия Дух е бил на него (Лука 2:25-26). Захария е бил изпълнен със Святия Дух (Лука 1:67). Господ Исус Христос е дал заповедите Си на апостолите, които е избрал, чрез Святия Дух, още преди да е бил излят (Деян. 1:2).

Святия Дух действа по различен начин. Той говори, изявява, известява и т.н. Заченатият от Божия Дух Син, Който е и Човешки Син, е получил Святия Дух в началото на Своето служение тук на земята, за да може по-късно да предаде на всички спасени и родени от Бога същия този Свят Дух, който е и Духът на осиновението (Римл. 8:15). Най-напред установен в служение е бил Божият Син, а след това е установяването на Божиите синове и дъщери.

Пророците са хора, които са били помазани, осветени и инспирирани, но те са били родени както всички останали хора на този свят чрез естествено зачатие. А новото, божествено поколение, което води началото си от Исус, има небесен произход (1 Кор. 15:47). Ние сме само пришелци и чужденци на земята. Нашия дом е там във висините. Пророците много пъти са пророкували за идването на Святия Дух, а Господ Исус е обещал, че ще дойде Утешител и Помощник. „А когато дойде Утешителят, когото Аз ще ви изпратя от Отца, Духът на истината, който изхожда от Отца” (Йоан 15:26).

В Никейския символ на вярата е написано: **„Който произхожда от Отца и от Сина...”** (Ф. Хаус. Отците на християнството, стр. 40). Но свидетелството на Божието слово е съвсем ясно: както Синът като видима изява на Бога — Емануел — е излязъл от Бога, също така и Святия Дух излиза от Бога. И в двата случая изходната точка е една и съща – Бог – и като краят, и като началото, от Когото е всичко. Молитвената формулировка: „Да бъде похвален Бог Отец и Сина и Святия Дух” е небиблейска измислица.

Не съществува нито едно място, в което да са казва, че някъде е била отдавана почит на Святия Дух. Синът също не е приемал никакви похвали, а е казал: „От човеци слава не приемам” (Йоан 5:41). Когато Исус е бил запитан: „Благи Учителю, какво да правя, за да наследя вечен живот?” Исус е отговорил в качеството си на Човешки Син: „Защо Ме наричаш благ? Никой не е благ, освен един, Бог” (Лука 18:18-19). Павел е обобщил това в едно изречение в последния стих на последната глава на посланието до Римляните: „На единия прემъдр Бог да бъде слава чрез Исуса Христа до века. Амин”.

Когато Святия Дух започне да действа в даден човек, случват се главно три неща. Те са описани в Йоан 16:7-11: „Обаче Аз ви казвам истината: за вас е по-добре Аз да **отида**, защото ако не отида, Застъпникът няма да дойде при вас; но ако отида, ще ви Го изпратя. А когато Той дойде, ще изобличи света **за грях, за правда и за съд**”.

Когато Святия Дух дойде, Той отваря очите на грешника „**за грях, защото не вярват в Мен; за правда, защото отивам при Отца и няма вече да Ме виждате; и за съд, защото князът на този свят е вече осъден**“. Именно неверието е довело първите хора до непослушание и до греха. Неверието е греха, който ни отделя от Бога и от вечния живот. Не многото грехове, които са само последствие на този един грях, а единствено този – неверието. Това е обяснено на две места в Библията. Господ е казал: „По тази причина ви казах, че ще умрете в греховете си; защото ако не повярвате, че съм това, което казвам, в греховете си ще умрете” (Йоан 8:24). „Истина, истина ви казвам, който слуша Моето учение и вярва в Този, Който Ме е пратил, има вечен живот и няма да дойде на съд, но е преминал от смъртта в живота” (Йоан 5:24).

С идването си Святия Дух започва да действа спрямо първоначалното зло – неверието в Бога и в Божието Слово. Апостол Йоан пише: „Който не вярва на Бога, прави Го лъжец” (1 Йоан 5:10). Когато някой не вярва на Бога и не желае да приеме това, което Той е направил в Христос, прави от Бога лъжец и по този начин се поставя на страната на врага, като го приема за този, който говори истината. По този начин Бог е поставен в позицията на лъжец. Но Той няма да търпи това.

Затова Святия Дух най-напред изобличава грешника за греха на неверието и го води към покаяние, а след това и към втората крачка – праведност и **оправдание**. След това води към познанието за съда и че князът на този свят е вече осъден. Бог вече е издал присъдата над сатана. В 12 глава на евангелието на Йоан се казва, че Божия глас се е чул от небето като гръм: „На това народът, който стоеше там, като чу гласа, каза: Гръм е; други пък казаха: Ангел Му проговори. Исус в отговор каза: Този глас не дойде заради Мен, а заради вас. Сега е съд над този свят, сега князът на този свят ще бъде изхвърлен вън” (Йоан 12:29-31). Сатана, източника на всеки грях е вече осъден; главата на змията е вече смачкана.

В деня на Петдесетница вярващите, които преди това са били очистени и осветени чрез Словото на истината, са били изпълнени със Святия Дух. Всеки може да прочете какво се е случило тогава там. Това е била кулминационната точка на божественото дело на спасение, което започва със разпятието, възкресението, възнесението на небето и изливането на Святия Дух. „И внезапно стана шум от небето като хвученето на силен вятър и изпълни цялата къща, където седяха. **И явиха им се езици като огнени, които се разделяха и седна върху всеки един от тях**”. За силния вятър и за огнените езици не се споменава повече никъде, но винаги, когато вярващите са били кръщавани със Святия Дух, случвало се е това, което се е случило и на Петдесетница: „...И те всички се изпълниха със Святия Дух и почнаха да говорят чужди езици” (Деян. 2:2,4).

В денят на Петдесетница са се случили две свръхестествени неща. Първо, вярващите, които са били изпълнени със Святия Дух, са говорили на чужди езици; и второ, цялото общество от хора ги е чуло да говорят на техните родни езици. „И всички смаяни и зачудени си казваха: *Ето, всички тези, които говорят не са ли галилеяни? Тогава как ги слушаме да говорят на езика, в който сме родени?*” (Деян. 2:7-8). В онзи ден дара на тълкуване още не е бил необходим, защото Божият Дух директно е превеждал от говорещия към слушателя. Дара на тълкуване на езици е бил даден по-късно, заедно с останалите осем дарове на Духа. Обикновено този дар се е проявявал когато двама, или трима са говорили на езици в Духа, а един е имал тълкувание (1 Кор. 14:17-28).

Господ е съобщил още чрез пророк Исаия: „*Наистина с гъгниви устни и на друг език ще говори на тези хора Онзи, Който бе им казал: Тази е почивката ви; и успокойте уморения. И това е освежението ви. Но те не искаха да слушат*” (Ис. 28:11-12). И дори когато Святия Дух по свръхестествен начин говори към хората посредством други хора, Той не винаги е приеман.

В деня на Петдесетница хората са били разделени на две групи: „*И те всички се смаяха и в недоумение си казваха един на друг: Какво значи това? А други им се присмиваха, казвайки: Те са се напили със сладко вино*” (Деян. 2:12-13). Но това не е разубедило Петър. Той е започнал да говори това, което му е било наредено и е обяснил на хората какво точно се е случило, и че всичко това е според Божия спасителен план. Той е свидетелствал за това, казвайки: „*Тогова Исуса Бог възкреси, на което ние всички сме свидетели. И тъй, като се възвиси до Божията десница и взе от Отца обещания Свети Дух, Той изля това, което виждате и чувате*” (Деян. 2:32-33).

Същия Божия Дух, Който е слязъл върху Божия Син след Неговото кръщение, в деня на Петдесетница е слязъл и върху първите спасени синове и дъщери на Бога, и от този момент нататък Той идва и на всички Божии синове и дъщери. Това ще продължи докато Църквата-Невяста не бъде завършена, и докато трае времето на благодатта. Това е установено от Бога в Неговия спасителния план.

От многото обещания в Писанието, само едно е наречено „обещанието на Отца”. В края на четиридесетте дни, в които Господ е поучавал учениците Си за Божието царство, Той не само им е дал добър съвет, но им е заповядал да „...не напускат Ерусалим, но да чакат обещанието на Отца, за което, каза Той, чухте от Мен. Защото Йоан кръщаваше с вода; а вие ще бъдете кръстени със Святия Дух след не много дни”. Тогава апостолите все още не са разбирали, че вече не става въпрос само за Израел, но и за всички народи и езици, от които Господ ще повика хора, защото: „...те Го питаха: Господи, сега ли ще възвърнеш на Израел царството? Той им каза: Не е за вас да знаете години, или времена, които Отец е положил в собствената Си власт”. След тези думи Господ е допълнил мисийната Си заповед, като е казал: „*Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Святия Дух и ще бъдете свидетели за Мен както в Ерусалим, така и в цяла Юдея и Самария и до края на земята*” (Деян. 1:1-8).

Получаването на Святия Дух е същевременно и въоръжаване за упълномощеното служение за проповядване на евангелието на Исус Христос по целия свят. Истинските свидетели на Исус Христос са преживявали Неговото възкресение и са били изпълнени със силата на Святия Дух. По времето на апостолите, както и след това кръщението в Духа за повярвалите е било преживяване. То е свързано с вярата. Когато Павел е отишъл при групата вярващи в Ефес, той ги е попитал: „*Приехте ли Святия Дух, като повярвахте?*” (Деян. 19:2).

Фундаменталистите учат, че тези, които са повярвали в Исус Христос, автоматично приемат Святия Дух, и не е потребно никакво особено преживяване. Но Павел настоятелно е попитал, дали са приели Святия Дух. „*Даже не сме чули дали има Свят Дух. И каза: А в какво се кръстихте? А те отвърнаха: В Йоановото кръщение. А Павел каза: Йоан е кръщавал с кръщението на покаяние, като е казвал на народа да вярва в Този, Който щеше да дойде след него, т.е. в Исус. И като чуа това, кръстиха се в името на Господ Исус. И когато Павел положи ръце на тях, Святият Дух слезе на тях; и говореха други езици и пророкуваха*” (Деян. 19:1-6). Тези вярващи са били покръстени във вода и са били изпълнени със Святия Дух.

Филип е имал мощно съживление в Самария. По-късно там са отишли и Петър с Йоан, които „като слязоха, се помолиха за тях, за да приемат Святия Дух; защото Той не беше слязъл още на нито един от тях, а само бяха кръстени в името на Исус Христос. Тогава апостолите полагаха ръце на тях и те приемаха Святия Дух” (Деян. 8:15-17). Някои евангелизатори на 20 век правят големи евангелизационни кампании, възторгват масите, събират пари и след това изчезват. Те изобщо не проповядват за кръщението, а само създават определена атмосфера, която предизвиква емоционални преживявания у хората, което се характеризира като действие на Духа. Бог по свръхестествен начин е действал по едно и също време и върху Петър, и върху Корнелиус, като е завел апостола в дома на онзи богобоязлив стотник. И когато Петър е стигнал до кулминационната точка на проповедта си, Святия Дух е слязъл върху всички, които са го слушали. „И обрязаните вярващи, които бяха дошли с Петър, се смаяха за това, че дарът на Святия Дух се изля и на езичниците, защото ги чуваха да говорят на езици и да величаят Бога. Тогава Петър проговори: Може ли някой да забрани водата, за да не се кръстят тези, които приеха Святия Дух, както и ние?” (Деян. 10:45-47). Това означава, че водното кръщение и кръщението със Святия Дух вървят заедно при тези, които са повярвали. Но реда може да бъде различен.

Добре е да подчертаем това, което Петър, във връзка с онова събитие, е казал по-късно пред църквата в Ерусалим. „И когато започнах да говоря, Святия Дух слезе на тях, както и на нас отначало” (Деян. 11:15). Винаги би трябвало да се връщаме към началото за всичко, което се отнася до вярата. Днес всички понятия са неточни, мъгляви и се тълкуват по друг начин. Използват се същите формулировки, но се обясняват неправилно.

Действието на Святия Дух е описано по различен начин. Той е Утешител, Той е Учител, Той въвежда във всяка истина. Господ е казал: „Имам още много неща да ви кажа, но не можете да ги понесете сега; а когато дойде онзи, Духът на истината, ще ви упътва във всяка истина; защото няма да говори от себе си, но каквото чуе, това ще говори и ще ви извести за идните неща. Той Мен ще прослави, защото от Моето ще взема и ще ви известява” (Йоан 16:12-15).

Всичко, което е принадлежало на Бога, е било изкупено, за него е било платено чрез Христос, и то отново принадлежи на Бога. И всички които Му принадлежат, приемат Духа. Затова е написано: „...ако някой няма Христовия Дух, той не е Негов” (Римл. 8:9). Духът на истината ни учи на всичко, което е написано в Божието Слово, открива ни връзката между отделните нещата, и ни дава възможност да видим каква е Божията воля и какъв е Неговия план за спасение. Истинските Божии деца са под прякото водителство на Святия Дух. „Защото които са водени от Святия Дух, те са Божии деца” (Римл. 8:14). Водителството на Святия Дух е винаги според Божието Слово.

Силата на Святия Дух е необходима също и за първото възкресение, както и за промяната на смъртните тела. Без тази сила не може да има промяна. „И ако живее във вас Духът на Този, Който е възкресил Исус от мъртвите, то Същия, Който възкреси Христа Исуса от мъртвите, ще съживи и вашите смъртни тела чрез Духа Си, Който обитава във вас” (Римл. 8:11). Народната поговорка казва: „Ако нямаше ако...” Тук ни е изяснен смисъла на тази дума "ако". Ако Духът пребивава в нас, ще се случи това, което е написано. Но **ако** Духът не пребивава в нас, тогава смъртните тела **не могат** да бъдат променени и съживени.

В същата 8 глава апостол Павел продължава да развива тази мисъл: „Защото създанието усърдно очаква откриването ни като Божии синове. Понеже създанието беше подчинено на немощ, не своеволно, но чрез Този, Който го подчини, с надежда, че и самото създание ще се освободи от робството на тлението и ще премине в славната свобода на Божиите деца. Понеже знаем, че цялото създание съвкупно въздиша и се мъчи до сега, но и не само

то, но и ние, които имаме Духа в началък, и сами ние въздишаме в себе си и очакваме осиновението си, сиреч, изкупването на нашето тяло” (Римл. 8:19-23).

За събора на първородените Божият Дух е първия плод, печата, сигурността, че не е спасена само душата, но че и смъртните тела ще бъдат променени при завръщането на Исус Христос. Божият Дух, Който е характеризирани като помазание, е описван също и като печат, или запечатване: „А Този, Който ни утвърждава заедно с вас в Христос и Който ни е помазал, е Бог, Който ни е запечатал и е дал в сърцата ни Духа в залог” (2 Кор. 1:21). Исус е онзи „Христос”, „Божия Помазаник” (Деян. 3:19-21; Деян. 10:38).

Думата „Христос”, или „християнин” [в немския превод и за двете думи се използва „Christ“ - бел. на преводача] сама по себе си означава „помазан”. Затова всички, които са получили Святия Дух могат да бъдат наричани християни. Този, който не е бил помазан библиейски със Святия Дух и не е получил божественото запечатване според свидетелството на Писанието, изобщо не би трябвало да се нарича християнин.

Понеже във всички области съществуват два вида семе, и различни подобия на оригинала, затова Господ не е говорил за „лъжливи Исусовци”, а за „лъжехристи”, за „лъжепомазани” и за „лъжепророци”, които ще се появят в последните времена. Тези думи на Господа се отнасят за развитието на линията на антихриста – от една страна са помазаните, а от другата са онези, които са против Христос и Неговото Слово. „Защото ще се появят лъжехристи и лъжепророци, които ще покажат големи знамения и чудеса, така че да заблудят, ако е възможно и избраните” (Мат. 24:24). Бог излива Духа Си като дъжд на всяка плът. Но не всичко зависи само от дъжда, но и от семето, което е в почвата на сърцето на човека. „... защото Той прави слънцето Си да изгрява и над злите, и над добрите; и дава дъжд и на праведните, и на неправедните” (Мат. 5:45). Има помазани на последното време, които не искат да бъдат в хармония с Божието Слово, точно както и в първата епоха е имало помазани, които са били лъжливи. „От нас излязоха, но не бяха от нас; защото ако бяха от нас, щяха да си останат с нас; но излязоха, за да стане явно, че те всички не са от нас” (1 Йоан. 2:19).

В Мат. 7:21-23 е описана една група от хора, които чрез силата на Господното име извършват велики дела, обаче не желаят да се включат в Божия спасителен план. Те не Го познават, затова и Той не ги познава. Не се ли отнася това и за днешните телевизионни проповедници, харизматични движения и евангелизатори, които извършват разни чудеса, но които следват своите си учения? Такива не се съобразяват с Божието Слово, не се подчиняват на Христос като на глава, но същевременно използват името Му навсякъде, където им е удобно. „Защото земята, която се е пошла от дъжда, който пада често на нея, и която ражда полезни растения за тези, за които се и обработва, получава благословение от Бога, но ако ражда тръни и репей, е негодна и е близко до проклетие, чийто край е изгаряне” (Евр. 6:7-8). Не е достатъчно само заявяване на опитността от петдесятното преживяване. Истинското семе трябва да роди същия плод на Духа, както при вярващите в самото начало. Затова нашия Господ не казва: „По даровете им ще ги познаете”, а казва: „По плодовете им ще ги познаете”. Дарове има и в двете групи. Но истинския плод на Духа се намира единствено в истинското божествено семе, което е запечатано. Много хора имат помазание. Но само първородените са запечатани, защото те, водени от Духа, са в хармония със Словото на Бога.

В посланието до ефесяните Павел се обръща към истинските вярващи: „В Него и вие, като чухте словото на истината – благовестието на вашето спасение – и като повярвахте в Него, бяхте запечатани със Святия Дух на обещанието, който е залог за нашето наследство, докато бъде изкупено притежанието на Бога за похвала на Неговата слава” (Ефес. 1:13-14).

Истината е, че тук не може да става въпрос за някакво религиозно действие, извършвано от духовен „чиновник“, но че кръщението със Святия Дух е едно свръхестествено преживяване, което идва директно от Бога. Апостол Павел ни напомня: „*И не наскърбявайте Святия Божий Дух, в когото сте запечатани за деня на изкуплението*” (Ефес. 4:30).

25 ГЛАВА

ИЗБРАНИ – ПРЕДОПРЕДЕЛЕНИ

„Избран от Бога” преди всичко означава „определен и посветен за служение”, или за изпълнение на дадена задача. Избора ни е показан ясно чрез примера на Авраам и на израелския народ. „*Но ти, Израелю, служителю Мой, Якове, когото Аз избрах. Потомство на приятеля Мой Авраам. Ти, когото взех от краищата на земята, и повиках от най-далечните ѝ страни, и ти казах: ти си Мой служител, Аз те избрах и не те отхвърлих. Не бой се, защото Аз Съм с теб; не се ужасявай, защото Аз Съм твой Бог; ще те укрепя, да! Ще ти помогна. Да! Ще те подпра с праведната Си десница*” (Ис. 41:8-10).

Еремия и другите пророци са свидетелствали, че са били **избрани** за служение: „*И така, Господното слово дойде към мен и каза: преди да ти дам образ в утробата, те избрах; и преди да излезеш от утробата, те осветих. Поставих те за пророк на народите*” (Ерем. 1:4-5).

Измежду дванадесетте племена на Израел Бог е избрал племето на Леви да изпълнява свещеническото служение. „*Защото измежду всичките ти племена, него избра Господ, твоя Бог, да стои да служи в името на Господа, той и потомците му завинаги*” (Втор. 18:5).

Бог е **избрал** Давид измежду всички синове на Есей и го е поставил за цар над Своя народ (1 Царе 16:6-14). Исус също е **избрал** апостолите за служение: „*Вие не избрахте Мен, а Аз избрах вас и ви определих да отидете и да принасяте плод*” (Йоан 15:16).

Във връзка с обръщането на Павел, Господ е казал на Анания: „*Иди, защото той Ми е избран съд да разгласява Моето име пред народите, пред царе и пред израелтяните*” (Деян. 9:15). Независимо от това, че Павел се е обърнал сравнително късно, той още от утробата на майка си е бил избран и определен за това служение, по същия начин, както е било и при пророците. „*А когато Бог, Който още от утробата на майка ми беше ме отделил и призвал чрез Своята благодат*” (Гал. 1:15). Това, което Павел е написал до църквата в Коринт важи за всички: „*Но Бог избра глупавите неща на света... също избра Бог немошните неща на свет... а още долните и презряните неща на света избра Бог... за да не се похвали ни една твар пред Бога*” (1 Кор. 27-29).

За да изясним по-добре това, трябва да дадем още някои примери, защото избора и призоваването се отнасят за две различни групи хора. Избраните са и призовани, но не всички призовани са избрани. В притчата за сватбата, нашият Господ е казал: „*Защото мнозина са призовани, а малцина са избрани*” (Мат. 22:14). Във всеки период на църквата избраните са победители, които според обещанията във втора и трета глави на книгата Откровение ще наследят всичко. Призованите вярват в Исус Христос и са Го приели като свой Господ и Спасител, обаче не желаят да бъдат въведени във всяка истина, и по този начин не са в пълно съгласие с Божието Слово. Техните имена са записани в книгата на живота и те ще бъдат приети при последния съд (Откр. 20:11-15).

В Откр. 17 се говори за Агне, което ще воюва и ще победи, и за победители, които са постигнали най-висшата цел: призвани, избрани и верни. „...защото е Господ на господарите и Цар на царете; също и онези, които са с Него призвани, **избрани** и верни” (стих 14).

Както Спасителя, така и спасените първородени се определят като Божии избрани. ”Ето, Моя служител, когото продкрепям, Моя **избранник**, в когото благоволи душата Ми” (Ис. 42:1). ”...и служителят Ми, когото **избрах**” (Ис. 43:10; Мат. 12:18).

Божие благоволение е дошло първо върху Избраникът, за да може след това чрез Него да дойде и върху избраните (Мат. 3:17; 17:5). Така се е изпълнило онова, което е било съобщено при раждането на нашия Спасител: „**Слава на Бога във висините. И на земята мир между човеците, в които е Неговото благоволение**” (Лука 2:14). На земята съществуват хора, върху които е Божие благоволение по милост.

Избора върви ръка за ръка с предопределението. Така, както има един избор за спасение, така и към спасението има само едно предопределение. Синът, Който се е родил преди 2000 години е бил избран още преди създаването на света, затова Той споменава славата, която е имал преди създаването на света. „И сега, прослави Ме Отче у Себе Си със славата, която имах у Теб преди създаването на света” (Йоан 17:5). Израза „преди създаването на света” много често е използван във връзка със спасителната история. Това „преди създаването на света” е било в самото начало, когато Логос (Словото) е излязло от Божествената пълнота и затова е „било у Бога” (Йоан 1:1). И това именно е момента, в който всички Божии синове и дъщери са били избрани в Христос, според вечния спасителен план на Бога. Всички избрани ще бъдат осветени според Неговия образ със славата, с която е бил осветен Той. „Отче, желая където Съм Аз, да бъдат с Мен и тези, които Си Ми дал, за да гледат Моята слава, която Си Ми дал; защото Си Ме възлюбил преди създаването на света” (Йоан 17:24).

Същото е казано и за спасените. И те са били избрани преди създаването на света. „... както ни **е избрал** в Него преди създаването на света, за да бъдем свети и без недостатък пред Него в любов; като ни **е предопределил** да Му бъдем осиновени чрез Исус Христос по благоволенията на Своята воля” (Ефес. 1:4-5). Бог, Който е вечен, още преди създаването на света е взел Своето вечно решение, като го реализира в течение на времето до настъпването на вечността. Петър пише за непорочното Агне: „Който наистина беше **предопределен** преди създаването на света, но се яви в последните времена за вас” (1 Петр. 1:20). Спасените също са били известни предварително, затова техните имена са били записани преди създаването на света в книгата на закланото Агне. „И ще му се поклонят (на антихриста) всички земни жители, всеки, чието име не е записано в книгата на живота на закланото Агне от създаването на света” (Откр. 13:8).

В Стария Завет се казва, че Бог е избрал Израел за Свое собствено притежание. „Защото сте народ свят на Господа, вашия Бог и вас **избра** Господ измежду всички племена, които са по лицето на земята, за да бъдете Негов народ” (Втор. 14:5). От новозаветна гледна точка, гледайки на църквата от езичниците, Павел пише за Израел: „Колкото за благовестието, те са неприятели, което е за ваша полза, а колкото за **избора**, те са възлюбени заради бащите” (Римл. 11:28).

Избора и предопределението водят до пълното предаване на тези, които са избрани и предопределени и се освещават чрез действието на Духа. Израел не се е отделил по собствено усмотрение и не е станал свят от само себе си, но чрез божественото отделяне той е станал отдаден на Него и осветен Негов народ. „...защото Мой е целият свят; и вие ще Ми бъдете царство от свещеници и свят народ” (Исх. 19:5-6). Апостол Петър пише на

новозаветните вярващи: „*Вие обаче сте избран род, царско свещенство, свят народ, народ, който Бог придоби*” (1 Петр. 2:9).

Предопределението и призоваването е описано подробно от апостол Павел в следващите стихове: „*Но знаем, че всичко съдейства за добро на тези, които обичат Бога, които са призвани според Неговото намерение. Защото които предузна, тях и предопредели да бъдат съобразни с образа на Неговия Син, за да бъде Той първороден между много братя; а които предопредели, тях и призова; а които призова, тях и оправда; а които оправда, тях и прослави*” (Римл. 8:28-30).

Истината е, че Бог не е видял в хората нищо, чрез което би могло да се установи някаква връзка, защото в тях не е имало нищо, което Той би могъл да види. Спасението идва единствено и изцяло от Бога. Спасението идва единствено и изцяло от Бога. Той е видял човечеството в Христос; Неговото „да” за спасените, и тяхното приемане е дадено в Него, и също в Него е станало и „Амин” за установяването в осиновяване. Свидетелството на Писанието е ясно и вълнуващо. Той предварително е избрал и определил Своите Си за вечния живот. Всезнаещият е направил едновременно и двете неща: избрал е и е предопределил. „*И езичниците като слушаха това, се радваха и славеха Божието учение; и повярваха всички, които бяха отредени за вечния живот*” (Деян. 13:48).

Избора не е проява на някакво своеволие. Бог съобщава волята Си напълно разбираемо, но Той не насилва никого. Неговия ясен замисъл е: „...*всички да бъдат спасени и да стигнат до познание на истината*” (1 Тим. 2:4). Но тъй като Бог е всезнаещ, Той предварително е знаел кой ще приеме спасението и кой ще го отхвърли. Този, който не дойде при Бога, ще остане отделен от Него. Който не приеме Неговото спасение, ще бъде погубен. Така Бог предварително, т.е. преди създаването на света, е могъл да определи тези за спасение, които ще Му повярват.

Много често словото, което Павел цитира от Стария завет в Рим. 9 гл., е разбрано и тълкувано погрешно: „*Ще покажа милост, към когото ще покажа, и ще пожалея, когото ще пожалея*”. „...*И така, към когото иска Той показва милост, и когото иска – закоравява*” (Римл. 9:15,18). Единствено тези, които идват при Него, ще получат милост. И само този, който дойде при Него, ще може да преживее Неговото милосърдие и любов. За тях се отнася следващия стих: „*И така, не зависи от този, който иска, нито от този, който тича, а от Бога, Който показва милост*” (Римл. 9:16). Но когато някой не иска да дойде при Бога, Той не може да му покаже милост. Който не пожелае да дойде при Бога, а затвърдява сърцето си, Бог ще затвърди сърцето му напълно. Бог не се е отказал от първоначалния Си замисъл. Точно обратното: Той го реализира при тези, които идват при Него и които Му вярват. И ако по-нататък е писано за гнева и за съдовете на гнева, които са създадени за унищожение, то това са пак онези, които остават невярващи и които не желаят да имат нищо общо с Бога. Върху тях остава Божия гняв, независимо, че той е бил отнет от нас в Христос. Има хора, които отхвърлят Божието освобождение и затова остават в осъждението. Божия гняв остава върху всеки, който откаже да дойде при Христос, защото не е приел за себе си това съвършено спасение.

Луцифер доброволно е взел решение да се съпротиви на Бога, и никога нито той, нито неговите привърженици ще се подчинят на Божия план. По същия начин и сред хората има такива, които не искат да се включат в този план. Прощението на греховете и милостта може да дойде само там, където хората го приемат като дар, с вяра в делото на примирение, което Христос е извършил за нас.

На нас ни е дадено уверението: „*Защото се яви Божията благодат, спасителна за всички човеци*” (Тит 2:11). Господ призовава всички: „*Елате при Мен всички, които сте*

обременени и ще ви дам успокоение” (Мат. 11:28). Въпреки това не всички идват, те не чуват Неговия призив. Дори и сред набожните хора, които изследват Словото Му, има такива, които следват своите си интереси и желания и не стигат до личен контакт и общение с Господа и Спасителя. „*Вие изследвате Писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот и те са, които свидетелстват за Мен и въпреки това не искате да дойдете при Мен, за да имате живот*” (Йоан 5:39-40).

Изследването на Писанието, или следването на теология остават без никаква полза при положение, че дадения човек не отиде при Господа, за да получи вечен живот. Господ казва: „*Ако някой е жаден, нека дойде при Мен и да пие*” (Йоан 7:37). Повечето хора обаче не идват, те не са жадни.

Онова „когото иска, затвърдява” в Римл. 9:18 е необходимост, защото Бог не може да действа против волята на човека. Бог не иска хората да загинат, тъй като иска да им се помогне и да бъдат спасени всички, защото Той е Спасителя. Но когато човек не желае да приеме това, което Бог иска, тогава Бог приема онова, което иска човека. Още от самото начало Бог е дал на човека свободна воля. Той не ги принуждава, защото не ги е създал като автомати, или марионетки; те могат да избират между живота и смърта, послушанието и неподчинението.

Човек, който е отделен от Бога, държи на своето самоопределение до момента, в който познае Божието намерение и го приеме. Той отстоява своята реализация, докато не стане част от реализирания план на Бога. Но ако би искал да остане независим и не желае да се подчини, той ще загине в търсенето на собствената си свобода. Това е решението, което той е взел сам. Когато човека е отделен от Бога, той става пленник на Божия противник. Затова е нужно да бъде освободен. Та нали нашият Спасител е бил изпратен да прогласи освобождение на пленниците (Лука 4:18).

Това, което е станало с бащата на вярата Авраам, който ни е даден като пример, става и с всички, които слушат Божието Слово, вярват му и живеят според него. Те приемат Божията правда, застават на Негова страна и потвърждават завета, който Той е сключил с тях. Избраните вярват на всичко, което казва Бог; правят това, което Той е заповядал, и слушат наставленията Му. При тях всичко е правилно: и словото, и вярата, и делата. Те подчиняват своята воля на Него и искрено се молят: „*Да бъде волята Ти както в небето, така и на земята*” (Мат. 6:10). Те нямат никакви собствени желания, просто искат това, което иска Бог. И ако чрез новородението са станали част от Бога, те, както и Божия Син, са прякото изпълнение на Словото, което е станало плът. На тези хора Петър припомня: „*Затова братя, постарайте се още повече да затвърдявате вашето призвание и избиране; защото като вършите това, никога няма да отпаднете*” (2 Петр. 1:10).

От обяснението на апостол Петър разбираме, че Христос ни е представен като избран Камък, който за едни е крайъгълен камък, а за други е камък за препъване. Всеки, който принадлежи към избраното поколение и към царското свещенство, ще гледа на Христос и като на крайъгълен камък, и същевременно като на камък, който е на върха. Всеки, който гледа критично на Него, е в непослушание спрямо Словото (1 Петр. 2:3-10).

Духовната опитност ни учи, че всеки заема мястото, което е било приготвено за него и вярва на това, което е било определено. Ако някой не вярва в избор, той не може да бъде избран. Същото се отнася и за обръщението, обновлението, новородението и за всяко преживяване с Бога. Всеки човек ще преживее само това, в което вярва. „*А ние сме длъжни винаги да благодарим на Бога за вас, възлюбени от Господа братя, затова, че Бог от начало ви е избрал за спасение чрез осветение от Духа и вяра в истината*” (2 Сол. 2:13).

„Като ни е открил тайната на волята Си според благоволенieto, което е положил в Себе Си, за да се приложи, когато се изпълнят времената, т.е. да се събере в Христос всичко – това, което е небесно и земно; в Него също така ни се пада да бъдем наследници, като бяхме **предопределени** за това, според намерението на Бога, който действа във всичко по решението на Своята воля” (Ефес. 1:9-11).

26 ГЛАВА

ЕДИН БОЖИ ДЕН – ХИЛЯДА ГОДИНИ

Следващите редове имат за цел истински да бъде разбран Божия план с човечеството във времето. В 90 псалом в 4 стих е написано: „*Защото хиляда години са пред Теб като вчерашния ден, който е преминал*”. Изхождайки от това, Петър в посланието си пише: „*Още и това да не забравяте, възлюбени, че за Господа един ден е като хиляда години и хиляда години – като един ден*” (2 Петр. 3:8). Когато в Писанието се говори за последните дни ние трябва да разберем, дали става въпрос за дни в пророческия смисъл, или за последната генерация.

Бог е сътворил света в шест дни, и на седмия ден е почивал. Ако четем внимателно известието за сътворението, там е написано следното: „*И на седмия ден, след като Бог завърши делата, които беше създал, на седмия ден си почива от всички дела, които беше извършил*” (Бит. 2:2). Това има огромно значение за протичането на седемхилядната история на човечеството. Числото "седем" е число на Божието завършване (довършване) на нещата. А осмия ден е отново първи.

Библейското деяние във времето би могло да се подреди по следния начин: приблизително 2000 години от Адам до Авраам; следващи две хиляди години – от Авраам до Христос. А сега ние отново стоим пред завършването на двухиляден период. Седмия ден е деня на Господната почивка – Хилядолетното царство. Пророците и апостолите са писали за този „Господен ден”. Йоан ни осведомява за преживяното на остров Патмос: „*В Господния ден бях обзет от Духа*” (Откр. 1:10). Този последен ден започва с един мощен стрес – Армагедонската битка (Откр. 16:14-16), и завършва след хиляда години с битката на Гог и Магог. Тогава сатана, който е бил вързан за хиляда години, ще бъде пуснат и още един път ще подведе народите (Откр. 20:7-10). Между тези две събития ще бъде хилядолетното царство на мира, в което „...вълкът ...с агнето, рисът ...с ярето, ...телето, лъвчето... Кравата и мечката ще пасат заедно...” (Ис. 11:6-8). По това време „...ще изковат мечовете си на палешници, а копията си - на сърпове; народ против народ няма да вдигне меч, нито ще се учат вече да воюват” (Мих. 4:3; Ис. 2:4).

„*И в онзи ден към Есеевия корен, който ще стои като знаме на племената – към него ще прибегват племената; и неговото място на покой ще бъде славно. В онзи ден Господ пак втори път ще възвърне с ръката Си останалите от народа Си...*” (Ис. 11:10-11).

От пророческа гледна точка ние живеем в последните „два дни”, след сключването на Новия Завет. Те са наречени още и „последно време”. За Христос се казва: „*Който наистина беше предопределен преди създаването на света, но се яви в последните времена за вас*” (1 Петр. 1:20). Тази епоха сега се приближава към своя края. Има известни различия в броенето на годините, и поради това не е възможно времето да бъде изчислено съвсем точно. Библейската година има 360 дни, а според слънчевия календар – 365 дни. Благодарим на Бога за това. Но в общи линии опорната точка и грубата ориентация във времето ни е дадена. От събитията, на които сме свидетели – т.е. знаменията на времето –

ние можем да разберем, че живеем в края на последното време. Този велик обрат в историята на човечеството, който идва от Бога, явно е съвсем близо.

В деня на Петдесетница Петър е виджал тези два пророчески дни, когато е поставил случилото се тогава изливане на Духа на основата на словото, казано чрез пророк Йоил (2:28-32): „*Но това е казаното чрез пророк Йоил: „И в последните дни, казва Бог, ще изляе от Духа Си на всяка твар...”* (Деян. 2:16-17). В края на тези последни дни, след изтичането на двете хиляди години на спасителната история, той с абсолютна точност поставя деня Господен, който може да дойде едва тогава, когато свърши денят на спасението. „*Слънцето ще се обърне в тъмнина и луната в кръв, преди да дойде великият и бележит ден Господен*” (Деян. 2:20). И според Малахия 4:5 денят Господен е велик и страшен.

Някои събития ще се случат в края на този двухиляден период, а другите – в началото на седмия ден, в деня Господен. Няма нито едно място в Библията, в което да се казва, че съботата, или неделата е „деня Господен”. Господния ден ще бъде великолепен за спасените (Фил. 1:6; Фил. 2:16), но ще бъде страшен за безбожните (Ис. 13:6-12). Така, както Бог след завършване на сътворението си е почивал на седмия ден, така ще бъде и със завършека на делото Му на спасение.

Времето на благодатта е означавано също и като „ден на спасение”, или „благоприятен ден” (Ис. 49:8; 2 Кор. 4:19), още и като „годината на благоволение Господне” (Ис. 61:2; Лука 4:19). Годината на благоволение, или „година на милостта” е известна още като „юбилейна година“, тоест юбилейна петдесета година, която в Стария Завет е била на всеки седем по седем години. Всеки човек, който е имал някакъв дълг, или е бил продаден като роб, в петдесетата година е възвръщал цялото си състояние и е бил освобождаван от робство (Лев. 25 гл.). В този велик ден на умилоствивение се е свирило с тръба; и всеки, който е имал някакви дългове, е бил освобождаван от тях.

Когато е настанал всеобщия „ден на умилоствивение” за цялото човечество, като звук на тръба се е разнесло евангелието, и всеки, който го чуе, ще бъде освободен. Епохата на благодатта е за всеки човек, независимо от това кога и къде е живял, и именно това е благоприятната Господна година, която нашия Господ нарича „благоприятна година”. Всеки, който в този период от време е повярвал на Бога и приел извършеното спасение, ще бъде освободен. „*Днес се изпълни това Писание пред вас*” (Лука 4:21). Това „днес” е дадения ни от Бога ден на благодатта (Евр. 4:7).

Петър е продължил да пише за тези последни два дни: „*И всички пророци от Самуел и след него, които са говорили, и те са известили за тези дни*“ (Деян. 3:24). Удивително е с каква точност Божиите мъже в Новия Завет са могли по откровение, което са получили, да опишат Божия спасителен план. „*Ето, идват дни, когато ще склуча с Израел нов завет*”. Този завет Бог е склучил в Христос на Голгота и е дал обещание на Израел: „*Ето, идват дни, казва Господ, когато ще склуча с израелевия дом нов завет ще положа законите Си в ума им и ще ги напиша в сърцата им. Аз ще бъда техен Бог и те ще бъдат Мой народ*” (Евр. 8:8+10).

Във връзка с епохата на Стария Завет, която в пророчески аспект е наричана още и „дни”, в Евр. 1:1 е написано: „*Бог, Който много пъти и по много начини е говорил в миналото на нашите предци чрез пророците, в тези последни дни Той ни говори чрез Сина*”. Края на дните на патриарсите е станал преход към началото на дните, в които Бог говори чрез Сина, и ни дава отговора. Този период от двете хиляди години се отнася за църквата, която ще бъде завършена в края на тази епоха. После ще бъде осъществен Божия план с Израел; това ще съвпадне с началото на седмия ден, точно преди започването на хилядолетното царство.

В книгата на Осия се казва следното: „Елате да се върнем при Господа; защото Той разкъса и Той ще ни изцели, порази и ще превърже раната ни. След **два дни** ще ни съживи, **на третия ден** ще ни въздигне; и ще живеем пред Него” (Осия 6:1-2).

От 70 г. след Хр., когато храма в Ерусалим е бил разрушен от римската армия, командвана от Титус, Израел е бил разпръснат по целия свят, както е пророкувал Мосей. Но Мойсей е пророкувал също и за тяхното завръщане (Втор. 4:27-28). А чрез пророка Еремия Господ ни казва следното: „Който разпръсна Израел, Той ще го събере и ще го опази както овчарят стадата си... И те ще дойдат и неят върху височината на Сион... защото Аз ще превърна жалеенето им в радост и ще ги утеша и ще ги развеселя след скръбта им” (Ерем. 31:10-13). В книгата на пророк Езекиел е дадена следната информация: „Аз ще взема израелтяните изсред народите, където са отишли, и като ги събера отвсякъде ще ги доведе в земята им” (37:21); а в 38 глава е уточнено и времето, в което това трябва да се случи: „...в последните години... това ще бъде в последните дни” (ст. 8 и 16).

В посочения текст от Осия се казва, че това ще стане след два дни, т.е. след две хиляди години, и че на третия ден Господ ще помогне на Израел, и те ще получат живот от Бога. Надеждата за Месията остава жива във вярващите израелтяни и до днес. Молитвата, с която те се молят при стената на плача, завършва с молба Месията да дойде и храма да бъде възобновен. И тогава ще прозвучи: „Нека познаем Господа, нека се стремим да Го познаваме; Той ще се появи сигурно както зората, и ще дойде при нас както дъждът, както пролетния дъжд, който напоява земята” (Осия 6:3).

От 1948 г. Израел отново съществува като държава, и това е Божие чудо. От гледна точка на спасителната история, Бог действа с Израел като цял народ и на неговата собствената земя, докато с другите народи Той действа извиквайки само отделните хора, които са повярвали. Във връзка със довършването на църквата от народите и спасението на Израел, Павел пише: „...частично закоравяване сполетя Израел, докато влезе пълното число на езичниците. И така целият Израел ще се спаси, както е писано...” (Римл. 11:25-26).

Същата мисъл е изказал и Яков пред църквата в Ерусалим: „Симон обясни как Бог най-напред посети езичниците, за да вземе измежду тях хора за Своето име. Това е в съгласие и с думите на пророците, както е писано: След това ще се върна и пак ще въздигна падналата Давидова скиния и ще съградя наново развалините ѝ...” (Деян. 15:14-16). Пророк Амос го е описал по следния начин: „В **онзи ден** ще въздигна падналата Давидова скиния...” (9:11). Софония е написал: „В **онзи ден** няма да бъдеш засрамен” (3:11). „В **онзи ден** ще направя Ерусалим тежък камък за всички племена... В **онзи ден** ще потърся да изстребя всичките народи, които идват против Ерусалим. И ще излея на Давидовия дом и на ерусалимските жители дух на благодат и на молитви; и те ще погледнат на Мен, когато прободоха...” (Зах. 12:3,9,10).

Факта, че израелският народ се завърна в своята родина доказва, че времето на благодатта приближава своя край, и че времето, когато Бог ще се открие на евреите е приближило. Когато настане последния ден, Божието дело с Църквата трябва да бъде завършено. Така казва Господ: "Ето, Аз ще ви изпратя пророк Илия, преди да дойде великият и страшен ден Господен" (Мал. 4:5). Възможно ли е това обещание вече да се е изпълнило, а духовенство да не го е забелязало? В началото на времето на благодатта същото се е случило и с Йоан Кръстител.

Тъй като Йоан Кръстител е изпълнил първата част от стиха „да обърне сърцето на бащите към децата” (Лука 1:17), той е бил наречен Илия. Но от онова време са минали вече две хиляди години, а Господния ден все още не е настанал. Йоан е бил изпратен да приготви пътя за Господа (Мал. 3:1; Мат. 11:10; Марк 1:1-3). Когато на Йоан са задали въпроса: „Ти ли

си Илия?”, а той е отговорил: „Не съм” (Йоан 1:21). Преди да завърши деня на благодатта и да започне деня на съда и гнева, Бог е обещал да изпрати мъж като пророк Илия. Този мъж има задачата да обърне сърцата на Божиите деца към сърцата на апостолските бащи (Мал. 4:6 б). Както тогава Илия е събрал децата на Израел на върха Кармил и е издигнал отново съборения олтар на Господа, като е взел точно 12 камъка според числото на израелевите племена, за да се получи отговора от Бога; точно така и Илия на сегашното време трябва отново да постави Църквата върху основата на учението на дванадесетте апостоли, за да може Бог да отговори на Словото Си и отново да изяви силата Си в Църквата. Този мъж няма да принадлежи към някаква деноминация; той трябва да бъде мъж, изпратен от Бога с пряко послание от Него към Божия народ.

В Мат. 17:11 Христос е потвърдил това служение, което тогава все още се е намирало в бъдещето: „А Той отговори: *Наистина Илия иде и ще възтанови всичко*”. Д-р Скофийлд в превода си на Библията е написал относно Матей 17:10-11 следната забележка: „**Христос потвърждава това странно и още неизпълнено пророчество от Малахия 4:5-6, че първо Илия ще дойде и ще възтанови всичко. И тук, както и в Малахия има разлика между това, което е било предсказано: това, което се е изпълнило в Йоан Кръстител и това, което предстои да се изпълни в Илия. Но Йоан Кръстител вече е дошъл, и неговото служение е било толкова мощно в духа и по сила на бъдещото служение на Илия (Лука 1:17), че с право е могло да се каже „Илия вече е дошъл”.**

Този, който е приготвил пътя при първото идване на Христос е излязъл в духа и силата на Илия. А мъжа, който ще дойде преди второто Му идване трябва да подреди отново всичко според Библията, и да възтанови всичко, както е било в ранното християнство. Това, според Писанието, трябва да стане преди завръщането на Христос, защото е написано: „*Когато трябва да приемат небесата до времето, когато ще се възтанови всичко, за което е говорил Бог от века чрез устата на Своите святи пророци*” (Деян. 3:21).

Относно Господния ден Павел пише на Солунците: „...защото вие добре знаете, че **Господният ден ще дойде като крадец нощем**”. Това означава, че тази голяма изненада ще дойде без особено предупреждение. Павел продължава да пише: „*Когато казват: Мир и безопасност! Тогава ще ги постигне внезапна погубел като родилните болки на бременна жена и никак няма да я избегнат*”. В никое друго време понятията „мир” и „безопасност” не са играли такава роля, както в днешно време. Политиците се стремят да осигурят на подтиснатите народи мир и безопасност. Но точно когато най-много ще се набляга на тези думи, и ще се издигат лозунгите „мир“ и „безопасност“, тогава ще се изпълни пророчеството. Това време вече е настанало. И на Изток и на Запад се налага идеята за разоръжаването и сигурността на цяла Европа и целия свят.

Но за тези, които познават Библията, Господният ден няма да дойде неочаквано, защото те на основание на знаменията на времето виждат колко е напреднало развитието на нещата. „*Но вие, братя, не сте в тъмнина, за да ви постигне онзи ден като крадец*” (1 Сол. 5:2-4).

Апостол Павел прави връзка със завръщането на Господ Исус Христос и нашето събиране с Него, и в тази връзка ни казва да не се тревожим „...като че ли вече е настанал **денят на Господа**” (2 Сол. 2:2 б). В тази глава, както и на други места са описани духовните знамения на последната епоха, която е наречена и „последно време”: „*В последно време ще има присмиватели, които ще постъпват водени от своите нечестиви страсти...*” (Юда 1:18).

Почти същите думи намираме във 2 Петр. 3:3: „*Преди всичко знайте, че в **последните дни** ще дойдат присмиватели, които с подигравките си ще ходят по своите страсти*”. В следващия стих апостола описва тези присмивачи, които не се присмиват просто така, а се

присмиват на обещаното завръщане на Христос, като казват: „Къде е обещаното Му пришествие?“

Във 2 Тим. 3:1-9 ни е казано как ще изглеждат нещата в края на времето: „...**в последните дни** ще настанат тежки времена. Защото хората ще бъдат себелюбиви, сребролюбиви, надменни, горделиви, хулители, непокорни на родителите, неблагодарни, богоненавистници, безсърдечни, неотстъпчиви, клеветници, невъздържани, свирепи, необичащи доброто, предатели, буйни, надуты, повече обичащи удоволствията, отколкото Бога...”

Господ в общи линии е обяснил в какъв морален и духовен упадък ще се намира човечеството в тази епоха – също както е било в дните на Ной и в дните на Содом и Гомор (Лука 17 гл.). Във времето на Ной е имало голямо смещение на двете родословни линии на Сит и Каин, поради което Бог е взел решение да сложи край на всяка плът (Бит. 6 гл.). По същия начин в днешно време, като никога до сега, става най-голямото смещение на религиите.

Във 2 Тим. 4:1-5 има предупреждение да внимаваме за учения, които се отклоняват от Словото на истината. „Защото ще дойде време, когато няма да търпят здравето учение... и като отвърнат ушите си от истината, ще се обърнат към басните”. А в 1 Тим. 4:1-3 Божият Дух, а не апостола, ни предсказва духовното развитие: „А Духът изрично казва, че **в по-късните времена** [в други преводи: „в последните времена” – бел. на преводача] някои ще отстъпят от вярата и ще слушат измамни духове и демонични учения, ...които забраняват жененето и заповядват въздържане от ястия, които Бог създаде, за да се приемат с благодарение от онези, които вярват и познават истината”.

Апостол Петър също е писал за Господния ден, като го нарича и „Божия ден”. „А **Господния ден** ще дойде като крадец, когато небето ще премине с бучене, а стихииите нажежени ще се разпаднат и земята и каквото се е вършило на нея ще изчезнат. И така... какви трябва да сте вие в свят живот и благочестие, като очаквате и копнеете за идването на Божия ден...” (2 Петр. 3:10-12).

Пророк Даниел непрекъснато се връща към темата за последното време. Във 2 глава, стих 28 се казва: „...Но има Бог на небесата, Който открива тайни и Той явява на цар Новуходоносор онова, което предстои да стане **в последните дни**”. В 8 глава, стихове 17, 19 и 26 четем това, което му е било казано: „...Разбери, сине човешки; защото видението се отнася до **последните времена**... Ето, аз ще те науча какво има да се случи **в последните гневни времена**; защото видението се отнася до определеното **последно време**... запечатай видението, защото се отнася до **далечни дни**”.

Почти същите думи са били казани на пророка в последната глава: „А ти, Даниеле, затвори думите и запечатай книгата до края на времето... Иди си, Даниеле, защото думите са затворени и запечатани **до края на времето**” (12:4,9). Днес, според това, което става в световната политика, ние можем да подредим и тази пророческа част от историята, според Писанието. Създаването на единна политическа и религиозна Европа в настоящото време, според Римския договор от 25 март 1957 г., е фактически обновлението на „Римската империя”. Развитието в средната Европа, което не може да бъде спряно, и всеобщата ситуация в света ясно показват, че живеем много близо до завръщането на Исус Христос и идващия след това ден Господен. Времето не само е близо, то е вече тук. В днешно време вече не е нужно да тълкуваме библейските пророчества, защото виждаме как те се изпълняват. Времето на благодатта, „**спасителния ден**” се приближава към своя край; каунтдауна (обратното броене) вече е започнал. Една епоха свършва, и следващата –

последния ден – започва. След седмия ден, който е последното хилядолетие, времето ще премине във вечността.

27 ГЛАВА

РИМСКАТА СВЕТОВНА ИМПЕРИЯ

И НЕЙНОТО ЗНАЧЕНИЕ В ПОСЛЕДНОТО ВРЕМЕ

Световната Римска империя е неразривно свързана с римскокатолическата църква. Нейното начало датира от времето на император Константин, когато тя е станала религия на империята. По-късно се превръща във всенародна църква, и накрая е станала държавна църква. Нейното религиозно развитие е оказало влияние върху формирането на държавата, тъй като от тази религиозна институция възникнало държавно образувание, а именно „папската държава“, която съществувала векове наред. Нито една религиозна формация, включително и източните култове, както и англиканската църква, нямат държавен характер. Днес римскокатолическата църква е официален собственик на територия, която се намира на територията на друга държава (Италия), и тя е най-важната политическа сила в света. Ватикана поддържа дипломатически отношения с повече от 100 държави, в които има свои посланици, наречени „нунциус“. Възниква въпрос: защо Ордена на малтийските рицари, Руската православна църква, Дхармасала на Далайлама, или която и да е друга религиозна система, нямат такива дипломатически отношения, каквито има Ватикана? Отговора е в това, че Ватикана се явява като политическа държавна система, която има правомощия да взема духовните решения за своите вярващи, намиращи се на териториите на другите държави.

Посещенията на папата всъщност са посещения на държавен глава, и той трябва да бъде приет с всички полагаеми се почести. Именно тази ли римска империя, изградена от папите пред очите на целия свят, е имал предвид Христос, когато е говорил за Божието царство? Възможно ли е тази политическа, икономическа и религиозна сила да бъде църквата на Исус Христос? Това ли е волята на Бога? Това ли е била целта на Исус Христос, когато е извършил изкуплението на Голготата?

Според онова, което е било показано на пророк Даниел във видения, до края на човешката цивилизация са предсказани четири световни империи. Римската империя е последната (Дан. 2гл. + 7гл.). Тези четири световни империи са исторически доказани: Вавилонската империя е съществувала през 606–538 г. пр. Хр.; Медо-Персийската империя от 538 г. и до 330 г. пр. Хр.; следва Гръцката империя, започнала с Александър Македонски, която е съществувала от 330 г. и до 30 г. пр. Хр.

В 30 г. пр. Хр. властта е взета от Римската империя, която ще просъществува до пълния край на този период от време. Тези четири империи са представени като четири звяра в Даниел 7 гл. В библейските пророчества звярът винаги е символ на власт, или на империя, евентуално на владетел, който има власт (Дан. 7:17,23).

Първи е известният мъж Новуходоносор, който повлиян от фанатици и мегаломани е издал заповед, която гласяла, че който се обърне към друг Бог, освен към тези, които са били признати в неговата империя, ще бъде убит. Всеки е чувал за тримата мъже, които са били хвърлени в огнената пещ, защото са се покланяли единствено на истинския Бог и са служили само на Него. Срещу пророк Даниел също е било произнесено обвинение, и той е бил хвърлен в ямата с лъвовете. Но в по-късното време на стената се е появила една ръка с

онова „мене текел”, и владетелят е получил от небето писмено съобщение, че империята му е претеглена и дните и са преброени. Същото ще се случи и в края на тази генерация.

В последните две хиляди години Рим е властвал по най-всевъзможни начини. В началото властта му е била политическо-езическа, а след това е станала „християнска” политическо-езическа. И независимо от това дали в даден момент владетеля е бил императорът, или папата, целта винаги е била една и съща: да се разшири империята, да се укрепят и защитят, и евентуално да се обнови. За постигането на тази цел са били използвани всички възможни средства. Останалите империи, с изключение единствено на Великобритания, са се разпаднали, или са били подчинявани на общото развитие. Съветската империя също се разпадна, а целият източен блок се подрежда по-новому, за да може отново да бъде осигурена появата на тази единствена „световна империя”. Църквата отчете това развитие на нещата като своя победа над комунизма, както беше заявено през ноември и декември 1991 г. на европейския синод в Рим. Внезапното падане на комунизма означава нов размах на световния католицизъм.

Римскокатолическата триединна вяра през 4 век като единствено валидна в Римската световна империя. Императорите, папите, високопоставените личности и всички, които са имали някакво влияние, са се чувствали задължени да полагат усилие за постигането на тази цел. А хората, които са се обръщали към единствения истински Бог, както например евреите, а също и библейските вярващи, са били безпощадно преследвани. Целта е оправдавала средствата. Организирали са се кръстоносни походи и много други войни, които са били наричани „святи и справедливи”, само защото зад тях е стояла „святата и справедлива църква”. Невъзможно е днес да се опише всичко, което се е случвало и което се е правило. На всеки, който види средствата за мъчение на „святата инквизиция”, ще му прилошее. Непоносимостта и безочието срещу вярващите по друг начин, както и слепия религиозен фанатизъм, който е прераснал в смъртна ненавист, са преминавали всякакви граници. Някои автори са се опитвали много внимателно да осветят тези тъмни глави от историята. Няма начин чрез който достатъчно да се подчертае, че всички тези отвратителни неща са се случвали и са били оправдавани на основание на съдбоносната гледна точка, че в тази Римска империя е валидна една единствена вяра – римскокатолическата.

Папите и императорите са си делили властта. Днес бихме го нарекли „joint-venture” (делба на труда, участие в риска), или „power-sharing” участие във властта. Те са господствали с нечувана жестокост в своите империи. Но тази така наречена „Света римска империя” всъщност изобщо не е свята, тъй като тя не е Божия империя. Тя само е наречена така, или умишлено, или от незнание. На нея дори не и се полага да бъде наричана „църква”, тъй като Божието Слово я нарича „блудница”, а останалите са нейни дъщери. Апостолите, както и мъжете, които са били призвани от Бога, никога не са се месили в политиката, нито са изпълнявали някаква светска власт. Истинските Божии служители през всички времена са проповядвали само Божието царство, а политиката са я оставяли на политиците.

Днес световната Римска империя отново се въздига със своята политическа, икономическа и религиозна власт и се разраства пред очите ни. Обединяването на Европа е била мечта на папата през всички векове, което е и ключовият момент в пророчествата за последното време. Независимо от формата на управление на отделните държави, които са принадлежали, или принадлежат към тази империя – всички те са възниквали и са изчезвали, но тази всичко преживяваща „държавна църква” е продължавала твърдо да стои. За да импонира на световната общественост, Ватикана е включил в молитвите си всички религиозни общества и иска да поеме патронаж над тях. Днес вече не се анатемосва и не се проклина, днес при всички се отива с отворени обятия. В една и съща седмица папата приема политик от Израел, и същевременно представител на Организацията за

освобождение на Палестина. При него идват на посещение видни политически и религиозни представители от всички страни, независимо от тяхната идеология. Всички вече са наясно, че без посещение при папата няма да намерят подкрепа, дори и в собствената си страна. Джордж Буш също се е вслушал в съвета на съветниците си, когато при посещението си в Европа през май 1989 г. най-напред отиде да се поклони на папата. Михаил Горбачов, както и много други лидери направиха същото. Политическото решение за обединяването на Германия бе взето във Ватикана. През ноември 1989 г. немският канцлер Хелмут Кол благодари от Берлин на папата за неговата ефективна помощ. Така се прави днес световната политика (Откр. 17:2,18).

Според библейското пророчество след всички войни ще настане привиден мир, историческите врагове ще станат съюзници, за да се изпълни това, което е писано: „защото когато кажат мир и безопасност...” (1 Сол. 5:3). Цяла Европа е преобърната наопаки. На Изток и на Запад всичко се върти около мира, за който в предишните години хората правеха демонстрации с лозунги, на които беше написано „мечове на мотики”, или „свят без оръжия”. В последно време на конференциите за разоръжаването се постигат големи успехи. Но политическия мир няма да бъде провъзгласен от някой политик, а от самия антихрист, който ще се представи като миротворец. Обаче истинският и траен мир ще бъде донесен от Христос, Княза на мира.

По повод на последното време пастора Маркман ни цитира предсказанието на един руски провидец: „Кратко преди смъртта си в 1900 г. руския провидец Владимир Соловьев е публикувал своя прословут „Кратък разказ за антихриста”. В него той позволява на „човека на бъдещето” да каже пред световния конгрес на народите следното: „Народи на земята! Своя мир ви давам!” И завършва така: „Народи на земята! Обещанията са изпълнени. Вечния световен мир е осигурен... Защото от днешния ден на земята съществува една централна власт, която е по-силна от останалите поотделно, или заедно... И от днес нито една власт на земята няма да се осмели да каже „война”, щом аз казвам: „мир”. Народи на Земята! Мир да бъде с вас!” (О. Маркман. "Последното време. Грабването. Антихриста", стр. 67).

Такива думи могат да излязат само от устата на религиозен водач, който има власт и в политиката. И когато християнските апологети говорят за „свръхчовека” на последното време, но го търсят в юдаизма, или в исляма, разбираме, че те нямат познание по този въпрос. Този мъж няма да бъде атеист, нито ще бъде евреин, нито мюсюлманин, нито будист, или вайшнаист. Това ще бъде коронован мъж, който ще се счита за владетел на света. В началото той ще се представя като много ласкав до часа X, когато в него ще се всели сатана, както тогава в Юда, когато ще го овладее и когато мярката на греха и безправието ще бъде изпълнена.

Изпълнението на библейското пророчество не се отнася за Китай, или за САЩ, а се отнася за обединена Европа. Относно това Маркман пише: „След последната война Ватикана систематично настоява за нова обединена Европа. Папа Павел VI непрекъснато подчертаваше идеята за обединяването. Още неговите предшественици Пиус XII и Йоан XXIII са говорили за създаването на европейска уния с наднароден характер. Папата Павел VI подчертава, че именно католическата вяра е била тази, която е изградила някогашната Европа, и тя би могла в голяма степен да помогне за това, да се вдъхне духовен виталитет на онази основна обща култура, която би трябвало да одухотвори социално и политически обединената Европа. През 1963 г. той заяви, че необходимостта от обединяването на Европа от ден на ден все повече нараства” (О. Маркман. "Последното време. Грабването. Антихриста", стр. 70).

Ватикана беше движещата сила и при осъществяването на Римските договори. Още през 1970 г. той установи дипломатически отношения с комисията на Европейската общност в Брюксел. Цяла Европа ще бъде обединена. Почитания от много хора и признат в целия свят Михаил Горбачов отново подчерта нуждата от „изграждане на европейски дом” в смисъла на Римските договори от 1957 г. Много от известните политици, а също и от духовния клер си присвоиха този израз, като го прибавиха в речника си. В последно време всички гласове, които са от решаващо значение, поддържат идеята за обединяването на Европа.

„Папата призовава за Европа без граници. За изграждането на Европа без граници, която ще признае своите християнски корени. В понеделник в Ковадонга, Астурия, при своето тридневно посещение в Испания, пред около 6000 души той заяви, че е предал на Божията майка Мария проекта "За Европа без граници" (Frankfurter Allgemeine Zeitung, 22.08.1989).

И отново именно папата дойде с идеята да се преодолее пропаста между Изтока и Запада. Следващия цитат е много показателен. **„Настойчивия интерес на папата относно обединяването на Европа на католическа религиозна основа се изяснява чрез установяването на светите патрони на Европа. Още папа Павел VI е посочил Бенедикт от Нурсия като патрон на Европа. Сега папа Йоан Павел II съобщи на световната католическа църква кои са следващите патрони на Европа – това са светите братя Кирил и Методи, които през 9 век са били просветители и апостоли на славяните”.**

„Чрез това тържествено провъзгласяване на светите Кирил и Методи като патрони на Европа, папа Йоан Павел II би искал да обърне внимание главно на тяхната решаваща роля за възникването на Европа. Освен това той подчерта, че духовния и културен профил на Европа не е бил определян единствено от латинско-римската цивилизация и спиритуалната традиция на Запада, но и от класическата гръцка култура и византийско–славянската традиция”.

Председателя на Немската епископална конференция, кардинал Йосиф Хофнер в Кьолн даде обяснение, че приноса на новите святи патрони като „апостоли на славяните”, може да бъде сравнен с онова, което е направил свети Бенедикт в средна и западна Европа. Така че тези трима светии са „духовните строители на Европа, на цялата Европа”.

„Решението на папата е призив към всички, т.е. към цяла Европа, в рамките на вече предприетите решаващи мерки на пътя за пълното обединяване на католическата и православната църква, да поверят ходатайството за това на тези трима светии” (О. Маркман. "Последното време. Грабването. Антихриста", стр. 72,73). [През 1997 г. е бил прибавен още един патрон – Войтех Славниковец. – бел. на редактора].

Ватикана, посредством своите организации играе главната политическа и икономическа роля при обединяването на Европа. Без него пророчествата за последното време са немислими. След втората световна война Ватикана кардинално измени стратегията си така, че сега той действа по възможност без насилие. Обаче целта остава непроменена. Познавачите, а също и онези, които са информирани за всичко, считат, че втората световна война е била опит за насилствено създаване на католическа Европа посредством военна сила.

Ватикана, както и всички западни правителства, са приемали атеистичния болшеvizъм като голяма заплаха за християнския Запад. Мусолини се е предал в служба на църковната курия, когато в 1929 г. е предал територията на днешната „държава Ватикан” на папа Пиус XI като екстериториялна независима територия. От този момент де факто Ватикана е станал суверенна държава. Историките са изследвали взаимоотношенията на църквата с фашизма и

нацизма до 1945 г. Следват няколко цитата от книгата на Карлхайнц Дешнер „Отново закукурига петелът”, 67 и 68 гл., в които фактите са изложени съвсем открито.

„Първата услуга, която экс-социалиста Мусолини е направил на светата столица е била финансова. Той е спасил от банкрут банката „Банко ди Рома”, в която както курията, така и много от високопоставените духовници са имали високи суми. Мусолини е помогнал със сумата от 1,5 милиарда лири, което е било за сметка на италианската държава... Кардинал Ваннутели, декан на така наречената свята колегия, още тогава е заявил, че „той (Мусолини) е избран да спаси, да обнови народа и да го направи щастлив”.

„На 13 февруари 1929 г. папа Пий XII е бил принуден да каже за Мусолини, че той е мъжът „когото прозретелността ни е изпратило” ...Между другото трябва да споменем, че и след подписването на латералния договор, тогавашния кмет на Кьолн Конрад Аденауер в поздравителна телеграма е уверявал Мусолини, че името му ще бъде записано със златни букви в историята на католическата църква”.

„А когато целия свят е осъждал фашистката агресия (към Абисиния), римскокатолическата институция, особено високия клир е застанал на страната на Мусолини. На 27 август, когато Италия с пълна сила се е подготвяла за война, папата е заявил, че отбранителната война(!) с цел експанзия(!), предизвикана от нарастването на популацията, може да бъде справедлива и правилна. И само няколко дни по-късно, четири седмици преди нападението, 19 архиепископи и 57 епископи са изпратили телеграма на Мусолини, която е била отпечатана в „Оссерваторе Романо”, в която се казва: "Католическа Италия се моли за растящото величие на своята обичана родина, която благодарение на вашето правителство е по-сплотена от всякога..." Архиепископът на Таранто, след като отслужил литургия на една подводница, нарекъл тази агресия „святата война, кръстоносен поход”.

Архиепископът от Милано, кардинал Шустер, който през есента на 1935 г. благословил войските, отиващи на фронта, е сравнил Мусолини с Цезар, Август и Константин, и поучавал италианските ученици, че чрез делото на Дучето (водача) „Бог е отговорил от небето” ...На 12 януари 1938 г. Мусолини е приел 72 епископи и 2 340 свещеници в Палацо Венеция, където архиепископ Ногара в речта си е молил Бога да помага във всичките битки на Дучето, в полза на християнска Италия... „С благоговеещ възторг, с гласът и сърцето на народа казваме: „Да живее Дучето!”

„В своето пастирско писмо от 1933 г. испанските епископи, както и папата в своята енциклика от 3 юни, са изисквали „свят кръстоносен поход за пълно обновяване на църковните права”. „Зетът на генерала Франко, Серрано Суньер, секретар на организацията на католическата младеж, който по-късно е станал министър на вътрешните работи, е бил приятел на Мусолини и Хитлер, и в края на юли 1942 г. е бил награден от папата с големия кръст на ордена на Пий IX. Два месеца преди това Суньер е казал пред един датски журналист, че вече 15 000 испанци воюват на източния фронт и броят им, ако е необходимо за Германия, ще се увеличи на един милион. Още на 30 август, германските епископи по пряко нареждане на кардинал Пачели, който е бил държавен секретар, са публикували пастирско писмо, в което по отношение на Испания се казва: „От само себе си се подразбира каква е ролята, която е възложена на нашия народ и родина. Дано нашият водач успее с Божията помощ да завърши това невъобразимо тежко дело на самоотбрана(!) с непоклатима твърдост и най-вярната подкрепа на всички народни другари”. А на 3 януари 1937 г. немските епископи са започнали да убеждават своите вярващи относно Испания в следното: „Любезни диоцезни епископи, Фюрера и имперския канцлер Адолф Хитлер, отрано

забеляза нахлуването на болшевизма и затова е насочил мислите и грижите си към това, да предпази нашия немски народ и целия запад от тази огромна опасност”.

„В същата година (1933) католика фон Папен е подписал конкордат (държавен договор) между нацистка Германия и Ватикана... През годините 1933-1937 фон Папен, в качеството си на германски посланик във Виена е подготвял завземането на власта в Австрия от нацистите”.

„Немските епископи никога не са се противопоставили на хилядите юридически убийства на противниците им, нито са протестирали против преследването на либералите, демократите и комунистите, защото това всъщност е било и тяхното желание... Никога не са протестирали против ужасните погроми срещу евреите, нито против унищожаването на повече от двеста синагоги и против унижението, отвличането и убийствата на евреите в газовите камери. Защото именно тяхната църква е била тази, която повече от хиляда и петстотин години непрекъснато ги е преследвала и убивала. Те никога не са протестирали срещу националния социализъм като такъв. Дори и такива висши духовници като кардинал Фолхабер от Мюнхен, кардинал Шулте от Кьолн, епископ Матиас Еренфрид от Вюрцбург и др. През 1935 г. те са изявили своето желание да работят съвместно с нацистите и са съжалявали, че не могат да вземат участие в техните дела”. На 11 март 1938 г. войските на Хитлер обсаждат Австрия. Кардинал Иннитзер от Виена, който със съгласието на Ватикана е препоръчал на премиера Шушниг да се предаде, е казал: „Присъединяването е неминуемо”. И след това е отпразнувал влизането на вермахта със звън на камбани и развяти знамена с пречупени кръстове на катедралите, като е наредил на своите духовници да направят същото. На 12 март по негово нареждане са били отслужени благодарствени литургии. Когато Хитлер е приел кардинала на аудиенция той е дал гаранция, че всички църковни права ще бъдат спазени. Всички австрийски епископи, с изключение на епископа от Линц, са призовавали народа да гласува за Хитлер и са завършвали речите си с „Хайл Хитлер”.

Като вземем предвид факта, че политическата цел на католическата всемирна църква остава непроменена, примерите от миналото би трябвало да бъдат за нас предупреждение за бъдещето. Така наречената „Свята римска империя на германския народ” има и политическа, и религиозна власт. Тази формулировка може да бъде обяснена с факта, че при реализацията на своите цели, Ватикана е използвал германците по един особен начин.

Преди началото на втората световна война Ватикана обръщал погледа си върху Германия, която по това време е започнала да се въздига. Началото е в католическа Бавария, по-точно в Мюнхен, където през 1923 г. Хитлер направи неуспешен опит за преврат. През 1924 г. Ватикана подписва конкордат с Бавария. За отбелязване е факта, че по това време нунциусът в Мюнхен, а по-късно и в Берлин, е станалия след това папа Пий XII.

През 1938 г. около 40 000 политически противници са били арестувани и закарани в немските концентрационни лагери, без да се повдигне един единствен глас в защита на тези хора. Франц фон Папен, преданныят католик е заявил: „...**националния социализъм е християнската реакция против духа на 1789 г.**“ (Е. Парис. Тайната история на йезуитите, стр. 130). С това изявление той недвусмислено намеква за френската революция, която е довела до отделянето на църквата от държавата, и когато е приключило владичеството на „Святата римска империя на германския народ”. Когато в чужбина са започнали да се повдигат гласове срещу онова, което става в Германия, Юлиус Щрайхер, издател на списанието „Щурмер” е дал следния коментар: „...това е англосаксонска пропаганда на протестантите против нас”. Всеки, който е осигурявал гърба с папата, се е чувствал силен.

Всеки, който е информиран за тези събития знае, че целта на Ватикана е била да покаже на болшеvizма, като на свой политически противник, а също и на отцепилото се православие, като на съперник, границите в които могат да си позволят да действат, и евентуално да удържи победа над тях. Само тези, които знаят, че Хитлеровата СС е била ръководена и организирана от специални йезуити в униформа, към които е принадлежал и Гьобелс, ще разберат защо при влизането на немските войски в Русия не са били унищожени никакви църковни сгради в римскокатолическа част на Украйна, докато в останалите части на Русия това се е извършвало безогледно. Ето още няколко цитата от книгата на д-р Карлхайнц Дешнер „Отново изкукурига петелът”, глави 67 и 68:

„След като Германия нападна Съветския съюз през 1941 г., католическият епископ Франц Юстус Рарковски, за когото и католиците признаваха, че неговите пастирски писма „...са пълни с подкрепа на нацистите”, е адресирал своето пастирско слово до католическите членове на вермахта, в което между другото се казва: „Както вече няколко пъти в историята, Германия и в този момент отново е спасител и новатор на Европа... На много европейски държави... е известно, че войната против Русия е европейски кръстоносен поход... „Чрез вашето присъствие на Изток, което е едно мощно и задължаващо преживяване, вие може да осъзнаете колко невъобразимо голямо е щастието, че можем да бъдем германци”.

„А в меморандума към всички католически епископи на Германия от 10 декември 1941 г. той признава: „Със задоволство следим борбата против болшеvizма, относно който ние, немските епископи в безбройните си пастирски писма предупреждавахме католиците още от 1921 до 1936 г., като призовавахме за бдителност, което е известно и на правителството на Райха”.

„А големият миротворец папата мълчеше. Мълчеше и тогава, когато във войната на Изток бяха разрушени около 2 000 църковни сгради, повече от 500 синагоги, и бяха убити много свещеници. Ватикана искаше католицизма да се разпростре във всички области, окупирани от войските на Хитлер, както и в православната Русия... йезуитският генерал граф Ледоховски (1866–1942, генерал на ордена от 1915 г.) още през 1940 г. е провеждал разговори с представители на хитлеровата разузнавателна служба относно съвместната работа на йезуитите със СС и гестапо... Според документите става ясно, че Ватикана още от 1919 г. е правил опити да събори комунистическия режим... Ватикана е възнамерявал да изпрати колкото се може повече свещеници в окупираните области на Русия, за да подготвят почвата за осъществяване на по-нататъшните политически планове на Ватикана в нея”... На 8.11.1941 г. висшето командване на вермахта е издало заповед до всички командващи немските армии на Изток... „с оглед на договора с Ватикана... да подпомагат мисионерската дейност на католическите духовници в окупираните територии” ... „Един от ръководителите на немското разузнаване СС-Оберфюрер Шеленберг в отчета си до министерството на външните работи, състоящ се от пет страници, пише за разговора си с папата: „Папата ще направи всичко необходимо, за да осигури победата на Германия. Неговата цел е унищожаването на Русия”.

„...20 години по-късно К. Аденауер казва: „Затова ние стоим срещу този (източния) свят, който е наш смъртен враг, с най-голяма бдителност” ... „И това не се отнася само за съветската зона, а въпроса е да бъде освободена цялата източна Европа зад желязната завеса”. „...Германия няма да стане жертва на атеистичния комунизъм, но ще го доведе до падение”.

След нахлуването на немските войски в Югославия, римскокатолическите хървати са били изцяло пощадени, докато православните сърби са били масово унищожавани.

Католическото фашистко движение на Хърватия „Усташовците“ са имали уговорка за окупацията с католическите командващи армията. Известно е, че координатора е бил архиепископ Степинац. Той лично е съобщил на папата, че 25 000 Сърби са били насилствено обърнати към католицизма. Според официалните данни, от 2 милиона православни граждани 600 000 са били убити. Други смятат, че са били дори 800 000. Не само евреите и другите етнически групи, но и малцинствата, които са принадлежали към същата народност, са били безогледно убивани, само защото са имали друга вяра.

След влизането на немските войски в Полша е бил осъществен масакър на немските протестанти. Широко известно е така нареченото „крвопролитие в Бромберг“. Тогава в областите под полско управление са били убити повече от 40 000 души, предимно мъже. Има свидетели, които твърдят, че дори и от амвоните на католическите храмове са били отправени призови за това. Сегашните статистики споменават за по-малък брой жертви.

Не е трудно да се досетим какво е имал предвид Хитлер, като е казал: **„За да изградя велико политическо движение аз се нуждая както от баварските католици, така и от пруските протестанти“** (К. Дешнер. Века на спасителната история, том 1, стр. 360). Евангелските теолози, които са сътрудничили с нацистите, са се обявили против „Изповядващата църква“ [това е църква, която се е отделила от лутераните. Те са били дълбоко вярващи хора, които открито са заявили позицията си против нацизма. Главният им говорител е бил п-р Дитрих Бонхофер - бел. на преводача]. Вместо да бъдат благословени с вечно Божие благословение, върху тези теолози остава проклятието на времето. Съвсем ясно е какво би последвало, ако Хитлер беше победил. След прочистващата акция против евреите, етническите малцинства и политическите противници щеше да последва унищожаването и на протестантите.

На 9 април 1945 г., един месец преди края на войната, по лична заповед на католика Химлер в затвора Флосемберг след двугодишен плен е бил убит Дитрих Бонхофер. По времето на „Третия райх“ са били забранени всички протестантски младежки групи. При евентуалната победа първи щяха да го почувстват говорителите на "Изповядващата църква", които открито са се изказвали против нацизма, а след това и всички останали вярващи в свободните църкви и общества. Убедността на римскокатолическата църква и нейните предани ръководители, че освен нея никаква друга вяра няма право на съществуване, би означавало за всички останали сигурна смърт. Разбира се с нужното уважение трябва да отбележим, че и сред католиците е имало хора, чиято съвест е била възмутена, и немалко отделни католици са издигали гласа си против това безправие.

И на основание на тези факти ние можем да си зададем въпроса дали днес в Европа, ако тя беше под хитлеро-германска власт, все още щеше да съществува някаква протестантска конфесия, или свободна църква? Най-вече йезуитите и техните организации са ангажирани да представят на папата една „единна, свята, католическа и апостолска църква“, по начина по който е формулирана в католическия символ на вярата. **„През 1915 г. по време на краткотрайния мир между църквите, папа Бенедикт XV е заявил, че вярващите „от евангелската секта“ са „пратеници на сатана“, които строят „амвони на чума“ и е нарекъл духовните им водачи „крадци и лъжци“** (О. Маркман. Грешките на католическата църква, стр. 22). Следващия цитат е много изненадващ: **„Йезуита Меирхофер от Инголщадт в своето „Огледало на проповедниците“ е поучавал, че: „Ние няма да бъдем съдени за това, ако изискваме смъртта на протестантите точно така, както не бихме били съдени за това, че искаме смъртно наказание за крадците, убийците, мошениците и революционерите“** (Е. Парис. Тайната история на йезуитите, стр. 35).

Позицията и действията на католическата църква през Втората световна война могат да бъдат изследвани от много документи, включително и от следващия цитат. На 3 май, по

случай смъртта на Хитлер, Ватикана посредством генерала Франко, е публикувал в испанската преса в Мадрид следната прокламация, която говори за всичко: **„Адолф Хитлер, синът на католическата църква, умря за защитата на християнството. Затова е разбираемо, че не можем да намерим никакви думи, с които да оплачем неговата смърт, тъй като ще се намерят неимоверно много такива за прослава на неговия живот. Над тленните му останки стои неговата победоносна, морална личност. С палмата на мъченик, нека Бог да даде на Хитлер лаврата на неговата победа”** (Е. Парис. Тайната история на йезуитите, стр. 163).

Много от тези, които са крещяли „Хайл Хитлер” наистина не са знаели какво правят. Но нима и висшестоящите не са били осведомени? И въпреки това с издигнатата си ръка и с поздрава „Хайл Хитлер” те са свидетелствали, че сега спасението би трябвало да дойде от Хитлер, а не от Бога. Аз лично съм го преживял това, тъй като бях роден през 1933 г. Доста често съм виждал военни паради. Много мощно звучеше, когато тълпите викаха с толкова много гласове: „Sieg Heil! Sieg Heil!” („Да живее победата! Да живее победата!”).

След падането на Хитлеровата диктатура много хора разбраха, че са били излъгани, умишлено измамани и че принадлежат към генерацията, която е била подведена. След обявяването на зверствата и разкриване на официалните данни за холокоста, много хора останаха безмълвни. [Холокоста е систематично унищожаване на евреите, на хора от други етнически малцинства и народи от нацистите – бел. на преводача]. Днес все още съществуват хора, които отричат че тези неща са се случили, по простата причина, че не могат да проумеят как е възможно да съществува такава жестокост, и да бъдат избивани невинни мъже, жени и деца в газовите камери. През 20 век в Божието име са били извършени най-ужасните престъпления. И днес все още в ушите на някои хора звучат думите на пропагандата от времето на нацистите. Някои си спомнят и това, че се казваше: „...и една вяра за целия свят...” На катарамата на коланите на войниците беше написано „Бог е с нас!” Какво богохулство! 55 милиона човеци са били изгорени през Втората световна война, но виновниците за това са останали недокоснати.

„Кардинал Фрингс от Кьолн в предаване по радиото на 16 декември 1945 г. е заявил, че западните държави трябва да бъдат християнски, т.е. римскокатолически; и като първи на конгреса на католиците в Бон на 23 юни 1950 г. Официално е поискал въоръжаването на Германия и мир, основан на 'Божия ред'! ... Също така и епископ Мунх, както и папа Пий XII, през 1945 г. в пастирското си писмо е изявил позицията си „за проявяване на съчувствие към немските военни престъпници”. През 1951 г. той е получил от президента на Германия „Големия кръст за заслуги” и е бил повишен на кардинал от папа Йоан XXIII” (К. Дешнер. Отново изкукурига петелът, стр. 647-650).

Особено поучителен е следващият цитат: **„След падането на католическия режим, убежище на масовите убийци станаха именно манастирите на ордена на св. Франциск в австрийския Клагенфурт, в италианската Модена, а също и във Франция”** (К. Дешнер. Отново изкукурига петелът, стр. 625). Ясно е, че те много добре са знаели къде ще намерят не само отворени врати, но и отворени обятия. Дори и Пол Тувиер, френският помощник на масовия убиец от Лион Клаус Барбие е бил арестуван през 1989 г. в католически манастир, където години наред е живял спокойно.

След поражението на немските войски при Сталинград, папата се е опитвал да привлече на своя страна САЩ, за да воюват срещу болшеvizма. Американския президент Рузвелт е имал само едно условие: Хитлер трябва да се махне. Папата е помолил Хитлер да отстъпи. Но този път той се е сблъскал с диктатора, който е бил обзет от жажда за власт, така че е останал глух за тази молба. А католическите епископи, които през март 1933 г. на конференцията във Фулда са уверявали Хитлер, че са солидарни с него, през 1945 г. се

започнали да говорят съвсем различни неща, тъй като е бил даден старт на една нова стратегия, чрез която да бъде постигната мечтаната цел: Европа, обединена религиозно и политически.

Това, което не успя да се осъществи чрез военна сила, сега се осъществява по дипломатичен път. И докато все още милиони хора, бегълци, военни пленници, хора завлечени в работни лагери, продължават да изживяват последствията от войната, клира съвсем спокойно си е обърнал палтото. Невинните страдат, а истинските виновници са на сигурно място и продължават да играят своята роля с голямо достойнство.

След втория Ватикански събор, който се проведе през годините 1962-1965, е избрана една нова посока на пътя. Вече не се изговарят проклетия по адрес на протестантските църкви и те не са считани за отпаднали, а са приемани с отворени обятия като отделили се братя. Антиреформацията е завършена! Странното обаче е това, че нито едно от проклетията, изказани над протестантството на събора в Тридент, не е било отменено.

За водачите на Ватикана, живота на другите хора никога не е имал някаква цена. Всеки, който е застанал на пътя на техните интереси, било възрастен човек, дете, политически или религиозен опонент, винаги е бил отстраняван. С това са започнали още Нерон, Диоклециан, Константин и много други. А римските папи са продължили по същия начин. Всеки, който не е искал да се подчини, е бил преследван и убиван, независимо дали е ставало въпрос за езичници, евреи, мюсюлмани или християни, вярващи по друг начин. Тяхната единствена вина е била, че те не са принадлежали към римскокатолическата църква.

Основател на римската „имперска църква” и на нейното безогледно налагане на власт, е император Константин. Той твърдял, че видял на небето огнен кръст и до него било написано: „В този знак ще победиш”. Този убиец, който в собственото си семейство е убил двамата си зетя Лусинио и Басанио, племенника си, сина на Лусинио, тъста си Максимилиан, сина си Криспус и съпругата си Фауста, е бил много способен политик. За него религията е била начин за постигане на власт, от който той се е възползвал. Отначало той е оставил някои свободи на езичниците. Обаче още в самото начало в тази езическо-християнска имперска църква се е оформил стила на преследване и убийства. 70 години по-късно монахът Августин възхваляваше църквата като „Божия държава”. Според него сатаната е бил вързан. Но всъщност е станало точно обратното: той тепърва е бил пуснат.

Деня на раждането на бога "слънце" е бил обявен за ден на раждането на Божия Син. Юпитер, Диана и останалите богове са били свалени, а Петър, Мария и други са били провъзгласени за светии и са били въздигнати в култ. Това християнство си е присвоило гръцката и римската култови системи, и до днес продължава в тези традиции. Езическите богове просто са били заменени с разни светии и патрони на охрана. Хората са били принуждавани да се подчинят на тази политическо-религиозна власт. Всеки, който не е искал да се подчини, или поради съвеста си е отказвал да я приеме, е бил отстраняван. Сътрудничеството между държавата и тази църква не е давало на хората с друга вяра никакъв шанс. В икономически план, в професионален план, в занаятчийството – всичко е било бойкотирано, а преследванията са били на дневен ред.

Когато папата и римската църква се извинят за смъртта на милионите хора, които са били отпратени от този свят по тяхна заслуга, едва тогава ще имат право да говорят за „охраната на неродения живот”. Нероденият живот трябва да бъде под охрана, но те са се отнасяли към родения живот като към преследвано животно. Не са ли били именно папите, които са призовавали към кръстоносни походи и са благославяли онези, които отивали да воюват, като в същото време живота на тези хора е бил без всякакво значение за тях? А в тези кръстоносни походи и войни обръщало ли се е някакво внимание на бременните жени, на

децата и изобщо на човешкия живот? Колко е тъжно, че все още около манастирите са намирани детски скелети.

В „Католическия катехизъм за възрастни” на стр. 256, църквата е провъзгласена за тайнство. Общозвестно е, че в католическата религия съществуват 7 тайнства, но че и самата институция е тайнство - това е нещо ново. Цитат: **„Църквата като тайнство на Духа”. На въпроса къде е мястото на Святия Дух, католическия символ на вярата отговаря: „Вярвам в една свята, всеобща и апостолска църква”. Така църквата изповядва, че в нея и чрез нея Духът на Исус Христос продължава да действа в историята. Тя вярва, че е мястото, да, святостта, т.е. белега и инструмента на действието на Святия Дух”.**

Но има едно съществено противоречие между това, което се изповядва с устата, и действителността. Този дух, който е действал в историята на църквата по такъв жесток начин, не е Духът на Исус Христос. Но тъй като на тази институция ѝ е ясно, че всичко, което е ставало, е било по нейно разпореждане, наложило се е тя да заеме някаква позиция по този въпрос. И това е отбелязано на същата страница на „Католическия катехизъм за възрастни” по следния начин: **„Едва ли има друг символ на вяра, който да предизвиква толкова неразбиране, отпор, да и вражда, както този. Дори и много практикуващи католически християни имат проблем с църквата. Не е малък броя на тези, които казват: „Исус – да, църквата – не!”** Основната забележка към църквата е, че в своята история тя е предала първоначалното учение на Исус. Защото Исус е бил беден и е защитавал бедните; но тази църква е богата, съюзява се с богатите и силните, а по отношение на социалните въпроси се е провалила. Исус е проповядвал любов, дори към враговете; но църквата не е толерантна и преследва, както е показано главно чрез инквизицията, която е преследвала противниците си със сурова жестокост... Какво би могъл да каже по въпроса за „този греховен регистър” католическия християнин? Той не трябва нито да отрича, нито да замазва нещо. Именно църква, която проповядва прощение на греховете, може с доверие в Божието опрощение да признае вината си, както папа Адриан VI на имперския конгрес в Нюримберг (1522-1523), или папа Павел VI по време на втория ватикански събор на църквата (1962-1965). Така че изобщо не се налага християнина да отрича тъмните страни на католическата история”.

У Бога това със сигурност няма да мине така лесно, както е описано в католическия катехизъм. Прощение може да има само там, където има в действителност истинско покаяние. Бог няма да прости тези мерзости, а ще отмъсти за пролятата кръв (Откр. 6:9-10; 18:7-8), тъй като всичко това е ставало умишлено. Ние можахме да сметем тази глава за завършена, ако билейски вярващите християни не ги очакваше още едно преследване. Обаче според пророчеството за последното време ще настъпи религиозно-политическо обединяване, а по-късно бойкот и преследване: *„...да не може никой да купува, или да продава”* (Откр. 13:17). Това, което се е случило с евреите по времето на Третия райх, а също и в различните времена преди това, ще се случи и с билейски вярващите християни в краткото време на преследването. Тяхната вина ще се състои в това, че те не принадлежат към нито една от признатите християнски деноминации, и по този начин не принадлежат към Световния съвет на църквите, като и към римскокатолическата институция. На тях ще гледат като на еретици и обществено неприемливи. Когато в молбата за постъпване на работа задължително ще трябва да се напише и вероизповеданието, веднага ще бъде ясно кого ще назначат и кого не. Ще успеят ли и тогава политиците да запазят достойнството и живота на хората, които имат друго мислене и вярват по друг начин?

Словото от Библията, че този „звяр” е бил ранен с меч, е потвърдено (Откр. 13:14). Меча на Духа е Божието Слово, и реформаторите с Божието Слово са нанесли на тази империя

смъртна рана. Затова всички те са били обявени за служители на сатана, защото са нарушили дейността на тази световна сила и са станали опасни за нея. Но както е предсказано в библейското пророчество, тази рана ще зарастне, на което целия свят ще се учуди (Откр. 13:12). А този процес на заздравяване вече е доста напреднал.

Всички протестантски конфесии и свободните църковни общества от началото са наблягали преди всичко на проповядване на евангелието. Днес обаче, в повечето от тях се спазват само някакви приети традиции. Водачите на отделните деноминации са духовно късогледни и не виждат накъде води пътя, по който са поели. Дори и тези, които се считат за фундаменталисти, нямат ясен поглед върху нещата, за да могат въз основа на светлината на изявеното Слово да разберат правилно библейските пророчества, които вече се изпълняват. Едни са станали жертва на „демитологизацията“, а други — на „либералната теология на освобождението“. Така че протестантството вече остава само като номинално християнство за издаване на кръщелни и брачни свидетелства. А броят на хората, които имат истинско преживяване с Христос и могат да бъдат считани за библейски вярващи, е нищожен.

В предварителните срещи на втория ватикански събор на църквата през 1960 г. папата Йоан XXIII е основал секретариат по екуменическите въпроси, който е бил ръководен от кардинал Августин Беа. В тази насока е била извършена перфектна работа; формулировките за всички отделени конфесии са така построени, че всички да чуят нещата на своя собствен език, за да не могат да забележат непреодолимите противоречия. В „Лексикона на теология и църквата“ (том 13, стр. 12-26) Хердер по повод на втория ватикански събор към темата „екуменизма и единството“ е написал много поучителни неща за всички, които биха искали да се замислят: „Секретариата е канал за комуникация, който е създаден чрез мощта на авторитета на папата и е онзи инструмент, който спомага за осъществяването на единството чрез всички възможни форми на сътрудничество... Това е и гледна точка, от която е изхождал и Павел VI, който при възпоменанието на Йоан XXIII в храма в Милано на 7.06.1963 г. още като кардинал е говорил за „универсалността на католическата вяра“ и за „икуменизма на римскокатолическата църква“ ... За него „вътрешната икумения на католичеството“ означава единство в многообразието, което отваря големи възможности за развитие в новия период на историята на католицизма“.

„А относно другите християнски общества, ще се признае християнското наследство на отделените се братя. Това значи да бъдат отбелязани всички „следи“ и "елементи", които са останали от църквата (римскокатолическата), тези, които все още съществуват чрез Божията милост у отделените се братя и са още живи. И именно това е мястото, на което ще се случи така, че тези хора, макар и в различни групировки – в действителност, дори и ненапълно и несвършено, – вече принадлежат към църквата“.

„В следващия (§7) се говори за разделението и раздорите. Поради „човешка слабост“ се стигна до раздори, до взаимно отхвърляне и отчуждаване вътре в стадото на Исус Христос, така че части от тази църква са се отделили, и от тях са се сформирали независими групи. По този начин църквата на Исус Христос е жестоко обезобразена. Но тъй като е възможно да съществува само една единствена църква, става ясно, че редом с църквата, оглавявана от наследника на Петър не може да има и друга църква, която да бъде призната като единствена и истинска. Нито едно общество, което се е отделило от Петровия стол, не може да принадлежи към тази едновременно и видима, и същевременно небесна църква“.

В (§8) се подчертава, че задължителното единство с главата не изключва многообразието вътре в тялото. Прекалено голямото еднообразие би разваляло красотата на тялото. Затова и изповядването на собствените традиции, особено у

многоуважаваното православие, са от голямо значение. Но колкото по-голямо е пространството, дадено за разновидностите, толкова повече нараства нуждата от един авторитет”.

„Този, който живее в добра вяра в някое от отделните се общества, няма да бъде считан от истинската, т.е. католическа църква за чужденец (§9). Обаче ще му липсват много от средствата за спасение, особено ръководството на учителското учреждение, което спомага за това, вярата и морала да бъдат напълно запазени. Раздялата е вредна както за вътрешния, така и за външния разтеж на Христовото семейство. Затова желанието на събора е всички „дисиденти” да се загрижени за съвършеното единство на стадото на Христос, за да се съберат в един овчи двор (§10). При това е необходимо да се внимава за общото наследство и за все още съществуващата духовна връзка: „Останахме братя”.

"Заради грешките от миналото, които са били допуснати и от двете страни, братя от един християнски народ са се рапръснали на различни страни, пътищата им са се разделили. В духа на покаяние и смирение от страна на всички християни ще стане така, че всички ще се съберат в бащиния дом" (§31).

„Християните би трябвало да направят единен фронт против възникващия атеизъм и против комунизма" (§35).

„Всички равностойни части на църквата би трябвало да се съединят под една глава, която не е нито източна, нито западна, но която е отец на всички” (§47).

„Следват конкретни предложения за съединението, като е описан и пътя към него. Православните би трябвало да знаят: ако имат желание да се присъединят и отново да заемат своето място, от завърналите се няма да се изисква повече, отколкото е необходимо, за да могат да станат членове на църквата (§48). По най-простичък начин би трябвало да изповядат символа на вярата, в който се съдържа изповедта за единството на църквата, без да се отричат от грешките си. На православните общности ще се признава правото да поддържат собствена дисциплина (§50). Техните тайнства са валидни, и те могат да продължават да ги изпълняват" (§51).

„Да говорим с братята на този евангелски език, който те ще разберат и който може да ги докосне. Ще им кажем, че ръководната роля на Петър се състои преди всичко в дяконството, пасторските задачи и служението, което ръководителя на апостолите е получил от Христос, не за да има власт, или да господства, а за да пасе стадото на Христос... Това е истинския образ на суверенния пастир в църквата, която по особен начин привлича отделните се братя, които посредством любовта са водени със силна ръка към единственото убежище на Христос, което е католическата църква”.

"Необходимо е на отделните общности да бъде посочена целта на това, от Бога внушено желание, за единство: църквата (има се предвид католическата) като единствена институция на спасение за всички”.

„Следващата част (§50) апелира към всеки един християнин да приеме поканата на църквата-майка. Присъствието на елементи на църквата в тях се разглежда само като призив за присъединяване към единството с католическата църква. Това се отнася особено за Светото писание и тайнствата, които принадлежат на Христовата църква, и са средства за единство. Християните нека да се разглеждат не като индивиди, но като обединени в своите общности”.

"И въпреки всичко, всеки който от цялото си сърце иска да бъде послушен на Христовата воля и да израства на нивото на икуменията под ръководството на Христовия Дух, трябва все повече да навлиза в онази църква, която е Божия дом с различни прибежища, към единство на вярата, под ръководството и в общение със заместника на Христос, римския папа".

„Всички, които са покръстени, вече и сега съставляват една общност в Христос. Католиците също трябва да признаят своята вина за разделенията и да молят Бога да възвърне своя разделен народ към съвършено единство”.

„Необходимостта от принадлежност към единствената и истинска църква да бъде обяснена в 1та глава "За католическия икуменизъм" като основен принцип, и да бъде обяснен по начин, по който да се премахнат всички тревоги и грижи на отделилите се братя”.

„Икуменизъмът трябва само да подготви пътя, който ще доведе до окончателното обновяване на единството на всички християни в Христовото стадо”.

Интересно е да се прочетат всички документи и прокламации на втори ватикански събор в това произведение на Хердер. В края на 747 страница е написано: **„Рим, св. Петър, 7 декември 1965 г. Аз Павел, епископ на католическата църква”,** и следват подписи. [Документи на 2ри ватикански събор на църквата. Прага, 1995 г. - бел. на преводача]. Всичко е така перфектно приспособено, че пред отделилите се общности са се отворили врати и порти, а също и отворените обятия на майката-католицизъм. Всички, които са били покръстени с троичната формула, са признати от католическата църква за валидно кръстени. Преди години, обаче не беше така.

Часът на взимане на решение е настъпил. Много близо е момента, когато няма да бъде възможно връщане назад. Последното сериозно предупреждение от небето звучи: *„Излезте от нея, народе Мой, за да не участвате в греховете ѝ и да не споделите язвите ѝ”* (Откр. 18:4). Всеки човек, който по времето на религиозното обединение ще се намира в голямата „единна църква”, няма да принадлежи към църквата на Исус Христос. Това се отнася и за всички, които са членове на свободните църкви и на протестантските конфесии, чиито деноминации се завръщат в лоното на католицизма посредством Световния съвет на църквите. Всяка деноминация автоматично носи белега – отличителният белег на „църквата-майка”. Според мнението на католицизма, всеки, който признава римскокатолическото учение за троицата, и който е бил покръстен в тази троична формула, принадлежи към нея, независимо от това дали официално е станал член на тази църква.

Модерната идея за обединението се базира на едно неправилно разбиране: в първосвещенската Си молитва Спасителя се моли за единство на спасените. Само че Той е имал предвид Своите Си, а не различните религии в римския католицизъм, които са ръководени от папата. Неговите думи в молитвата са: *„...да бъдат всички едно, както ние сме едно. Аз в тях, а Ти в Мен, за да бъдат съвършено в едно и да познае светът, че Ти си Ме пратил и че Си ги обичал, както си обичал Мен”* (Йоан 17:22-23). Само новородените християни могат да бъдат включени в това божествено единство. Така че едно е библейското единство между Христос и Неговата църква, а съвсем друго е небиблейското единство под ръководството на римскокатолическата църква. И всеки сам за себе си трябва да реши към коя от двете ще избере да принадлежи.

ОКОНЧАТЕЛНИ ИЗВОДИ И ТАЙНСТВЕНОТО ЧИСЛО 666

Как е възможно по-голямата част от духовенството да игнорира това, което вече е било доказано в историческото развитие? Трудно е да се проумее, само ако те съвсем умишлено си затварят очите, или пък нямат никакъв интерес да намерят истината. Развитието, особено от времето на Константин – от началото на римската имперска религия – е толкова обширно описано, че няма какво повече да се добави. От 5 до 11 век решението кой ще бъде папа са го взимали императорите, но в последствие с тази задача се е зало така нареченото духовенство.

„За да бъде отслаби влиянието на римско-немските императори и на римската аристокрация при избора на папата, папа Николай II на великденския синод през 1059 г. е издал декрет относно избора на папа, чрез който тази процедура е била изцяло поверена на кардиналите” (Б. Харенберг. Хроника на човечеството, стр. 287). По този начин папата много скоро е получил власт над светските власти, тъй като зад тях (духовенството) е стояла огромната маса от хора, които са се бояли от ада. Но това все още не е било достатъчно. Много скоро всичко се е обърнало в полза на църквата. И след това вече не императорите са поставяли папата, а папата е поставял императорите. **„Рим, март 1075 г. Папски диктат. В така наречения "Dictatus Papae", по време на Римския постен синод папа Григори VII е провъзгласил римския епископ за неограничен владетел на вселенската църква. Единствено папата има право да носи жезлото на владетел с имперско достойнство, може да сваля императори и да освобождава поданиците от клетвата за вярност спрямо несправедливите владетели, но него никой няма право да съди”** (Б. Харенберг. Хроника на човечеството, стр. 288). Какво общо могат да имат тези светски, политическо-религиозни позиции на власт с църквата на Исус Христос, с проповядване на Неговото евангелие и с Божието царство? Владетелите, независимо от това дали са били в цивилно облекло, или са носили облеклото на клира, всички те са изграждали своите собствени царства.

Избирали са си папа за най-висшето учреждение, което е било измислено от самите тях. Погледа на целия свят и днес е обърнат към тях, и всеки търси тяхното внимание и ходатайство. И след като абсолютно сигурно и без никакво съмнение вече е доказано, че в тази вселенска църква наистина няма нищо, което да отговаря на Писанието, редно ли е да мълчим пред обществеността, и по този начин да се провиняваме пред Бога? Тук не става въпрос да бъдат смърдени онези, които принадлежат към тази универсална църква, нито за ласкавия папа като човек, а за самата институция и системата сама по себе си. Все пак би трябвало да е позволено да се проучи дали не става въпрос за най-голямата измама и фалшификат в историята на човечеството, или може би да е случайно?

Според библейското разпределение на времето, сега ние стоим пред най-големия духовен сблъсък. През всички времена е имало мъже, които са се занимавали с тази тематика. Мартин Лутер се е изказал много строго против учреждението на папата. Грубия начин по който се е изразявал не е подходящ за днешното време, затова молим за извинение. В него са се срещнали двата свята – католическия и протестантския. Било му е много трудно, но явно той е бил призван от Бога за това, и е издигнал гласа си по примера на старозаветните пророци. В предговора към книгата на пророк Даниел във 2-ро преработено издание на Библията той пише: **„Тук много ясно е описан папата, който така безсрамно реве в декретите си, че той имал право да съди всички църкви и тронове, но никой няма право да съди него. Както слънцето е над луната, така е папата над императора. Но където има власт, там има и сила да се заповядва, а останалите са задължени да се подчиняват. И дори ако папата заведе безброй души в пъкъла, пак никой ли не би**

имал правото да каже: Какво правиш? И това не само се поучава, но и се и прави. Защото императора вече не е император, а папата е този, на когото императора е подчинен като слуга, и с всичките си права е задължен да му целува краката. Това го е казал още апостол Петър във 2то си послание 3:3, че ще дойдат такива, които ще живеят по своите си страсти". С това той е обяснил стиха от Даниел 11:36:

"Царят ще действа според волята си, ще се надигне и ще се възвеличи над всякакъв бог, и ще говори чудесно, надменно против Бога на боговете; и ще благоденства, докато се изчерпи негодуванието".

Папата рисува самия себе си, тъй като в декретите си той се хвали, че е над светото Писание, и че това трябва да бъде потвърдено и от светия престол. Но неговите действия са много по-мощни, тъй като всички, които са се изправяли срещу него на основание на Писанието, той ги е прокълел, убил, изгорил като еретици и деца на дявола. И това продължава до ден днешен. А онези неговите реват навсякъде, че папата е над Писанието. Даниел казва: „Надменно ще говори против Бога на боговете”.

Защото другите тирани, които са преследвали Божието Слово, са го правили от незнание. Този, обаче го прави съзнателно, като твърди за Божието Слово, светото Писание, над което иска да бъде господар, че то е учение на дявола. И като такава той го унищожава където и както си иска. Затова и се е нарекъл бога на земята, бог на боговете, господар на господарите, цар на царете. Не само човек, а и бог, бого-човек, както Исус Христос е Бог и човек, на когото иска да бъде заместник и даже да се въздигне и над Него.

По този повод свети Павел във 2 Сол. 2:3-4 е цитирал следния текст от Даниел: „...и ни се яви човекът на греха, синът на погибелта, който така се противи и се превъзнася над всеки, който се нарича Бог, или на когото се отдава поклонение, така че той седи както бог в Божия храм и представя себе си за Бог”. Никой не може да се извиси над Божието естество и величие, но може да се издигне над Божието Слово и богослужението.

Защото синът на погибелта и човека на греха не е само този, който е сам за себе си грешник и изгубен, т.е. отделният грешник (приватус), а е обществения грешник (публицитус), който примамва другите в греха и погублението след себе си. Папата задейства това учреждение на греха по два начина.

Първо: той е въвел много нови начини на богослужение, както се вижда от неговия „Mausim“ („Требник“); например индулгенциите, светената вода, служение на светиите (починали), разните братства (общества), манастирите, най-различните празници и т.н. А същевременно истинското богослужение, Божието Слово, вярата, благочестието и т.н., ги е нарушил и обезобразил. Освен това той е поробил християните с безброй закони, като е поставил грях там, където Бог не желае да го има, и като цяло той е опетнил с грях цялото Божие сътворение, където и както си е поискал, като например това, което Бог ни е дал да ядем свободно и без грях – маслото, млякото, месото, яйцата, сирене — той го е обявил за грях. Освен това той е обявил за грях и времена, и дни, защото където и когато той е поискал, тогава са били длъжни да постят и да празнуват, а извън това време се е считало за грях яденето и пиенето на всякаква храна, дори и насъщния хляб.

Опетнил е с грях също и места и инструменти; защото е осветил църквите и светите места така, че човек да няма право да се докосне до камъка, или до дървото, особено

до олтара, или олтарните инструменти. Недопустимо е лаика да се докосне с гола ръка до чашата, или чинийката. Ако се е налагало да бъде измита, тогава дори и „святата“ монахиня не е имала право да я умие. Най-напред трябва да я умие свещеникът; толкова пълна е била чашата със закони и грехове...

Бракът, който е установен от Бога, също е бил провъзгласен за грях, при положение, че бракосъчетанието е било извършено в забранено време. Така че и съпружеското легло е било държано от папата в грях, за време според неговото желание.

И за да не остави нищо чисто, той е развенчал и третата Божия иерархия – семейството, което не само е забранил за духовниците, но и което абсолютно е пренебрегнал, опорочил и унищожил чрез това, че го обявява за нечисто, телесно и небожествено съществуване, в което не е възможно да се служи на Бога. Той не обръща внимание на това, че Бог е благословил съпружеския живот, че го нарича свой завет и нещо, което Му е приятно, така че посредством опрощението на греховете Той е провъзгласил съпружеското легло за чисто и честно, като не отчита злата страст на тялото в него. Така че този антихрист проклина това, което Бог е благословил, разделя това, което Бог е съединил, и унижава онова, което Бог хвали; с една дума той иска да бъде над и против всичко, което е от Бога, да го стъпче и да го унищожи. Забраната на брака не е направена от любов към непорочността, а за да може той свободно и без никакви пречки да прави каквото си поиска, и да не бъде подчинен на никого, или да трябва да дава отчет” (М. Лутер. 2-ро преработено издание на Библията, стр. 836). Това, което е написал Мартин Лутер тук не е нищо ново, и не е от времето на реформаторите, но на истинските познавачи на Библията – в по-голяма, или в по-малка степен – това им е било известно винаги:

„В конкорданцията на Бюхнер относно това е написано следното: „Тълкуванието, че папата е антихриста, което в по-старите протестантски църкви е била водеща мисъл, а в реформираната църква във Франция дори е била включена в символа на вярата... не би трябвало да се приписва изцяло на протестантите, тъй като това е съществувало дълго време преди Реформацията, още от 9 век... и се повтаря във всички векове до времето на Лутер” (О. Маркман. "Последното време. Грабването. Антихриста", стр. 62).

При сравнение с Писанието ясно се вижда, че всичко е било променено из основи, и че цялото богослужение е било изменено. От оригинала, от вярата, „която веднъж завинаги е била дадена на светиите” (Юда 1:3), вече няма и следа. Нито една догма не е съобразена със Словото. За да може тяхното ново да стане приемливо, трябвало е библейския оригинал да бъде отречен. Ние можем да намерим доказателствата за това, като сравним Писанието със свободно измислените прокламации. Например, без да се обръща внимание на това ясно и разбираемо слово: „И никой не се е възкачил на небето, освен Този, Който е слязъл от небето, т.е. Човешкият Син...” (Йоан. 3:13), в недалечното минало беше провъзгласена догмата за телесното встъпване на Мария в небето, което е в абсолютно противоречие на Божието Слово. Няма ли да дадем правото на Бога, и всички учения и наредби, прокламирани от папството да ги характеризираме като антихристовски? Тъй като те наистина са „анти”, т.е. против учението на Христос.

Изявлението, че „този, на когото католическата църква не е майка, Бог не е негов Отец” е накарало хората да се страхуват, защото човекът е създаден да бъде в общение с Бога. Обаче поучението, че именно тази вяра е била сътворена от самия Христос, и че още от самото началото всички са били католици, дори и Мария – всичко това изобщо не е истина. Това е потвърдено и от историята. Както вече беше споменато на друго място в тази книга, в първите векове на християнството не е съществувала никаква единна, организирана римскокатолическа църква, нито каквато и да било друга религия. В следапостолския период

е ставало въпрос само за различни направления на вярата, но не и за някаква единна църква. Тя е започнала да се оформя едва по времето на Константин. В самото начало не е имало нито папи, нито кардинали и т.н. Изследванията на протестантите относно първите векове не са достатъчно задълбочени, защото те не са могли, или не са искали да допуснат мисълта, че усилието да се сътвори единство потиска истинското развитие. По-голямата част от протестантите, които на практика са излезли от римокатолическата църква, са смятали, че това е била църквата на Исус Христос, и затова изобщо не са се потрудили да проучат първите векове. Те говорят само за конфликтите и отклоненията в миналото.

Папите гордо се обявяват за наследници на Петър, а епископите се считат за наследници на апостолите. Но действително ли е така? Нито в Ерусалим, нито в Рим е съществувал някакъв престол на Петър. Нито пък Петър е бил в позиция на висшестоящ (примат). Яков е председателствал събора на църквата в Ерусалим, защото след изказването на Петър, Варнава и Павел, той е взел думата и под ръководството на Святия Дух е обобщил всичко, което е било казано според пророческото слово (Деян. 15 гл. от 13 стих). В 28 стих е казано: „*Защото се видя добре на Святия Дух и на нас*”. Бог винаги е избирал онзи, когото Той е искал, и един път е бил един, а друг път – друг. В един случай Господ е използвал Петър, а в другия е използвал Павел, или някой друг. Но никога не е съществувала някаква форма на лидерство. Тази идея се е появила от желанието за собствени амбиции, и няма никаква библейска основа.

Папата се е провъзгласил за заместник на Петър – нещо, което изобщо не е споменато в Писанието; провъзгласява се за универсален епископ, което също не съществува в Божието царство. Когато апостол Петър е написал: „*Защото като овце блуждаехте, но сега се върнахте при Пастира и Епископа на душите ви*” (1 Петр. 2:25), той не е имал предвид папата, а е имал предвид Христос. Папата има претенции да бъде „*върховен пастир*”, евентуално „*глава*”. Как може да бъде възприето едно такова твърдение? За Христос знаем, че Той като добрия Пастир е дал живота Си за овцете (Йоан 10 гл.), и че е глава над всичко в църквата (Ефес. 1:22). Тогава къде има място за още една „*глава*”? Със сигурност не е в църквата на Исус Христос, а по-скоро в собствената църква на папата.

Папата позволява да бъде възхваляван от целия свят и да бъде наричан „*отец*”. Обаче е писано: „*И никого на земята недейте нарича свой отец, защото един е вашият Отец – Небесният*” (Мат. 23:9). Милиони хора богохулстват, наричайки човек с титла, която принадлежи единствено на Бога. Къде се намира Светият Отец – на небето, или в Рим? Отеца на всички Божии деца е в небето, да бъде свято името Му.

Религиозните водачи навсякъде заемат важно място и позволяват да бъдат прославяни. Нека да е така, тъй като според Писанието и те ще бъдат всред онези, които ще викат към планините и скалите: „*Паднете върху нас и ни скрийте от лицето на Седящия на престола и от гнева на Агнето*” (Откр. 6:16).

Римскокатолическата църква е знаела много добре какво да направи, за да накара целия свят да повярва, че именно тя е Божията система на земята, институция, която е установена от самия Христос, Който единствено може да спасява. Това, обаче не е истина, тъй като християнската история на първите три века опровергава това твърдение. Не съществува никаква институция, която Христос да е основал, и няма такава, която да е способна да спасява. Различията в мненията, съществуващи в първите векове, и които са били потиснати от насилственото обединяване, след Реформацията са се появили отново. Днес вече въпроса не е за единство в учението и практиката, а за обединяването на всички, независимо от духовните им убеждения. Но и всред цялото такова развитие на нещата, Исус Христос изгражда Своята църква. Чрез проповядване на Евангелието Той извиква тези, които искат да следват Неговия глас, от всички народи, езици, и от всички общества и религии, като ги

довежда до единство със Словото Си; и така завършва строежа на Своята църква към деня на славното Си завръщане.

Църквата на Исус Христос не е богата със земни богатства, тя не притежава, както Петър тогава е казал, нито злато, нито сребро, но нейното богатство е в духовното благословение. Сатаната е предлагал на Исус богатствата на този свят. Исус е отказал, защото е знаел, че когато всичко приключи, според обещанието Той ще владее над всички царства на света. А именно това е и желанието на папата и на неговото правителство – власта над целия свят. Това също е в противоречие с Христос. Без папството историята на света щеше да протече по съвсем друг начин. Нямаше да има кръстоносни походи, много войни, преследвания и милиони мъченици. Дори робовладелството може да се припише на власта на папата, защото така наречените мисионери са подготвяли пътя за търговците.

Дори финансовите експерти не са в състояние да отгатнат богатствата на Ватикана. На всеки, който разглежда съкровищницата на храма на св. Петър може да му се завие свят от всичките скъпоценни камъни, злато, перли и други съкровища (Откр. 17:4). Външно Рим изглежда като набожен град. Всеки, който кацне на летището, веднага се среща с „Banco di Santo Spirito“ („Банката на Светия Дух“). Но несметните богатства не се намират в домовете на обикновенните хора, а са в учрежденията, диоцезите и във Ватикана.

Римскокатолическата църква е политическо-религиозна империя, която е действена, и нейното влияние – особено с помоща на верния йезуитски орден – е във всички области. Неговите членове вече са заели всички ключови позиции. Те са в правителствата, в учрежденията, в университетите, в социалната област, в болниците, в детските градини, в училищата и т.н. Тяхната мисия е да подкрепят идеята за римскокатолическа „държавна религия“, като се използват всички достъпни средства. Има съветници, които подготвят и пишат речите на най-важните политици от Изток и от Запад. "Opus Dei" е навсякъде: и у протестантите, и у комунистите. Те се придържат, както и преди, към лозунга: „Средствата са подчинени на целта, а не целта на средствата“.

И независимо от това, че католическата църква твърди, че единствено тя може да спасява, след смъртта на всички нейни членове – без да е от значение, че са спазвали тайнствата ѝ – се отзовават в чистилището, според нея. Какво спасение дава тази църква, след като отслужват задушни литургии за умрелите? В Библията никъде не се споменава за такова нещо. При погребенията се казва: „На нашия Господ беше угодно да вземе нашия брат, или нашата сестра, при Себе Си в славата,“ а на надгробните камъни е написано: „Тук почива в мир...“, или „Тук почива в Бога...“ Обаче в задушната литургия става ясно, че на Господ вече не Му се е харесало да вземе починалия при Себе Си, а той трябва да мине най-напред през чистилището! Ако някой си направи труда да се замисли над това, ще разбере, че тук нещо не е в ред.

Исус Христос е попитал: „*Иоановото кръщение от небето ли беше, или от хората?*“ (Лука 20:4). А днес Той пита: „Реформацията и останалите съживления след нея от небето ли бяха, или от хората?“ По онова време книжниците на Писанието не можаха да дадат отговор на този въпрос. А как стои въпроса с книжниците днес? Какъв е техният отговор? Никакъв! Кръвта на всички мъченици, които са положили живота си, за да могат днес хората да четат Библията, и отново да бъдат изнесени на светлина истините, които са в нея, тази кръв при последния съд ще обвинява духовните водачи на тази генерация, които днес искат да върнат протестантския свят в лоното на римския католицизъм. Протестантските конфесии и свободните общества бяха майсторски подлъгани. Още преди няколко години в така нареченото Никейско вероизповедание пишеше: "светата, вселенска, апостолска църква", а сега пише: "светата, католическа и апостолска църква".

Кой от библейска гледна точка е мъжът, към когото гледа целия свят, който говори на футболния стадион в Касабланка пред 85 000 мюсюлмани, а в Абиджан благославя фетишистите; който говори в ООН в Ню Йорк, или в Женева в Световния съвет на църквите, в Европейския парламент в Страсбург, в скандинавските страни и по целия свят, дори и там, където не е добре дошъл?

Това учреждение и свързаната с него власт са описани много ясно и безпогрешно в Светото Писание, особено в книгата Откровение. Уточнена е дори и неговата цифрова стойност: 666 (Откр. 13:17-18). Там е казано ясно: „защото е число на човек, а числото му е 666”. А това действително цифрова стойност на латинското название на титлата, която никой друг човек на света не притежава:

ЗАМЕСТНИК на СИНЪТ БОЖИЙ
V I C A R I V S F I L I I D E I

$$5+1+100+\cdot+\cdot+\cdot+1+5+\cdot+\cdot+\cdot+1+50+1+1+500+\cdot+\cdot+1=666$$

Не е случайно, че римските управници са се наричали „LATINUS REX SACERDOS”, което означава „Латински свещеник-цар”. Та нали езическият Рим се е превърнал в Рим на папата.

L A T I N V S R E X S A C E R D O S

$$50+\cdot+\cdot+\cdot+1+\cdot+\cdot+5+\cdot+\cdot+\cdot+\cdot+10+\cdot+\cdot+\cdot+100+\cdot+\cdot+\cdot+500+\cdot+\cdot+\cdot=666$$

В книгата Откровение тази институция е описана като майка. И тъй като цялото човечество по благочестив начин чрез нея е било измамено чрез религията, било е омагьосано, заведено е в заблуда, и така е доведено под проклятие. Самият Господ е издал присъдата Си над нея. В Откровение 18 гл. на няколко пъти се казва, че този т. нар. „вечен град” ще бъде унищожен в един единствен час. „Колкото е прославил себе си и е живяла разкошно, толкова мъки и печал и дайте; защото казва в сърцето си: Седя като царица, не съм вдовица и печал никак няма да видя. Затова в един ден ще дойдат язвите и, мор, печал и глад и тя ще изгори на огън; защото могъществен е Господ Бог, Който я съди” (Откр. 18:7-8). До този момент всяко Божие слово се е изпълнило в определеното за него време.

На основание на единствения и завинаги валиден авторитет на Божието Слово, всички искрени хора са призвани да се подчинят на Словото и да вярват в това, което е написано.

Това в никакъв случай не е равносметка, подлежаща на обсъждане. Крайната и неподлежаща на обжалване присъда принадлежи на Бога, Който ще съди единствено на основата на Своето Слово. По целия свят живеят около един милиард католици, които вярват на това, което са ги учили, без да знаят, че тази световна институция не е била основана от Христос и никога не е била църквата на Исус Христос. Същевременно има почти толкова протестанти и други вярващи, от които по-голямата част искрено желаят да бъдат спасени. Хората се надяват, че ще бъдат спасени само поради това, че принадлежат към тяхното църковно общество. Но те не знаят, че са били въведени в заблуда, и че когато живота им свърши, ще си отидат от този свят завинаги подведени. Когато религията мами

без отношение към Христос, това е лошо. Но когато измамата се прави в името на Христос, това е непростимо. Това, което Бог е казал чрез устата на Своя избран мъж в деня на основаването на новозаветната Църква, важи и днес: „И всеки, който призове името Господне, ще се спаси” (Деян. 2:21; Йоил 2:32). Очевидно е това, че спасението, което нашият Господ ни е дал, и това, че Той е Единственият, Който може да ни спаси, е пренебрегнато, и е приписано на някаква институция и на нейните религиозни действия. Явно духовенството изобщо не осъзнава това.

Протестантските конфесии твърдят, че те се ръководят единствено от Писанието. Би било добре, ако да е така, но в голямото си болшинство и те са поставили своите традиции и практики редом със Словото. А католиците са заложили и на двете: и на традицията, и на Словото. Но при по-внимателно изследване ще установим, че там всъщност има само традиция, която е украсена с няколко цитата от Библията. Но Господ се обръща към онези, които посещават такива „богослужения” с силното „напрасно”: „Обаче напрасно Ме почитат, като преподават за поучение човешки заповеди... И им каза: Вие осуetyявате Божията заповед, за да спазите своето предание!” (Марк 7:7,9). Така че във основа на този стих, а и на други места в Писанието, всяка религиозна дейност, не е според Божията воля, е „напрасно“. Напрасни са молитвите с броеници, напрасно е „Здравей Мария” [има се предвид католическата молитва – бел. на преводача], напрасни са всички религиозни действия, напрасно е ходенето до Божи гроб. Всичко това е напрасно! Божията воля не се определя от папите, или от който и да било човек, но тя веднъж и завинаги е изговорена и записана от пророците и апостолите в Светото Писание.

И каква е поуката? Трябва ли и занапред хората да остават незаинтересовани и безучастни, след като истината е излязла на повърхността, и в светлината на изявеното Слово лъжата става съвсем очевидна? В момента, в който всичко това се открива, всеки човек става отговорен пред Бога. „А Бог, без да държи сметка за времената на невежеството, сега заповядва на всички хора навсякъде, да се покаят” (Деян. 17:30). Нито един човек, който е прочел това и е останал безучастен, няма да има извинение при последния съд. Истински могат да се покланят на Бога могат само онези, на които Той се е изявил, и им дал да познават Словото Си, името Си и волята Си; а това са хората, които по милост лично са преживели спасението.

Вероятността папата и курията (духовенството) да се осъзнаят и поне да направят опит да започнат диалог с истината, е съвсем минимална, но нито един – започвайки от най-висшестоящите и стигайки до селския свещеник – няма да може да продължи напред с чиста съвест, след като е прочел това. Потисканите от религията, овладяни от нея и подмамани хора, имат правото да им бъде върнато човешкото достойнство и да им бъде дадена възможност сами да вземат решение относно Христос, а едновременно с това и относно истината. На малките бебета, които са покръствани след раждането си и автоматично са включвани към дадено вероизповедание, не им се дава никаква възможност да решат, дали наистина искат да принадлежат към тази църква, или не. Без да са изразили своята воля и позволение, те по принуждение стават членове на дадена определена църква. Така на практика стои въпроса с човешките права и достойнството на хората в 20 век! Това абсолютно противоречи на религиозната свобода, и е само продължение на християнизацията (насилственото похристиянчване), което е започнало преди 1 500 години. И други религиозни институции също са си присвоили тези небиблейски методи, и затова и те са се провинили пред Бога. Това е часът на решението, което всеки един човек трябва лично да вземе пред Бога.

Смисълът на всичко написано до тук е да се даде на читателите необходимата информация. Никой не е задължен ѝ повярва, но е необходимо да се изследва Светото

Писание, а също и историята, за да може всеки един да бъде в състояние да си състави свое собствено мнение.

*„Тези, които и въпреки заблужденията
се придвижват към истината, са мъдри;
но онези, които остават да пребивават
в заблудите, са глупци“.*

ПОСЛЕСЛОВ

Политическото и духовното развитие обикновено вървят заедно. Освободителното и възстановително движение в отделни групи, или в цели народи в недалечното минало е впечатляващо. Хората искат свобода, искат да имат правото сами да решават нещата в живота си, и не желаят повече да бъдат потискани и някой непрекъснато да им заповядва. Навсякъде се изисква прозрачност, преустройство, свобода на изявите, и възможност за съвместно взимане на решения.

Желателно е това да се пренесе и в духовната област, за да настъпи съживление и връщане към библейските ценности и истини, както в отделните хора, така и във всички деноминации. Възможно и тази неудобна книга да спомогне за задвижването на един такъв процес. Съзнавайки своята отговорност, направих най-доброто, което можах, за да донеса на своите близки чистата истина на Божието Слово. Много е вероятно чрез тази публикация да прозвучава последния повик на Бога в края на времето на милоста. Който има ухо, нека слуша какво говори Духът към църквите. Останалото го оставям на Господа, защото само Той е способен чрез Своя Дух да действа в тези, които Му вярват. Нека Той да благослови всички читатели. Амин.

„Търсете Господа, докато може да бъде намерен; призовавайте Го, докато е близо. Нека остави безбожният път си и човекът на греха – помислите си; нека се обърне към Господа и Той ще се смили над него; и към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро. Защото Моите помисли не са като вашите помисли и вашите пътища не са като Моите пътища, заявява Господ. Защото, както небесата са по-високи от земята, така Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите помисли – от вашите помисли. Защото, както слиза дъждът и снегът от небето и не се връща там, а напоява земята и я прави да ражда и да произраства, за да дава семе на сеяча и хляб на ядящия, така ще бъде словото Ми, което излиза от устата Ми – няма да се върне празно при Мен, а ще извърши волята Ми и ще благоуспее в онова, за което го изпращам” (Исая 55:6-11).

Библиография

Alonso, Joaquim Maria: “Fátima, Botschaft und Weihe”;
Braun, Fritz: “Blicke ins Wort”;
Brunner, Emil: “Dogmatik Band I”;
Deschner, Karlheinz: “Abermals krähte der Hahn”;

Deschner, Karlheinz: "Der gefälschte Glaube";
Deschner, Karlheinz: "Ein Jahrhundert der Heilsgeschichte";
Deschner, Karlheinz: "Kriminalgeschichte des Christentums";
Deutsche Bischofskonferenz (Hrsg.), "Katholischer Erwachsenenkatechismus";
Gamm, Hans-Jochen: "Das Judentum";
Harenberg, Bodo (Hg.): "Chronik der Menschheit";
Hauss, Friedrich: "Väter der Christenheit";
Herder-Verlag: "Lexikon für Theologie und Kirche" Heinz, H.: "Zwischen Zeit und Ewigkeit";
Herzog, Dr. J. J.: "Abriß der gesamten Kirchengeschichte";
Joseph Kardinal Ratzinger: "Zur Lage des Glaubens";
King, L. J.: "House of Death and Gate of Hell";
Lilje, D. Dr. Hans: "Die Lehre der zwölf Apostel";
Lindsay, Gordon: "William Branham, ein Mann von Gott gesandt";
Luther, Dr. Martin: "Die Bibel";
Markmann, Otto: "Endzeit, Entrückung, Antichrist";
Markmann, Otto: "Irrtümer der katholischen Kirche";
Paris, Edmond: "The Secret History of the Jesuits";
Rosenow, Emil: "Wider die Pfaffenherrschaft";
Schmidt, Kurt Dietrich: "Grundriß der Kirchengeschichte";
Scofield, D.D. C.I. (Hrsg.): "Die Heilige Schrift";
Zwingli, Huldrych: "Hauptschriften, Der Theologe II".

* * * * *

РАЗПРОСТРАНЯВА СЕ БЕЗПЛАТНО

**Не е разрешено текста да се публикува и
разпространява изборително**

Издател: Мисионер Евалд Франк

Freie Volksmission e. V.

Postfach 100707

D-47707 Krefeld

GERMANY

E-mail: E.Frank@freie-volksmission.de

Сайта на мисията: <http://www.freie-volksmission.de>

Уеб страница на български език: <http://bg.v-evangelie.info>

E-mail на български: info@v-evangelie.info